

Giới thiệu Điệp Luyến Vân Phi

Cuộc đời không như ta kỳ vọng, cô - Điệp Tích đã trải qua bao nhiêu sóng gió trong cuộc đời, những hận thù những toan tính trong lòng người làm cho cô cảm thấy sợ hãi thế giới này, cô không thể hình dung được.

Tâm lý của nhân vật được tác giả Nhượng Lam thể hiện trong truyện Điệp Luyến Vân Phi rất sâu sắc và tình cảm, liệu rằng con người có thể xóa bỏ mọi hận thù, bình yên sống bên nhau hay không? Hay luôn là những tranh đoạt kéo dài đằng đẵng.

Mời các bạn cùng theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Chuyện trong đời đời lúc như một giấc mộng, dù là mộng đẹp hay ác mộng đều không thể do con người kiểm soát được. Cuộc đời Điệp Tích cũng như vậy, trải qua tất cả những khổ đau, yêu hận, tình bạn, tình thân, tình yêu đối với cô mà nói thật sự rất mơ hồ... liệu số phận thật sự trêu đùa con người đến vậy hay tất cả sẽ có thể vì con người mà thay đổi.

.....

Từ song cửa sổ bệnh viện nhìn ra ngoài, bầu trời thật đẹp thật trong. Cô cảm thấy chính mình bao nhiêu năm nay đã sống thật quá vô nghĩa, đáng ra cô đã có thể tận hưởng cuộc sống này với một tâm thái tự tin và an nhiên nhất. Những chuỗi ngày tháng của 23 năm qua đối với cô mà nói là một quá trình tiếp diễn từ sai lầm này đến sai lầm khác. Đến lúc nhìn lại thì đã không còn có thể vấn hồi được nữa.

Từ một cô gái hồn nhiên trong sáng, vô lo vô nghĩ cô trở thành một phu nhân quyền quý bên cạnh là người chồng vừa đẹp trai, vừa giàu có. Người ngoài nhìn vào nói cô đúng là tu hành mấy kiếp mới có được cuộc sống người người mơ ước như vậy. Nhưng có ai biết được rằng cô không hạnh phúc như thể hiện bên ngoài. Làm vợ chồng trên danh nghĩa với anh 4 năm, con người không phải sỏi đá không biết từ bao giờ cô đã yêu người đàn ông đó. Con người lạnh lùng, trầm ổn, đôi mắt luôn chứa đựng sự âm trầm khiến người ta bức bách khi nhìn vào. Nhưng anh đối với cô căn bản chỉ là hai người có quan hệ lợi ích, đôi bên cùng có lợi, nếu có thân mật cũng chỉ là che mắt thiên hạ. Tuy vậy cô luôn nghĩ rằng nếu cô có lòng tin thì nhất định một ngày nào đó tảng băng kia sẽ vì mình mà tan chảy. Nhưng ông trời một lần nữa trêu đùa cô, một ngày kia cô đang tưới mấy khóm hoa mỹ nhân vừa mua được vào tuần trước. Hôm đó anh về sớm hơn bình thường, vì không biết trước nên cô hơi ngẩn ngơ. Anh chỉ nhìn cô một cái, sau đó quay đi để lại một câu: “Xong việc, lên thư phòng gặp tôi.”. Vẫn cách nói chuyện mang theo hàn khí đó, nhưng cô đã quá quen với cách giao tiếp này của anh nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Sau khi xong việc ngoài vườn, cô vội lên thư phòng gặp anh. Định gõ cửa vào thì thấy cửa khép hờ nên cô đẩy cửa đi vào. Ở phía bàn làm việc một người đàn ông ngồi trên ghế tựa đầu vào ghế mắt nhắm lại một môi, áo vest đã cởi ra, áo sơ mi mở 2 cúc trên. Nhìn thấy hình ảnh này cô không nhịn được tiến lại gần đối phương, khom người xuống nhẹ nhàng đưa tay định chạm vào gương mặt như bức tượng điêu khắc kia. Một âm thanh trầm đục vang lên: “Cô đừng bao giờ cho rằng mình thật sự là bà Dương, tốt nhất nên an phận một chút.”, cánh tay dừng tại không trung vài giây rồi đột ngột rút lại.

Đôi mắt chim ưng kia mở ra như hút trọn linh hồn cô vào đó, cô vội vàng lùi về sau khi nghe thấy lời cảnh cáo của anh. Anh đứng dậy, cầm tập hồ sơ trên bàn đưa cho cô rồi đi thẳng đến sofa. Anh ra hiệu cho cô ngồi đối diện anh, châm thuốc từ từ nhả khói rồi hỏi cô:

-“Tôi không thích dài dòng, cô và tôi kết hôn 4 năm theo thỏa thuận lúc trước tôi cho cô thứ cô cần, còn tôi thì cần một người làm vợ trên danh nghĩa. Bây giờ, tôi không muốn tiếp tục nữa, chúng ta ly hôn. Cô yên tâm, chỉ cần cô ký tên tôi sẽ làm theo mọi điều kiện cô yêu cầu, muốn bao nhiêu cứ nói.”

-“...” cô thật sự đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện này, nhưng sao sau khi nghe những lời này cô cảm thấy như tim mình bị ai đó mạnh mẽ bóp chặt lấy. Cô nên làm thế nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

-“Sao không lên tiếng?”. Anh thông thả chèo chân, nhìn thẳng vào cô đầy chất vấn.

-“Tôi...tôi...” ngập ngừng trả lời, cô không biết mình nên nói gì trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Cô không ngờ chuyện này đến đột ngột như vậy.

-“Không muốn? Tôi có thể hiểu là cô đang luyến tiếc tôi hay là đang luyến tiếc cái danh bà Dương hiện tại đây?” anh nói kèm theo một cái cười nhếch mép, pha chút khinh bỉ nhìn cô.

Rất lâu sau, cô lấy được bình tĩnh, cô biết rất rõ người đàn ông trước mặt là con người như thế nào. Anh làm việc rất quyết đoán và tuyệt tình cô có thể tưởng tượng được viễn cảnh của chính mình nếu hôm nay từ chối yêu cầu của anh. Cô biết đã đến lúc phải trả lại những gì không thuộc về mình, trả lại người đàn ông mà cô yêu, trả lại tất cả những thứ không bao giờ cô có được. Cô chậm rãi trả lời đối phương, cố gắng kiềm nén cảm xúc, ghi chặt từng chữ một: “Tôi...đồng...ý...” từng chữ như dao cứa vào tim cô, cô thật sự không hiểu bản thân mình đã tạo ác nghiệp gì để cuộc đời cô luôn gặp phải đau khổ như vậy. Phải chăng khi bắt đầu cô thật sự đã sai lầm. Cô nặng nề đặt bút ký tên.

-“Rất tốt, ngày mai tôi sẽ cho luật sư làm mọi thủ tục...”. Đột nhiên di động vang lên, anh bắt máy đứng dậy đi đến bên cửa sổ, khoe miệng lộ ra một nụ cười hiếm thấy. Tuy cuộc đối thoại không lớn lắm nhưng căn phòng này rất im lặng đến có thể nghe được tiếng thờ nhẹ, nên cô dễ dàng nghe thấy anh nói những gì: “Anh mới về nhà...anh nhớ mà 6 giờ tối nay gặp ở nhà hàng Heaven...hôm nay anh rất vui nên muốn ăn ở ngoài, lúc khác sẽ thưởng thức tay nghề của em...như vậy đi tối gặp.” anh cúp máy, quay đầu lại tỏ ý kinh ngạc nhìn về phía cô. Cô hiểu ý lẳng lặng đi ra cửa, đóng chặt cánh cửa như chôn chặt trái tim mình xuống mồ sâu.

Trở về phòng đóng cửa lại, cả người trượt dài theo phurong thẳng đứng. Nước mắt không ngừng rơi xuống. Từ nhỏ đến lớn ai cũng nghĩ cô là một người rất may mắn và hạnh phúc, nhưng có ai thật sự biết những gì cô thật sự trải qua. Nếu ông trời đã vô tâm đến cái định mệnh bé nhỏ của cô thì cô cũng chẳng muốn cưỡng cầu bất kỳ điều gì khác nữa. Đứng dậy đi đến trước bàn, ngồi xuống lật cuốn nhật ký ra xem lại tất cả. Từ khi lên cấp 2, rồi cấp 3, lúc lần đầu gặp anh, tình cảm dành cho anh, lúc hạnh phúc khi mặc áo cưới làm cô dâu của anh,...và hôm nay cô lại viết về nỗi đau khi phải ly hôn. Cô nín cười trong nước mắt, đúng thật là số phận trêu người, cô không còn ai là người thân chỉ có anh là người thân nhất. Giờ ngay cả anh cũng đã không còn chút quan hệ nào, cô trở thành người cô độc thật sự. Viết xong dòng nhật ký cuối cùng, cô cảm thấy mình mệt mỏi lắm trong một ngày cô đã mất tất cả. Mất hy vọng, mất luôn niềm tin, cô muốn kết thúc mọi chuyện. Cầm con dao rọc giấy trong tay nước mắt chậm rãi lăn dài trên má, phải cô đã không nên sống tiếp nữa rồi. Dứt khoát hạ dao xuống, sau đó máu tươi từ từ nhỏ xuống đất, cô nằm trên giường hai mắt nhìn lên trần nhà một cảm giác buồn ngủ kéo đến, cô rất mệt, rất muốn ngủ. Nhắm mắt lại cô thấy thật thanh thản, rồi cô nở nụ cười cuối cùng vĩnh biệt cõi đời này.

Những gì cuối cùng cô mơ hồ nhận thấy được là mùi máu tanh nồng đậm, cùng tiếng gọi quen thuộc “Tích Nhi, em tha thứ cho anh có được không... mau tỉnh dậy nhìn anh...Điệp Tích...Tại sao...”. Phải chăng cô đang mơ người đó làm sao có thể gọi cô tha thiết như vậy. Sao có thể chứ, nhưng cô không còn cơ hội biết sự thật nữa rồi, cô không cam tâm.

Điệp Tích thấy mình đang đứng trong một không gian trắng xóa, không nhìn thấy gì khác nữa, cũng không phân biệt được chiều cao, rộng hay dài của nơi này. Cô cứ đi mãi mãi cũng không tìm được đường ra. Có ai cho cô biết mình đang ở đâu hay không?

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

-“ Là ai? Tôi đang ở chỗ nào đây, làm ơn nói cho tôi biết đi?”. Cô rất sợ, cảm giác sợ hãi nhiều năm nay chưa bao giờ biến mất. Hơn nữa hiện giờ cô chỉ có một mình, không phải cô chết rồi sẽ không phải đau khổ, sợ hãi nữa hay sao. Tại sao lại như vậy được chứ....

Giọng nói ban nãy lại vang lên, phá tan bầu không khí yên tĩnh:

-“ Là ai không quan trọng, chỉ là linh hồn của người nhiều oán niệm như vậy. Muốn đầu thai cũng khó. Chỉ là ta thấy ta và người rất có duyên, có muốn sống lại hay không? Ta sẽ cho người toại nguyện.”

Không phải cô đang nghe lầm đấy chứ, thật sự có thể trọng sinh hay sao? Cô còn có thể sửa lại tất cả sai lầm đời trước thật sao. Phải cô phải tận dụng cơ hội này để làm lại tất cả, làm lại cuộc đời chính mình. Không suy nghĩ gì nữa, cô đồng ý ngay:

-“ Tôi rất muốn sống lại, xin hãy giúp tôi, cầu xin cô...”.

-“ Rất thành thật, xem như hôm nay ta sẽ làm việc thiện vậy. Người muốn quay về khoảng thời gian nào trong đời mình đây?”

-“ Tôi muốn quay về lúc 8 tuổi, tôi muốn ngăn mọi chuyện xảy ra. Tôi phải về lúc đó, nhất định.” Cô quả quyết với lựa chọn của mình, chỉ nghe thấy một chữ “được”. Rồi tất cả không gian đều sáng đến chói mắt, cảm giác như chính mình đang chìm dần chìm dần vào khoảng không gian đó.

.....

Rất nhanh Diệp Tích cảm thấy thân thể rất mệt mỏi như vừa bị xe hàng cán qua vậy, cô từ từ mở mắt ra đây quả thật là một chuyện kinh hỷ nhất mà từ trước đến giờ cô từng thấy. Cô tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên giường của bệnh viện, ngạc nhiên hơn đó là cô bây giờ đang trong thân thể một đứa bé.

Không thể tin được. Đầu là sự thật, cô đã quay về năm 8 tuổi. Nếu cô không làm thì lúc này cô đang bị bệnh, sốt đến 40 độ phải nằm viện đến cả tuần

liền. Bây giờ chắc hẳn là ngày thứ 4 cô ở trong bệnh viện.

Tỉnh dậy cô thấy mình có chút khát nước, cố gắng ngồi dậy định lấy nước uống. Bỗng nhiên ngoài cửa có người đi vào, là người phụ nữ tuổi ngoài 30 tuổi dáng người hơi gầy, mặc cái áo sơ mi màu xanh da trời phối với quần âu đen không kém phần đoan trang. Đây là người phụ nữ mà cô vừa yêu vừa hận. Yêu vì bà chính là người mẹ đã mang nặng đẻ đau cho cô có mặt trên cuộc đời, suốt 8 năm trời chăm sóc cô từng chút một, thay thế vị trí một người cha lo lắng cho cô. Còn hận chính là hận bà là một người mẹ lại vì một người xa lạ mà không tin cô, còn không nhận cô. Nhưng nhiều năm sau đó điều cô tiếc nuối nhất là không nhìn mặt bà lần cuối, nói với bà mình đã không còn giận bà nữa và rất nhớ bà. Nghĩ về chuyện đã qua cô nhất thời không ngăn được trào nước mắt. Thắm Lê Quyên thấy con gái mình vừa tỉnh dậy thì nước mắt đã lưng tròng, lo lắng vội chạy qua giường xem con.

Đặt tay lên trán thấy không còn nóng nữa bà thở phào nhẹ nhõm, Lấy ngón tay chùi nước mắt cho con gái, bà quan tâm hỏi:

-“ Sao vậy con, sao tự nhiên con gái mẹ lại khóc thành mặt mèo như vậy hả?” bà vừa cười vừa lau nước mắt cho cô.

Cô không nói gì cả ôm chăm lấy bà, lâu lắm rồi cô chưa cảm nhận được hơi ấm từ lòng ngực của mẹ. Bây giờ cô mới biết mình yêu bà đến nhường nào, cô bất chấp đời trước đã xảy ra chuyện gì cũng không sao nữa vì hiện giờ cô sẽ thay đổi tất cả. Diệp Tích cô sẽ có một cuộc đời mới, sẽ không dẫm lên vết xe đổ ngày trước nữa, cô sẽ cố gắng bảo vệ mẹ mình. Nhỏ giọng nói với mẹ trong tiếng nấc: “Mẹ ơi, Tích Nhi nhớ mẹ lắm, rất nhớ mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

-“Được rồi, mẹ cũng yêu con gái bảo bối nhất. Thôi nào con uống chút nước đi, rồi ăn cháo nè, cháo thịt bằm con thích đó.” Thắm Lê Quyên lấy nước cho con xong, vội lấy chén múc cháo trong cả mênh ra. Bà lấy muỗng múc từng muỗng thổi nhẹ đưa tới bên miệng của cô, cô chậm rãi há miệng. Mùi cháo tràn vào khoang miệng làm cô cảm thấy mình như được xoa dịu, như người lữ hành trên sa mạc tìm được nguồn nước. Một cảm giác của sự hạnh phúc.

-“Mẹ à, mình về nhà được không? Con không thích ở nơi này đâu.” Cô cảm thấy giọng nói trẻ con này hình như không phù hợp với cô cho lắm. Không phải nói là không phù hợp với linh hồn của cô, đúng là có chút buồn cười.

-“Không được, chú bác sĩ nói con phải ở lại thêm mấy hôm nữa. Tiểu Tích ngoan chờ hết bệnh chúng ta sẽ về nhà, có chịu không?”. Bà xoa đầu con gái rồi hiền từ nói.

-“Nhưng mà mẹ ơi, con thấy rất thoải mái nha, chắc hẳn đã khỏe rồi. Mẹ xin chú bác sĩ cho con về nhà nha nha nha.” Vừa nói vừa làm bộ méo mào kéo vạt áo của mẹ.

-“Thôi mẹ sợ con rồi, mẹ sẽ nói chuyện với chú bác sĩ. Con ngoan ngoãn ăn hết cháo rồi nằm ngủ một giấc có được hay không.” Diệp Tích cười thật tươi làm cho Thắm Lê Quyên cũng thấy trong lòng, nhìn con gái một chút bà xoay người ra cửa. Định tìm bác sĩ hỏi về chuyện ra viện, đứa con gái này thật đúng là tâm can bảo bối của bà mà...

Khi Thắm Lê Quyên ra ngoài, Diệp Tích không cười nữa mà rơi vào trạng thái im lặng. Cô lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời của hôm nay rất trong xanh. Đây đúng là một mở đầu thật tốt đẹp. Tất cả mọi chuyện ngày trước thật sự như một cuốn phim từng chút từng chút quay chậm trong đầu cô. May mắn được trọng sinh lần này, cô nghĩ chính mình đã được ông trời ưu ái rất nhiều rồi. Bấy lâu cô luôn cho rằng, số phận của cô đã định sẵn phải chịu nhiều đau khổ và mất mát. Nhưng hiện tại nói cho biết cô còn có thể làm lại, sửa chữa những sai lầm trong quá khứ.

Liệu cô còn thể gặp lại anh hay không, gặp lại con người lạnh lùng đó. Đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ những gì cô nghe thấy trước lúc chết. Tại sao người đàn ông xưa nay xem cô như chưa bao giờ tồn tại lại có thể nói với cô bằng một giọng điệu không nào dịu dàng hơn như vậy. Cô biết khi mình sống lại, có thể thay đổi mọi thứ, đồng nghĩa với việc sẽ có thể không bao giờ gặp được anh. Đáng ra cô phải vui chứ, vì sẽ không còn ai chà đạp tình cảm của cô nữa, không ai đối xử tuyệt tình như vậy với cô. Nhưng trong lòng lại rất muốn gặp anh là vì cái gì. Cô thật sự không hiểu nổi ý định sống lại là vì muốn sửa lại sai sót trong cuộc đời, hay là vì anh. Cô thật sự không dám nghĩ đến vấn đề này nữa.

Lúc Thắm Lê Quyên trở lại nhìn thấy Diệp Tích ngây người nhìn ra cửa sổ. Bà nghĩ chắc con mình thật sự muốn về nhà rồi. Đi đến bên con, bà nhẹ nhàng nói:

-“Ngày mai chúng ta xuất viện, con được về nhà rồi vui không con?”

Diệp Tích bị tiếng nói của mẹ kéo về thực tại. Vội vàng nở nụ cười ngây thơ: “Vâng ạ, con rất vui.”

-“Vậy nằm xuống ngủ một giấc đi con, ngoan nào”. Cô gạt đầu nằm xuống giường, vờ nhắm mắt ngủ.

Đời này cô đã xuất viện trước 3 ngày, một mặt vì thấy thân thể đã khá lên rất nhiều, một mặt cô muốn về nhà chuẩn bị tâm thế tốt nhất giải quyết sai lầm đầu tiên trong cuộc đời mình. Nếu không có gì thay đổi 5 tháng nữa sẽ xảy ra chuyện, xem ra những ai nên xuất hiện cũng phải đến lúc xuất hiện rồi...

Chương 5

Về từ bệnh viện, cô gieo mình lên chiếc giường quen thuộc cảm giác vẫn như ngày nào. Hôm nay là thứ hai, nhưng do mẹ cô muốn cô ở nhà nghỉ ngơi hết hôm nay nên giờ cô không phải đến trường. Nói thật với trình độ của cô lúc trước, tuy chưa từng bước vào giảng đường Đại học nhưng cũng đã tốt nghiệp cấp 3. Hiện tại chương trình của bậc tiểu học với cô mà nói hết sức nhẹ nhàng. Cho nên cô định sẽ dành thời gian học một số cái đời trước cô chưa từng học. Và quyết tâm sẽ phải thi đỗ đại học, hoàn thành những dự định dang dở ngày trước.

Thẩm Lệ Quyên chỉ xin nghỉ được nửa buổi, nên giờ phải trở lại công ty. Bà là một trợ lý cho một giám đốc công ty mỹ phẩm có tiếng trong nước, mức lương ổn định cũng đủ để hai mẹ con sống tốt tại cái thành phố xa hoa này. Chồng bà – Diệp Chấn Nam là một công chức Nhà nước, sau khi kết hôn được 2 năm thì sinh ra Diệp Tích. Gia đình 3 người vui vẻ không bao lâu thì khi Diệp Tích 3 tuổi Diệp Chấn Nam qua đời trong một tai nạn giao thông. Thẩm Lệ Quyên một mình nuôi con, gánh vác gia đình, đảm nhận vai trò của cả mẹ và cha chăm sóc Diệp Tích. Thật sự bà là một phụ nữ rất kiên cường.

Nhưng không ai là người mạnh mẽ cả, nhất là phụ nữ. Vậy nên khi Diệp Tích lên 9, bà đi bước nữa. Vốn tưởng có thể cho con gái một gia đình hoàn chỉnh để không phải mặc cảm với bạn bè sau này. Nhưng bà không ngờ quyết định vội vàng đó dẫn tới tan bi kịch sau này cho đứa con gái yêu của bà. Và bà lại trở thành một người gián tiếp đẩy con mình đến vực thẳm đó.

Một mình ở nhà, cô đem hết tất cả các bài tập cho cả tuần qua giải quyết hết. Không đến 15 phút, lúc trước tuy không phải là học sinh giỏi nhưng cô cũng đứng trong top 20 của lớp. Sau này vì chuyện xảy ra mà cô không thể học tiếp đại học được, rồi khi lấy chồng anh cũng không muốn cô xuất hiện nhiều ở bên ngoài. Chỉ có thể ở nhà học nấu ăn, cắm hoa, viết thư pháp hay lúc rảnh rỗi học làm vườn. Cô yêu anh nên lúc nào cũng làm theo ý của anh. Nhưng cái cô nhận được cho sự vun đắp tình cảm 4 năm trời là một lá đơn ly hôn. Đời này cô không muốn mình trở nên yếu đuối như vậy nữa. Từ giờ cô sẽ làm điều mình thích, sống vì chính mình.

.....

(Lúc này đổi cách xưng hô một chút nhé, vì hiện tại mẹ của Tích muội còn trẻ kêu bà thì không hợp cho lắm ^.^)

Trở về công ty sau giờ nghỉ trưa, Thẩm Lệ Quyên trở lại công ty thì thấy một bó hoa hồng trên bàn làm việc của mình. Cô thầm nghĩ: “Quái lạ, sao đột nhiên lại có người tặng hoa cho mình?”. Cầm bó hoa lên thấy một tấm thiệp nhỏ bên trong ghi “Hoa dù đẹp cũng không bằng nụ cười của em, hẹn em tối nay 6 giờ tại nhà hàng phía dưới tòa nhà công ty. Không gặp không về. Tiết Khải”.

Thì ra là Tiết Khải phòng nhân sự, cô cũng biết từ lâu anh ta có ý muốn theo đuổi cô. Nhưng thật sự con người anh ta cô không có cảm tình mấy. Một người đàn ông miệng lúc nào cũng ngọt như đường, lại có một số mối quan hệ không rõ ràng. Không phải loại người cô thích, tuy nhiên cô là một người phụ nữ góa chồng người ta vẫn là đàn ông độc thân nếu từ chối thẳng thừng người ta sẽ nói cô không biết tốt xấu. Chắc phải lựa lời nói với anh ta, để anh ta tìm đối tượng khác.

Cô cầm bó hoa cắm vào bình kaca đầu cười khỏ một cái, bỗng nhiên thấy sống lưng lạnh ngắt rung mình một cái. Xoay đầu sang bên kia, bắt gặp một ánh mắt như xuyên qua lớp kính nhìn chằm chằm cô. Thì ra là Giám đốc của cô, không hiểu sao hôm nay ánh nhìn của anh ta lại như vậy. Giống như cô đã làm sai gì đó bị bắt quả tang vậy, rất không thoải mái. Thấy cô nhìn sang bên này, Ngón Thiên Minh quay đầu hướng bàn làm việc ngồi xuống, không nhìn cô nữa.

Để lại bên này Thẩm Lệ Quyên ôm một bụng oán khí, cô thầm nghĩ không biết tên Giám đốc này có bị vấn đề gì hay không nữa. Đang yên lành lại cho người đập vỡ vách ngăn cách giữa hai căn phòng, sau đó thay bằng kính thủy tinh cường lực. Làm hại cô lúc nào cũng có cảm giác bức bách khó chịu, làm gì cũng như có người theo dõi. Đây là cách cai trị nhân viên của hần chăng? Nhưng mà người hần quan sát chỉ có một mình cô, là ý gì chứ?

Hần ta đúng là làm hại cô khóc cũng không ra nước mắt mà!

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Tan ca, 6 giờ Thẩm Lệ Quyên có mặt tại nhà hàng mà Tiết Khải hẹn. Bước vào nhìn quanh cô phát hiện ra anh ta đang ngồi ở một bàn cạnh cửa sổ, hôm nay anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, quần âu màu đen không có cả vạt như lúc ở công ty. Cô đi đến bàn ngồi xuống, anh ta vội vàng kéo ghế giúp cô. Hành động này thật đúng với phong cách của các quý ông. Anh ta nhẹ nhàng hỏi cô: “Em muốn ăn gì, anh thấy món Ý ở đây cũng được lắm,

em có muốn ăn thử không?”.

Cô không ngờ người đàn ông này lại chu đáo như vậy, nhưng cô biết mình và anh ta không thể nào. Nên kết thúc sớm lúc nào hay lúc đó, cô vội nói vấn đề chính với anh:

-“ Anh Tiết, tôi biết anh là một người đàn ông tốt, nhưng thật sự chúng ta không thích hợp. Anh có thể tìm được một người khác tốt hơn tôi nhiều. Và lại tôi giờ chỉ muốn nuôi dưỡng con gái thật tốt, không nghĩ đến việc gì khác nữa. Tôi mong chúng ta có thể dừng ở mức đồng nghiệp như hiện tại. Thật xin lỗi.”

-“ Anh nghĩ em hơi phiền diện rồi, anh muốn đeo đuổi người anh thích em không thể cấm anh được. Và lại em và anh còn chưa tìm hiểu sao biết là không được, chỉ cần em cho anh cũng như cho chúng ta thời gian. Anh tin em sẽ có cách nhìn khác.” Anh quả quyết nói.

-“ Có lẽ tôi đã nói rõ ý của mình rồi, phải tôi không có quyền cấm anh theo đuổi. Nhưng tôi có quyền không chấp nhận điều đó. Mong anh hiểu, giờ tôi phải về nhà với con gái, bữa cơm này tôi không có lộc để ăn vậy. Thử lỗi, tôi đi trước.” không nói hai lời, cô đứng dậy đi về phía cửa. Chỉ nghe tiếng đối phương từ sau vọng lại: “Anh nhất định không bỏ cuộc, anh sẽ làm em đổi ý...”. Cô không quay đầu lại đi thẳng về phía đường đón taxi về nhà.

Trước khi về cô có ghé qua siêu thị mua thức ăn về làm bữa tối, về đến nhà thấy Diệp Tích đang ngồi xem TV. Cô đem đồ để trên bàn nhà bếp, rồi trở ra ngồi xuống sofa cùng con gái. Cô ngạc nhiên thấy kênh Diệp Tích xem là kênh nói về y học, cô nhìn con gái thấy vẻ khó tin. Đáng lý hiện giờ cô bé phải xem chương trình thiếu nhi lúc 7 giờ mà nó thích chứ.

Xoa đầu con gái cô hỏi: “Tiểu Tích, con không xem chương trình Cuộc phiêu lưu của Đậu Đậu nữa sao?”. Diệp Tích quay sang nhìn mẹ nói: “Sau này lớn lên con muốn làm bác sĩ, có được không mẹ?”. Thẩm Lệ Quyên vui cười nhìn con: “Đương nhiên là có thể, Tiểu Tích của mẹ sau này nhất định là một bác sĩ rất tài giỏi” cô ôm con vào lòng, vừa vui mừng vừa xót xa. Ước gì Chấn Nam còn sống bên mẹ con cô thì tốt quá rồi.

Buông Diệp Tích ra, cô nhẹ nhàng nựng má con gái: “Trước tiên mẹ sẽ cùng Tiểu Tích đi tắm rửa sạch sẽ đã nào. Sau đó sẽ mẹ đi nấu cơm, một chút nữa sẽ có thể ăn rồi.”

Diệp Tích vội vàng xua tay: “Mẹ ơi Tích Nhi đã lớn rồi, có thể tự mình tắm rửa. Mẹ mau đi nấu cơm đi, con thấy rất đói nha.” Thấy con gái hôm nay có gì đó rất lạ, nhưng cô vẫn không giải thích được, đành cười bảo con gái: “Được rồi tiểu cô nương mau tắm rửa rồi ra ăn cơm.” Diệp Tích tuột khỏi sofa vào phòng lấy quần áo rồi chui nhanh vào phòng tắm.

Lát sau, mùi thức ăn đã bay khắp nhà. Tuy là nhân viên văn phòng và thuộc tuýp phụ nữ hiện đại nhưng Thẩm Lệ Quyên nấu ăn rất ngon, có thể nói Diệp Tích đã thừa hưởng từ bà. Nhưng mà thức ăn của Diệp Tích làm ra nếu không phải chính cô ăn thì cũng là để đến khi hỏng rồi vứt đi. Người đàn ông đó vốn chưa từng đụng đến, thật mỉa mai.

Tắm xong Diệp Tích mặc bộ đồ ngủ màu hồng có in hình dâu tây bước ra. Trông cô giống như búp bê vậy. Lên bàn ăn, Thẩm Lệ Quyên gấp cho cô một miếng sườn chua ngọt, món sườn rất ngon nhưng mà cô thấy rất muốn khóc. Đã rất lâu cô không ăn được món ăn do chính tay mẹ làm, vẫn mùi vị này nhưng kiếp trước cô không có cơ hội ăn lại hiện giờ trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Hai mẹ con cùng nhau ăn cơm rất vui vẻ, Diệp Tích chậm rãi hưởng thụ cảm giác mình đã mất từ lâu. Mong rằng mọi chuyện có thể cứ tốt đẹp mãi như thế này...

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyện Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sáng hôm sau, Thẩm Lệ Quyên như thường lệ đưa con gái đến trường. Nào ngờ vừa ra khỏi nhà đã thấy một chiếc xe đậu ngay trước nhà, mở cửa xe bước xuống chính là Tiết Khải. Cô không ngờ người đàn ông này lại nhất quyết không buông tha cô như vậy. Tiết Khải tiến lại gần hai mẹ con, tươi cười nói chuyện: “Anh ở đây đợi mọi người cũng lâu rồi, ở đây rất khó đón taxi. Để hôm nay anh hộ tống hai mẹ con có được không?”

-“ Không cần làm phiền anh, mẹ con tôi có thể tự đi được.” cô từ chối ngay.

Bên này Diệp Tích im lặng nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt mà suốt đời cô cũng chẳng bao giờ quên được. Người trước mặt đối trước chính là cha dượng của cô, người ngoài mặt luôn đối xử tốt với cô nhưng thâm tâm lại ghét cay ghét đắng sự tồn tại của cô trong cuộc đời ông ta. Chính ông ta là người đã gây ra sự bất hòa giữa hai mẹ con cô.

Cô còn nhớ rất rõ cái ngày mà cô cầm kết quả Tốt nghiệp trên tay, vội vàng chạy về nhà báo cho mẹ cô biết tạo cho bà một bất ngờ. Nhưng khi về đến nhà, cô phát hiện cửa nhà không khóa. Kỳ lạ không phải giờ này cả mẹ và dượng đều đến công ty sao, chẳng lẽ là trộm. Cô vội đi vào nhà, tiện tay cầm cái bình hoa trên bàn để phòng thủ. Khi bước nhẹ vào phòng khách, cô thấy quần áo nam nữ vứt lộn xộn trên sàn. Thật kỳ lạ, đây là quần áo của cha dượng cô, nhưng mà đồ lót và váy áo phụ nữ thì hình như không phải của mẹ cô. Chợt cô nghe thấy tiếng động vang lên từ phòng ngủ, tiến lại gần nhìn vào qua cánh cửa khép hờ. Cô nhìn thấy một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau trên giường, đó không ai khác là cha dượng cô và một người phụ nữ xa lạ. Tiếng trầm trầm của người đàn ông và tiếng rên rỉ của phụ nữ làm cô phải đỏ mặt. Cô không ngờ, người đàn ông này lại dám cư xử như vậy trước mặt cô. Về nhà, còn mây mưa ngay trên chiếc giường ngủ của mẹ cô. Đúng là quá đáng mà. Không nghĩ được nhiều cô cầm bình hoa trong tay, xông vào phòng đập thẳng lên đầu ông ta. Quá bất ngờ ông ta gào lên đau đớn ngã lên người phụ nữ. Người đàn bà đó hét lên, rồi đỡ ông ta dậy. Không lâu sau ông ta

một tay ôm đầu quay sang nhìn cô quát: “Sao mày dám?”.

Diệp Tích tuy rất sợ nhưng giờ phút này cô chỉ cảm thấy căm phẫn và hết sức ghê tởm ông ta: “Việc gì tôi không thể làm vậy, ông là đồ khốn. Uống công mẹ tôi hết lòng với ông như vậy, ông không cảm thấy có lỗi với bà sao?”.

- “Mày tưởng mẹ mày lương thiện lắm sao, tao nói cho mày biết chính là mẹ mày không giữ phụ đạo nên không thể trách tao. không tin mày tự đi mà hỏi bà ấy.”

- “Ông nói láo, tôi sẽ nói cho mẹ biết việc ông đã làm. Ông đừng ở đó đấc ý.”. Nói rồi cô chạy ra khỏi phòng, lao thẳng ra đường chạy một mạch không quay đầu lại.

Cô muốn đến công ty tìm mẹ, nhưng nghĩ sẽ làm phiền bà. Nên quyết định đến tối về nhà làm rõ việc này với mẹ.

Đến quán kem cách nhà không xa, cô rất muốn ăn kem. Nhưng lại phát hiện trong lúc chạy ra ngoài đã để cặp sách ở nhà, trong người không một phân tiền. Cô đành ngồi ở hàng ghế trước mái hiên của tiệm. Nghĩ đến tình cảnh của chính mình hiện tại cô cảm thấy thật xót xa, cô bắt đầu ôm mặt khóc nức nở.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một đôi chân dài với đôi giày thể thao màu trắng. Cô ngước mặt lên, trước mắt cô là một chàng trai tuấn lãng, gương mặt như một thiên sứ. Anh nhìn cô mỉm cười nụ cười như chứa đựng ánh nắng ấm áp.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, tươi cười nói: “Cô bé, tại sao lại ngồi ở đây khóc đến thành ra thế này?”

Rất lâu sau cô mới có thể nói được nên lời: “Em chạy khỏi nhà, rất muốn ăn kem lại không mang tiền theo nên em mới khóc.”

- “Haha, chỉ có như vậy mà đã làm em khóc đến thế này sao? Thôi được để anh mời em ăn kem nha.” Nói rồi anh bước vào tiệm, lát sau anh cầm ra một cây kem dâu tây đưa cho cô và một kem vani cho mình.

- “Nhìn đồng phục của em chắc là học sinh cấp 3 phải không?”

- “Vâng, em học trường Trung Học Thành Phố A cũng gần đây ạ.”

- “À, anh là sinh viên năm cuối ngành tài chính của Đại học Cambridge, anh về nước có việc gia đình tuần sau phải bay qua đó rồi. Mà nói chuyện lâu vậy rồi, vẫn chưa biết em tên gì?”

- “Em tên Diệp Tích, Diệp trong Hồ Diệp, Tích trong Thủy Tích, còn anh?”

- “Anh tên Hàn Chí Kiệt, rất hân hạnh được biết em”

Hai người trò chuyện rất lâu, Diệp Tích và Chí Kiệt như vừa gặp đã quen, cô cảm thấy người con trai trước mặt giống như người anh trai của cô vậy. Nói chuyện với anh cho cô cảm giác ấm áp kỳ lạ.

Thấy trời đã về chiều, Diệp Tích tạm biệt Hàn Chí Kiệt về nhà. Anh muốn đưa cô về nhưng cô từ chối. Thấy vậy anh nói: “Ngày mai anh bận chút việc, ngày kia 2 giờ chiều hẹn em tại đây nha, không gặp không về.”

Diệp Tích quay đầu lại mỉm cười với anh: “Vâng, ngày một gặp lại.” Nói rồi cô đi thẳng về nhà.

Hàn Chí Kiệt đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng nhỏ mỉm cười, không hiểu sao lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này anh lại có cảm giác khó tả đến vậy. Gương mặt thanh tú lại có vẻ yếu đuối làm người ta sinh ra cảm giác muốn bảo vệ. Anh thầm nói với mình: “Diệp Tích, sau này anh nhất định sẽ theo đuổi em. Đợi anh”. Một lát sau xuất hiện một chiếc xe màu đen, tài xe bước xuống cung kính mời anh lên xe. Lên xe với tâm tình vô cùng tốt, nhưng anh không ngờ sau lần gặp gỡ này phải mất đến 3 năm sau anh mới có thể gặp lại người con gái đó.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyện Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Về đến nhà đã là 5 giờ chiều, định rằng sẽ nói tất cả mọi chuyện cho mẹ mình biết nhưng không ngờ bước vào nhà đã thấy mẹ cô đang cùng người đàn ông đó ngồi trên sofa. Bà còn dùng thái độ lo lắng quan tâm ông ta. Cô tức giận chạy đến hét lên: “Mẹ tại sao mẹ lại còn lo lắng cho ông ta. Mẹ có biết...” lời nói cho kịp phát ra cô đã cảm thấy một bên má bỏng rát: “Chát”.

Mẹ cô như thế nào lại có thể ra tay đánh cô: “Mày là đồ bất hiếu, mẹ nuôi mày lớn đến từng này có bao giờ để mày phải thiếu thốn thứ gì chưa. Tại sao phải về nhà trộm tiền còn đánh bị thương cha dượng của mày nữa hả?”.

-“ Mẹ con không có, ông ta đang nói dối. Mẹ phải tin con, ông ta là đồ khốn. Ông ta...”

-“ Mày đúng là không biết hỏi cái mà, hôm nay mẹ phải dạy dỗ lại đứa con như mày.” Bàn tay Thẩm Lệ Quyên vừa chuẩn bị hạ xuống thì Tiết Khải kéo tay bà ấy lại: “Thôi mà em, con còn nhỏ chưa hiểu chuyện. Có gì từ từ nói.”

Diệp Tích cảm thấy thật sự kinh tởm con người ông ta, giờ còn giả bộ từ bi cho ai xem đây: “Tôi không cần ông ở đây giả mèu khóc chuột. Mẹ nếu mẹ đã không tin con thì con không còn gì để nói, nhưng con không còn cách nào chấp nhận việc sống cùng một nhà với người này. Mẹ tha lỗi cho con gái, coi như chưa từng có đứa con này.” Nói rồi cô chạy nhanh ra cửa, chỉ nghe thấy Thẩm Lệ Quyên gào lên: “Nếu mày đi thì đừng quay về nữa” cùng tiếng nứt nẻ của bà.

Cô đau lòng chứ, nhưng bà đã chọn không tin tưởng con gái mình còn ra tay đánh cô chỉ vì người đàn ông kia. Cô thật sự khó lòng chấp nhận. Nhưng nói vậy thôi, cô chỉ định nói lấy như vậy thôi. Cô nghĩ sẽ đến nhà ngoại một vài hôm rồi tính tiếp.

Đường đến nhà ngoại khá xa, cô lại không mang tiền trong người không thể đi xe bus. Nên định băng qua một con hẻm để đến đường lớn đón taxi đến nhà ngoại sẽ nhờ ngoại trả hộ. Nhưng khi đi vào hẻm thì trời đã nhá nhem tối, cô rất sợ nên đi nhanh một chút. Đột nhiên, có người từ phía sau chạy lên chắn ngang mặt cô.

Hai thanh niên nhuộm đầu xanh đỏ, lần lượt chắn phía trước và phía sau cô. Ép cô vào góc tường, muốn làm nhục cô. Khó khăn lắm cô mới dùng sức lực cuối cùng đập thật mạnh vào phía dưới của tên lưu manh đang đứng trước mặt. Cầm đầu chạy ra khỏi con hẻm, đúng lúc có chiếc xe chạy tới. Tất cả những gì cô thấy chỉ là ánh đèn xe sáng rực, rồi cô ngất đi không còn biết gì nữa...Sau đó được người đó cứu, rồi làm vợ anh, yêu anh, sau đó ly hôn rồi chết đi. Chuỗi ngày bi thảm của đời cô bắt đầu từ sự xuất hiện của người đàn ông này.

Nếu không có ông ta, cuộc đời cô đâu phải đi đến bước đường này. Chính ông ta gây ra mọi chuyện. Đời này cô nhất định sẽ không để mọi chuyện tiếp diễn lại lần nữa.

Trở lại buổi sáng hôm nay, tên cận bã này lại xuất hiện. Nhìn thấy thái độ của mẹ thật đúng là không có tình cảm gì với hắn ta nhưng tại sao 5 tháng sau lại đồng ý lấy hắn. Cô nhất định sẽ tìm hiểu chuyện này. Cô nói với mẹ: “Mẹ ơi hay là mình đi xe của chú nha mẹ” Coi như cho hắn ta chút lợi vậy, cô cũng muốn xem rốt cuộc trong hồ lô của hắn bán thuốc gì.

-“ Em nghe xem, con bé cũng nói vậy rồi. Em còn từ chối gì nữa, mau lên xe thôi.”

Không thể nói được lời nào, Thẩm Lệ Quyên đành cùng Diệp Tích lên xe Tiết Khải. Suốt cả đoạn đường, Tiết Khải không ngừng nói chuyện cùng Thẩm Lệ Quyên, bà thì trả lời câu có câu không, còn Diệp Tích thì lẳng lặng quan sát. Cô thầm nghĩ: “Tiết Khải, ông trời đã cho tôi sống lại thì ông chết chắc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyện Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Vừa đến trường, Thẩm Lệ Quyên dẫn con gái xuống xe. Diệp Tích đến bên mẹ nói nhỏ: “Mẹ ơi con không thích chú ấy, mẹ cũng phải tránh xa chút nha.” Thẩm Lệ Quyên hiểu ý, mỉm cười nhìn cô: “Được rồi, con gái bảo bồi phải đến lớp rồi. Mẹ sẽ nhớ mà.”

Diệp Tích mỉm cười nhìn mẹ, quay đầu đi thẳng vào cổng trường. Bên này Thẩm lệ Quyên nhìn theo con mình với vẻ đầy dăm chiêu, không hiểu sao cô con gái này của mình tại sao có cảm giác xa lạ như vậy.

.....

Vào đến lớp, Diệp Tích theo trí nhớ ngồi vào chỗ như trước kia. Lúc trước khi học tiểu học cô ngồi bàn thứ ba dãy ở giữa, ngồi cạnh cô là một bạn gái dễ thương tên Trương Giai Kỳ. Hôm nay có lẽ cô đến sớm nên vẫn chưa thấy bóng dáng Giai Kỳ đâu. Bước vào bàn ngồi xuống, Diệp Tích đã nghe thấy tiếng gọi từ ngoài cửa vọng vào, rồi sau đó một vật thể lao đến ôm cô. Không ai khác đó chính là Trương tiểu thư của chúng ta. -“ Tiểu Diệp à, rốt cuộc cũng đi học rồi nha, tớ thật nhớ cậu.”

-“ Tớ cũng rất nhớ cậu.” Đã lâu rồi không gặp cô bạn này, từ sau sự kiện đó nhiều năm qua cô chưa gặp lại. Giai Kỳ là một người con gái tốt, tuy là con gái của một tập đoàn xuyên quốc gia về thực phẩm nhưng chưa bao giờ có thái độ hách dịch. Lúc học cấp 3 có một chị khóa trên bắt nạt, chính Giai Kỳ đã đứng ra bênh vực cô. -“ Cậu đã khỏe hẳn rồi à?” Giai Kỳ đưa tay sờ trán cô.

-“ Kỳ Kỳ à, mình thật sự rất khỏe nha.”

-“Ừ vậy tốt quá rồi, à mà hôm nay cô giáo nói sẽ kiểm tra đánh giá năng lực cuối tháng, mình rất lo” về mặt của Kỳ Kỳ lúc này làm cô rất buồn cười.

-“ Mình nghĩ cũng sẽ không khó đâu, đừng lo lắng quá.”

Lúc này chuông vào học reo lên, tất cả học sinh ngồi vào chỗ. Cô giáo chủ nhiệm bước vào, cô nhẹ nhàng nói: “Các em, hôm nay chúng ta sẽ làm bài kiểm tra năng lực cuối tháng, đây là bài kiểm tra định kỳ các em không cần quá lo lắng. Cứ việc làm hết khả năng là được.”

Nói xong, cô mang xấp giấy đề kiểm tra đi xuống. Mọi người nhận đề bắt đầu cắm cúi làm bài. Lúc đầu cô cũng rất nghiêm chỉnh, nhưng khi nhận được đề cô cảm thấy mọi sự nghiêm túc của mình bay đi mất. Đề thi này thật sự quá đơn giản, cô chỉ mất đúng 10 phút để làm xong. Có thể nói là lãng phí thời gian mà, có cơ hội nhất định cùng mẹ thảo luận một chút.

Đúng 60 phút cô giáo thu bài, vì hôm nay chỉ cần phải làm bài kiểm tra nên có thể về sớm. Nhưng hôm nay lại không biết, giờ mẹ không đến đón cô không biết phải làm sao. Giai Kỳ vừa thu dọn đồ đạc vừa quay sang nhìn cô: “Tiểu Diệp mình thấy đề thi hôm nay tương đối khó nha, tớ làm sai 3 câu. Còn cậu?”.

-“Mình làm bài tạm được, không biết kết quả thế nào nữa?” Có cảm giác như mình đang gian lận vậy. Cả hai cùng nhau cười nói đi ra cổng trường, chờ một lúc tài xế của Kỳ Kỳ đến đón về. Thấy cô đứng loay quay một chỗ liền nói: “Tiểu Diệp, lên xe mình nói bác Lư đưa cậu về.” Thấy vậy cô cũng không từ chối nữa lên xe của Giai Kỳ.

-“Bác Lư bác cho cháu đến tòa nhà Công ty mỹ phẩm VERA nha bác.” Cô định sẽ đến công ty tìm mẹ muốn cho bà bất ngờ, cũng như muốn nói về việc cô muốn học nhảy lớp.

-“Được Diệp tiểu thư, tôi sẽ lái xe đến đó.” Bác Lư nở nụ cười hiền hậu.

-“Bác Lư, gọi cháu là Diệp Tích hay Tiểu Diệp giống như Kỳ Kỳ gọi là được rồi ạ. Kêu tiểu thư cháu thật sự thấy không quen cho lắm”

Nghe Diệp Tích trả lời, bác Lư không khỏi ngạc nhiên. Một cô bé mới 8, 9 tuổi đã có thể đối đáp lễ độ như vậy thật làm người khác khó hiểu.

-“Tiểu Diệp, cậu đến đó làm gì vậy?” Giai Kỳ quay mặt sang hỏi cô.

-“Đó là công ty của mẹ mình, mình đến tìm mẹ”

-“À...ra là vậy, Tiểu Diệp hôm nào đến nhà mình chơi có được không? Mình có rất nhiều đồ chơi đó nha, mẹ mình cũng nấu ăn siêu ngon luôn đó.”

-“Được, mình hứa với cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Khoảng 10 phút sau xe dừng trước cửa tòa cao ốc, cô đứng dưới ngược nhìn lên. Đồi trước cô chưa đến nơi mẹ mình làm việc, nhưng vẫn nghe đến Vera là một công ty mỹ phẩm hàng đầu trong nước. Không ngờ bây giờ đứng tại nơi đây, quả thật khí thế bức người. Hít một hơi sâu, cô thẳng lưng bước vào cửa chính. Nhưng không ngờ đi vừa đi một chút thì cô bị vấp dây giày bị lỏng, giây phút sắp hôn lên bề mặt trái đất thì bỗng cảm giác có một vòng tay to ôm cô vào lòng. Haizz đúng thật là may thật.

Trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói trầm trầm “Bé gái cháu có sao không?” Diệp Tích ngẩng đầu buộc miệng lên tiếng “Chú Ngôn, cảm ơn chú.” Đối phương nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngại “Sao cháu biết chú?”. Câu nói làm Diệp Tích bưng tỉnh, cô thật sự theo quán tính gọi không ngờ lại quên mình đang ở thời điểm 14 năm trước. Cô cười tươi trả lời “Dạ mẹ cháu chính là thư ký của chú, mẹ thường xuyên nói về chú. Cháu còn thấy chú trên tạp chí nữa.” trong lòng thầm nói “Xin lỗi, chú Ngôn làm sao cháu nữ nói với chú mẹ thường xuyên mắng chửi chú sau lưng được chứ...hihi”

Vừa cùng đối tác bàn việc làm ăn về đến công ty lại nhìn thấy một bé gái sắp bị ngã xuống đất, anh liền chạy đến đỡ nhưng nghe cô bé gọi mình anh thấy hơi ngạc nhiên. Ngôn Thiên Minh nhìn cô nhóc 8, 9 tuổi này hơi lạ, nhưng không biết giải thích lạ ở điểm nào. Anh hỏi : “Mẹ cháu tên gì?”

-“Mẹ cháu tên Thẩm Lệ Quyên.”

-“Thư ký Thẩm?” không ngờ ngoài mặt cô ấy ra vẻ chán ghét mình, trong lòng lại thầm cảm mến mình như vậy. Vừa nghĩ đến anh đã phải nở nụ cười, xem ra anh phải xúc tiến việc đeo đuổi mới được.

Đang suy nghĩ thì bị Diệp Tích kéo vạt áo khoác “Chú Ngôn, chú có thể đưa cháu đến gặp mẹ được không ạ?”

-“À...Bé gái đi theo chú. Chú sẽ đưa cháu đi gặp mẹ”.

-“Chú gọi cháu là Tiểu Tích như mẹ cháu được rồi ạ.”

-“Haha đã rõ.”

Nói rồi Diệp Tích nắm tay “chú” Ngôn đi vào thang máy thẳng tiến phòng Giám Đốc. Đi bên cạnh người đàn ông này cô lúc nào cũng có cảm giác rất ấm áp. Cô còn nhớ khi cô rời khỏi nhà mình một năm thì mẹ cô qua đời vì tai nạn giao thông khi đang đi cùng Tiết Khải, chính ông là người lo liệu tất cả. Lúc cô được “chồng” mình thông báo về cái chết của mẹ, chạy đến bệnh viện ông đang đứng trước thi thể của bà không ngừng tự trách bản thân. Sau này nghe ông kể lại trước đây hai người cũng có một đoạn tình cảm, nhưng vì Tiết Khải gây ra chuyện hiểu lầm, ông lại không thể nào giải thích với bà được. Không lâu sau thì bà lấy Tiết Khải, ông chỉ đành im lặng quan tâm đến bà.

Có thể được một người đàn ông thâm tình như vậy yêu, quả thật mẹ cô là một người phụ nữ may mắn. Nhưng đời trước bà đã bỏ lỡ, kiếp này cô nhất định sẽ vì bà mà giúp đỡ tạo lương duyên.

Mãi suy nghĩ thoáng cái đã đến tầng cao nhất của tòa nhà, nơi đặt phòng làm việc của Giám Đốc và thư ký riêng. – “Cháu vào phòng làm việc của chú chờ mẹ nha. Mẹ cháu có chút chuyện lát nữa sẽ về.”

– “Dạ hihi.”

Vào phòng Giám Đốc, Diệp Tích phát hiện bức tường ngăn cách lại là kính trong suốt. Trong lòng cười thầm “Chú Ngôn à, chú cũng thật biết hưởng thụ đó nha hihi”. Cô nhất định phải ở giữa xúc tiến cho hai người họ.

– “Chú Ngôn, văn phòng của chú thật lớn nha... Bên kia có phải văn phòng của mẹ cháu không ạ?” cô chỉ vào tấm vách bằng kính “ngây thơ” hỏi.

– “À... phải... phải rồi”. Lần đầu tiên anh áp ứng như vậy, lại là trước mặt một cô nhóc con nứa chứ, đúng là quá mất mặt rồi.

– “Hihi Chú Ngôn chú đỏ mặt thật dễ thương nha. Tiểu Tích rất thích chú đó”. Câu nói của cô làm cho Ngôn Thiên Minh vô thức đưa tay sờ mặt mình. Thật là có chút nóng, aizz tiểu quý này...

– “Chú Ngôn chú có thể làm cha của cháu không?” Diệp Tích mắt long lanh hỏi.

– “Cháu nói cái gì?” Anh ngạc nhiên hỏi lại.

– “Cháu rất thích chú nha, Tiểu Tích muốn chú trở thành cha của cháu có thể được hay không ạ?”

Im lặng một chút, suy nghĩ về câu hỏi của cô bé trước mặt. Anh ngồi xồm xuống trước mặt Diệp Tích nói:

– “Chú Ngôn cũng muốn như vậy. Nhưng mẹ của Tiểu Tích chắc không chịu đâu”.

– “Chú yên tâm, cháu nhất định sẽ giúp chú mà hihi.” Giơ bàn tay nhỏ xíu ra trước mặt anh, làm động tác bắt tay.

Anh mỉm cười đưa tay đáp lại nắm lấy bàn tay nhỏ kia bắt bắt. Tiểu quý này có thật chỉ là 8, 9 tuổi hay không đây.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyện Vân Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Vừa đến văn phòng Thẩm Lệ Quyên đã nghe thấy tiếng cười khúc khích vang lên từ phòng bên cạnh. Cô không nghĩ nhiều, mở cửa vào văn phòng mình nhưng khi vào hình ảnh cô nhìn thấy làm tự hỏi không biết mình có nhìn lầm hay không. Một người đàn ông và một đứa bé, một lớn một nhỏ vui vẻ nói cười ngồi trên sofa. Điều đáng ngạc nhiên hơn là đứa bé kia lại chính là con gái cô.

Nhanh chân chạy sang phòng bên cạnh, thấy con gái chạy đến ôm chân mình cô ngồi xuống hỏi con:

– “Sao con lại ở đây? Không phải con đang ở trường học sao?”

– “Mẹ ơi, hôm nay con chỉ có một bài kiểm tra nên được về sớm. Lại không muốn về nhà nên đến đây tìm mẹ.”

– “Thì ra là vậy. Nhưng lần sau phải nhờ cô giáo gọi cho mẹ biết không?” – “Dạ con nhớ rồi. À mẹ ơi, lúc vừa rồi chú Ngôn đã dẫn con lên đây để chờ mẹ, còn đỡ con lúc con sắp ngã nữa. Mẹ ơi, hay là mình mời chú Ngôn ăn tối được không mẹ?” Diệp Tích “ngây thơ” nhìn mẹ mình.

– “Con nói gì vậy?” Thẩm Lệ Quyên ngây ngốc nhìn cô con gái của mình. Hôm nay con bé này lại nghĩ ra trò quỷ gì đây, người ta là Giám đốc đó nha. Lại còn muốn mời cơm nữa chứ, cô thật muốn tìm một xó nào đó chui vào vì con gái mình mất.

– “Tối nay tôi không có cuộc hẹn nào cả, như vậy chúng ta cùng ăn tối được chứ?” Ngôn Thiên Minh nhàn nhã lên tiếng.

Thẩm Lệ Quyên trầm nghĩ “không phải chứ, Giám đốc mờ lờ như vậy cô còn có thể từ chối được không đây. Người ta quen ăn ở nhà hàng sang trọng, một bữa ăn có thể hơn cả tháng lương của cô rồi. Ông trời ơi...”.

-“Nếu như vậy tôi sẽ dẫn Tiểu Tích về phòng làm việc của tôi trước, hẹn tối nay gặp. Đã làm phiền rồi.” Cô cuối đầu rồi nắm tay con gái ra khỏi phòng. Điều cô không ngờ là lúc cô quay đi, cô gái nhỏ kia đã âm thầm quay lại nháy mắt với “Chú Ngôn” rồi.

Ngôn Thiên Minh thật sự không thể tin rằng anh vừa nói chuyện với một đứa bé. Trong lúc nói chuyện, nó nói không ngừng về sở thích của mẹ, về những nơi mẹ mình muốn đến, thói quen,... Cuối cùng chỉ để lại cho anh một câu “Cháu đã cho chú dữ kiện, tận dụng được hay không là ở chú đấy nhé hìh”. Lúc đó anh còn “bán tín bán nghi”, thì ra là con bé muốn hẹn hò giúp anh. Nếu anh không nhanh trí thì chưa chắc gì theo kịp cả quá trình. Tiểu quỷ này đúng thật là nhiều tâm tư...

.....

Chỉ mới 5 giờ chiều, trong khi Thẩm Lệ Quyên vẫn đang xử lý tài liệu thì đã có người mở cửa đi vào. Ngẩng đầu lên thì cô phát hiện không ai khác ngoài Giám đốc đại nhân. Anh đứng trước bàn làm việc nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “Thư ký Thẩm, tan ca rồi. Chúng ta đi ăn thôi.”

Trong lúc Thẩm Lệ Quyên chưa kịp phản ứng thì anh đã đoạt lấy phần hồ sơ trong tay cô đóng nó lại. Sau vài giây bất động, cô nhìn đồng hồ rồi lên tiếng: “Nhưng Ngôn tổng, theo tôi biết thì giờ chưa phải là giờ tan sở mà.”

-“Ồ công ty này còn có người quản lý được tôi về đúng giờ hay không sao, hử?”

Không thấy Thẩm Lệ Quyên trả lời, anh nói tiếp: “Được rồi, cô chuẩn bị đi. Tôi cùng Tiểu Tích xuống trước”. Nói rồi anh tiến đến sofa, đưa tay về phía Diệp Tích: “Tiểu Tích, chúng ta xuống trước, chờ mẹ nha”.

Thế rồi cảnh tượng một người đàn ông đẹp trai, cao lớn nắm tay một bé gái xinh như thiên thần, vừa đi vừa cười nói vui vẻ xuống đại sảnh công ty đã trở thành một chấn động lớn. Đặc biệt người đàn ông kia lại là Tổng tài ác ma thường ngày của bọn họ. Quả thật là “thế gian chuyện gì cũng có thể xảy ra mà”.

Khi Thẩm Lệ Quyên xuống thì đã thấy xe của Ngôn Thiên Minh đậu ngoài cửa. Cô định mở cửa sau ngồi chung với con gái, thì bị Diệp Tích ngăn lại: “Mẹ à, hôm nay con ngồi một mình nha mẹ. Với lại chú Ngôn ngồi một mình sẽ buồn đấy ạ, mẹ lên trước ngồi với chú nha.”

-“Nếu không tiện thì thư ký Thẩm cứ ngồi phía sau cũng được. Haizz chiều nay tài xế của tôi xin nghỉ, lái xe thật sự là chuyện rất buồn chán đó”. Anh dùng giọng điệu chán nản nói.

-“Mẹ xem, chú Ngôn không ai nói chuyện sẽ thấy rất buồn đó. Mẹ lên ngồi với chú nha mẹ nha nha nha”. Diệp Tích hai mắt long lanh nhìn mẹ.

-“Được rồi, được rồi. Mẹ sẽ ngồi phía trước được rồi chứ”. Cô thật hết cách với cô con gái này.

Mở cửa phía trước rồi ngồi vào xe, khoảng 1 phút vẫn chưa thấy xe chạy. Cô quay sang hỏi: “Sao vẫn chưa đi vậy?”

Ngôn Thiên Minh quay sang mỉm cười. Đột nhiên anh chồm người về phía cô, 30cm...20cm...10cm...5cm rồi 1cm. Chưa bao giờ cô nhìn anh gần như vậy, ngày thường cô không bao giờ trực tiếp nhìn thẳng vào anh quá 5 giây. Lúc này cô phát hiện anh rất đẹp trai. Thế nhưng anh ta đang định làm gì chứ?

Trong khi cô đang định thần lại thì anh đã cài xong dây an toàn và trở lại ghế lái cười nói: “Cô chưa thắt dây an toàn, như vậy rất nguy hiểm”. Thì ra là vậy, cô đang suy nghĩ cái gì chứ. Sao tìm lại đáp nhanh thế này huhu

Xe lăn bánh bắt đầu cho một môi trường đẹp và một tương lai đẹp phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Lyến Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Đến nơi, Ngôn Thiên Minh xuống mở cửa xe cho Thẩm Lệ Quyên, rồi sau đó bước ra sau tháo dây an toàn bế Diệp Tích ra ngoài. Xuống xe cô mới biết anh đưa hai mẹ con cô đến một nhà hàng trên núi. Nhà hàng mang tên Rosemary, nơi này mang hơi hướng của kiến trúc Châu Âu, nó được xây dựng dựa hẳn vào sườn núi, mặt trước hướng ra biển. Thật sự chỉ mới ngắm nhìn ở bên ngoài mà cô đã mê mẩn nó rồi; từ nhỏ đến giờ cô luôn thích biển, nó làm cô cảm thấy dễ chịu và thoải mái rất nhiều.

Bên này Diệp Tích đang đứng cùng với chú Ngôn, nhìn thấy gương mặt ngẩn ra của mẹ mình âm thầm cảm thán “Chú Ngôn thật đúng là cao thủ, chỉ gọi ý như vậy thì đã tìm ra được đối sách rồi”.

Khi bước vào Thẩm Lệ Quyên lại bị choáng ngợp với không khí bên trong. Phía trong nhà hàng trang trí hoành tráng theo phong cách cổ điển của các cung điện Phương Tây. Ở giữa trần là một chiếc đèn chùm pha lê lớn, chỉ vón vên 10 bàn được bố trí tại các khu vực trong phòng. Ba người vào trong thì thấy người phục vụ cung kính chào: “Ngôn tiên sinh, mời đi bên này”.

Phục vụ dẫn họ đến bàn gần cửa sổ, ngồi ở đây có thể thấy được biển đêm và cả những ngôi sao phía trên. Tất cả tạo nên một không gian rất lung linh.

- “Xin mọi người chờ một chút các món ăn sẽ được mang lên ngay?” Người phục vụ cuối đầu hỏi.

- “Được rồi”. Anh thông thả trả lời.

Người phục vụ quay đi, Thẩm Lệ Quyên liền hỏi anh:

- “Giám đốc, tôi vẫn chưa nói mình muốn ăn gì mà?”.

- “Cô yên tâm, sẽ không làm cho hai người thất vọng đâu. Đúng không Tiểu Tích?”.

Điệp Tích chỉ có thể cười cho qua chuyện, chú Ngôn của cô thật sự thích kéo người khác xuống hố mà. Cô phải tạm lánh đi chút đã, quay sang nói với mẹ:

- “Mẹ ơi con muốn đi vệ sinh ạ”.

- “À, để mẹ đi với con”.

- “Con có thể tự đi vệ sinh mà mẹ, con đi cùng chị phục vụ đằng kia là được rồi. Mẹ với chú Ngôn cứ ngồi trò chuyện đi ạ”.

Thẩm Lệ Quyên còn chưa kịp phản đối thì con gái cô đã nhảy xuống ghế chạy đến chỗ người phục vụ. Cô đang nghi hoặc không biết nó có thật là đưa con gái luôn dựa dẫm cô trước đây không nữa. Đang suy nghĩ thì cô cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn chăm chăm mình, nào phải ai khác chính là Giám đốc đại nhân ngồi đối diện. Cái nhìn này làm cô rất lúng túng, tự nhiên thấy tay chân mình hơi thừa thãi trong lúc này haizz.

- “Tôi không nghĩ thư ký Thẩm cũng có lúc đáng yêu thế này”. Anh ngồi đan tay dựa vào ghế nhìn cô. “Cô có biết tại sao nơi này có tên là Rosemary không?”

- “Tại sao vậy?”

- “Rosemary còn được gọi là cây Hương Thảo, là cây bụi sống ở vùng ven bờ Địa Trung Hải. Sau này được quân đội La Mã mang theo và đi đến nước Anh. Từ đó nó trở thành một gia vị đặc biệt trong các món Âu. Nó còn có ý nghĩa vô cùng đặc biệt với người Công giáo. Vì Rosemary là viết tắt của Rose of Maria có nghĩa là Hoa của Đức Mẹ Maria. Chủ nhà hàng này là một người rất tin vào Chúa, nên cái tên của nhà hàng này cũng bắt đầu từ đó mà có”.

- “Woa, anh biết nhiều thứ thật. làm tôi rất ngưỡng mộ đó.” Cô cảm thán.

- “Tôi còn sợ cô sẽ chán khi nghe tôi kể chuyện chứ”

- “Sao có thể chứ”.

Cùng lúc này, phục vụ đã mang món ăn lên, Diệp Tích cũng đã trở lại bàn. Thấy trên bàn đã đầy thức ăn, cô gái nhỏ háo hức:

- “Hihi chú Ngôn rất hiểu lòng người nha, sao chú biết mẹ cháu rất thích ăn các món này vậy?”

Không phải Diệp Tích nói, Thẩm Lệ Quyên cũng không nhìn ra trên bàn toàn là món cô thích. Cô dùng ánh mắt nghi ngại nhìn anh. Anh đáp lại bằng một nụ cười nhẹ nhàng: “Bí mật”

Điệp Tích lại một lần nữa chỉ biết cười cho qua với khả năng diễn xuất của người chú này rồi. Nếu không có cô gợi ý thì sao chú biết được chứ, lại còn bí mật với bất mí nữa chứ. Chắc anh cũng cảm thấy mùi nguy hiểm nên vội lái sang chuyện khác:

- “Thôi, mọi người thử xem có hợp khẩu vị không?”

Bữa tối diễn ra trong không khí vui vẻ, Diệp Tích có cảm giác mình đã tìm được gia đình của mình, lần sống lại này thật sự không uổng phí chút nào. Dùng bữa xong, Thẩm Lệ Quyên lấy có đi vệ sinh rồi đến quầy tiếp tân, cô thăm nghĩ bữa ăn hôm nay có thể sẽ rất đặc. Nhưng dù sao cũng chưa bao giờ cô và con gái cùng nhau trải nghiệm khoảnh khắc này, và lại trong công việc thì làm nhân viên cũng nên mời cấp trên một bữa chứ. Coi như cô vung tay quá trán một lần vậy.

- “Cô tính tiền bàn bên kia giúp tôi”.

- “Thật ngại quá phu nhân, Ngôn tiên sinh đã thanh toán rồi ạ”.

- “À vậy sao, làm phiền rồi”. Nhưng mà hình như vừa rồi cô ấy gọi cô là phu nhân sao chứ?

Cô trở lại bàn nhìn thấy hai người đang ngồi nói chuyện vui vẻ. Thấy cô bước lại anh nói:

- “Không còn sớm nữa, để tôi đưa hai mẹ con về”.

-“À, vậy làm phiền anh rồi Giám đốc”.

Lên xe, do hơi mệt và cũng không muốn làm kỳ đà nên Diệp Tích chọn cách ngồi ở phía sau ghế. Thẩm Lệ Quyên ngồi ở ghế trước quay lại thấy con đã ngủ cũng mỉm cười, đứa nhỏ này sao lại có thể ngủ nhanh đến vậy chứ.

Trong khi xe đang chạy, cô cũng âm thầm nhìn sang bên cạnh. Bình thường ít khi nào cô nhìn kỹ khuôn mặt của anh. Không hiểu tại sao tối nay anh lại cuốn hút đến vậy, sừng mặt rất hoàn hảo, sống mũi cao, đôi môi mỏng cùng đôi mắt tinh anh làm cô càng nhìn lại càng bị cuốn vào trong.-“ Trên mặt tôi có dính gì hay sao?” Anh nhàn nhã vừa tập trung lái xe vừa hỏi cái người đang chăm chăm nhìn mình.

Cô vội vàng xoay lại, không biết tại sao hôm nay mình trở nên háo sắc như vậy. Mắt mất quá đi. Bên này người nào đó đang mỉm cười. Đêm nay có thể sẽ là một đêm dài với một vài người.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Rất nhanh đã đến thứ 6 rồi, một tuần chẳng vui vẻ gì khi suốt ngày tên Tiết Khải đó cứ chồn vờn trước mặt hai mẹ con. Ngày nào hán ta cũng đến đưa đón hai người điều này khiến Thẩm Lệ Quyên và Diệp Tích đều không thoải mái. Nhưng vì có người tình nguyện chở, lại không tốn phí tại sao không đi chứ ^^ (Tác giả: bó tay với mẹ con nhà này @.@).

Nhưng chuyện gì cũng chỉ có giới hạn của nó, Diệp Tích cô phải nhanh chóng kết thúc tình trạng này cũng như dập tắt hy vọng của tên “Tiết Ôn Thần” ấy. Ngồi trên xe nghĩ mãi chưa ra cách, thì đột nhiên có một cơ hội từ trên trời rơi xuống. Tiết Khải quay sang hỏi Thẩm Lệ Quyên:

-“Ngày mai là cuối tuần, chúng ta cùng Tiểu Tích đi công viên trò chơi nhé”.

Thẩm Lệ Quyên vừa mở miệng định từ chối thì cô gái nhỏ phía sau đã lên tiếng:

-“Ý kiến hay đó mẹ, con lâu lắm chưa được đi công viên trò chơi rồi”.

Cô quay xuống trừng mắt nhìn con gái, ý hỏi “con đang nói gì vậy?”. Tiết Khải thuận thế nói:

-“Em thấy chưa, Tiểu Tích cũng muốn đi chơi mà. Quyết định vậy nha”.

Vừa hay cũng đã đến trường, Diệp Tích nhanh chóng chào mẹ rồi xuống xe. Thẩm Lệ Quyên được Tiết Khải đưa đến công ty. Đi vài bước cô dừng lại, ngoái lại nhìn chiếc xe vừa đi khỏi. Trong lòng không khỏi than nhẹ: “Một câu Tiểu Tích, hai câu Tiểu Tích,...Tiểu Tích để cho ông gọi hay sao chứ. Tôi sẽ cho ông một ngày cuối tuần khó quên”.

Bước chân vào lớp, cô đã nghe thấy một bầu xôn xao. Ngồi vào bàn đã bị tiểu công chúa Giai Kỳ tra hỏi liên tục”

-“Tiểu Diệp cậu mau khai thật với mình, có chuyện gì giấu mình hay không?”

-“Sao mình lại có chuyện giấu cậu chứ, Kỳ Kỳ cậu sốt đấy à?” cô lấy tay sờ trán cô bạn thân.

-“Còn nói không giấu mình, có phải cậu lên lút đi học thêm ngoài giờ không vậy?”

-“Không có, sao cậu hỏi vậy?”

-“Nhìn đây nè, bài kiểm tra vừa rồi điểm của cậu cao nhất khối luôn ấy. Thật là làm người khác ngưỡng mộ mà.” Vừa nói Giai Kỳ vừa đưa kết quả bài kiểm tra cho Diệp Tích.

Thật không ngờ điểm số của cô là 100 điểm tuyệt đối, theo lời của Giai Kỳ thì điểm số của cô cao hơn học sinh giỏi nhất khối của lớp A – Hàn Minh Châu 1 điểm. Cô cũng dự liệu là bài kiểm tra này cô sẽ được điểm cao, nhưng cũng bất ngờ khi cô lại cao điểm nhất khối. Quả thật là dọa người mà, thảo nào lúc vào lớp ai cũng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô. Cũng khó trách đối với một ngôi trường toàn con cháu thư hương thế phật thế này điểm số còn là một căn cứ để gia tộc của họ so sánh lẫn nhau. Lúc trước mẹ cô cũng chạy vạy các kiểu mới có thể xin cho cô một suất đi vào học. Giờ ra chơi, khi cô và Giai Kỳ chuẩn bị xuống căn tin thì bị một cô bé chặn lại ở cầu thang. Cô bé mặc đồng phục, tóc tết phía sau, khuôn mặt trái xoan nhìn đúng chuẩn một thiên thần nhỏ, đi theo còn có hai cô bé khác trông cũng rất khả ái. Cô định lách người đi qua thì cô bé kia cố tình đứng trước mặt không nhường đường. Trong lúc đó, đôi phương lên tiếng:

-“Cậu là Diệp Tích lớp B?”

-“Phải, cậu tìm tôi sao?” cô bình tĩnh trả lời.

-“Tôi là Hàn Minh Châu của lớp A. Cũng không có việc gì, chỉ muốn xem ai dám vượt mặt tôi. Xem ra cũng bình thường thôi, chỉ là một đứa nhà nghèo mà còn trèo cao.”

Cô bé phía sau lên tiếng: “Minh Châu, cậu nói nhiều với nó làm gì. Mấy đứa nhà nghèo đó đâu xứng.”

-“Phi Yến nói phải đó mấy đứa nhà nghèo có mùi rất kinh. Đứng xa tụi nó chút đi.” Cô bé còn lại nói.

-“Nè, Triệu Phi Yến, Văn An Nhi, các cậu nói đủ chưa đó. Còn nói nữa thì tôi không nhin đâu.” Giai Kỳ khó chịu lên tiếng.

-“Trưởng đại tiểu thư, cậu chơi chung với nó lâu như vậy có khi nào cũng sẽ có cái mùi khó ngửi đó không, haha.” Văn An Nhi cố tình chọc tức.

-“Các người...” Giai Kỳ chuẩn bị tiến tới động thủ thì bị Diệp Tích ngăn lại.

-“Bỏ đi Kỳ Kỳ, để mình nói chuyện với họ.” Diệp Tích khuyên ngăn.

-“Bạn Hàn Minh Châu, Triệu Phi Yến, Văn An Nhi đúng không? Tôi nghĩ giữa tôi và các cậu không có cái gì gọi là phân biệt trong trường này cả. Nếu vì thành tích mà các cậu cố tình gây chuyện, thì tôi khuyên các cậu hãy cố gắng để lần sau được điểm cao hơn. Các cậu có thể là công chúa trong mắt gia đình mình, nhưng với tôi thì không phải. Nếu còn gây chuyện với bọn tôi, thì tôi sẽ nói lại với Giáo viên chủ nhiệm của các cậu.” Cô tuôn một loạt câu chữ khiến đối phương ngẩn ngơ, cuộc đời cô ghét nhất những kẻ khinh thường người khác.

Nói rồi cô và Giai Kỳ bước đi qua mặt ba người.

-“Minh Châu à, con nhỏ đó nói gì mình nghe không hiểu lắm.” Triệu Phi Yến ngu ngốc hỏi.

-“Đúng vậy, con nhỏ lập dị đó nói gì vậy?” Văn An Nhi hỏi.

“Các cậu có thôi hỏi mấy câu ngu ngốc kia không. Đúng là chả được tích sự gì hết, còn chưa về lớp hay sao hả?” Nói rồi Hàn Minh Châu quay đi, trong lòng không ngừng oán giận, Diệp Tích thì sẽ ghi nhớ chuyện ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tối đó sau khi ăn cơm xong hai mẹ con Diệp Tích ngồi xem TV, Thẩm Lệ Quyên hỏi con:

-“Hôm nay ở lớp học có vui không con?”

-“Dạ cũng ổn. Mà mẹ à, bài kiểm tra hôm trước của con được điểm tuyệt đối đấy ạ.” Diệp Tích khoe với mẹ.

-“Thật à, con gái mẹ là giỏi nhất, sau này phải tiếp tục cố gắng nha con... À thiếu tí nữa mẹ quên, ngày mai phải đi công viên trò chơi mẹ đi chuẩn bị một chút thức ăn để mai đem theo mới được. Con xem TV 15 phút nữa thì phải đi ngủ đấy nhé.”-“Dạ, con biết rồi. Mẹ làm việc đi ạ.”

Nói rồi Thẩm Lệ Quyên vào bếp, ở phòng khách Diệp Tích len lén nhấc điện thoại:

-“Alo, chú Ngôn ngày mai mẹ con cháu sẽ đi công viên trò chơi. Có cả tên “ôn thần” ấy nữa, ngày mai chú đến chứ?. Nếu không mọi hậu quả cháu không chịu trách nhiệm hìhì.”

-“Nhất trí”. Đầu dây bên kia đáp lại.

Diệp Tích nhanh chóng cúp máy, rồi trở về phòng. Ngày mai sẽ lại một cuộc chiến đầy “gió tanh mưa máu”, “kinh thiên động địa” haha cô nhất định không bỏ qua được.

.....

Ngày hôm sau, đúng 7 giờ Tiết Khai đã đến đón hai mẹ con tới công viên trò chơi City Park ở trung tâm thành phố A. Đến lúc vào cửa vẫn chưa thấy Ngôn Thiên Minh xuất hiện, Diệp Tích đành phải giả vờ câu thời gian:

-“Mẹ ơi, con muốn ăn kem vị dâu. Mẹ đi mua cho con nha mẹ.”

-“Không phải nói là cổ họng con không ăn được nhiều thứ lạnh như kem rồi sao?” Thẩm Lệ Quyên nhìn con.

-“Nhưng mà con chỉ ăn một lần này thôi được không mẹ.” Diệp Tích nài nỉ.

-“Thôi cho con bé ăn một lần cũng không vấn đề mà, hai mẹ con cứ chờ ở đây nha. Anh đi mua cho hai người.” Dứt lời Tiết Khải quay đi, nhưng trong lòng không khỏi bức dọc “con nhỏ này, đúng thật là phiền phức. Nếu không phải vì mẹ mày, thì mày đừng hòng được tao đối xử tốt như vậy”.

Diệp Tích ở đây cũng không khỏi lo lắng: “chú Ngôn à, nếu chú còn không đến thì mất vợ đấy nhá. Cháu chồng sắp không nổi nữa rồi”.

Khoảng 30 phút sau chưa thấy Tiết Khải quay lại, (chú Ngôn của cô lại càng không thấy tăm hơi) hai mẹ con hơi mất kiên nhẫn. Đột nhiên, Thẩm Lệ Quyên xoay lại nhìn phía sau thì phát hiện được dáng người quen thuộc. Thân hình chuẩn với chiều cao lý tưởng kia có khí thế bức người mà. Hôm nay anh mặc một áo sơ mi trắng, quần âu đen, phong thái ung dung làm người khác phải ngoái nhìn. Không ai khác đó là Ngôn tổng tài đỉnh đỉnh đại danh của chúng ta.

Anh bước đến trước mặt hai mẹ con rồi nói:

-“Trùng hợp vậy, lại gặp được hai người ở đây. Vừa rồi tình cờ gặp được Trưởng phòng Tiết, anh ấy nói có việc về trước nhờ tôi nói với hai mẹ con một tiếng.” Diệp Tích thông khổ trong lòng “Thật trùng hợp nhỉ, chú hại cháu cũng thâm lắm đó”.

-“Vậy chú cùng mẹ con cháu đi chơi chung nha chú.” Diệp Tích nhanh trí hòa vào. Cô kéo tay mẹ mình và chú Ngôn đi vào công viên trò chơi, nhìn họ như một gia đình nhỏ. Thật hạnh phúc.

Sau khi chơi một số trò chơi cũng đã đến trưa. Ba người đến một bãi cỏ ven hồ, lấy thức ăn đã chuẩn bị sẵn làm một bữa picnic nhỏ dưới gốc cây dương liễu cỏ thụ. Đột nhiên Thẩm Lệ Quyên nhớ ra là quên mua nước uống, cô vội nói:

-“Thật ngại quá Giám đốc, tôi sẽ đi mua nước, anh trông hộ Tiểu Tích giúp tôi nhé.”

-“Cứ để tôi đi. Cô ngồi lại đi.” Anh ngăn lại.

-“Không sao đâu, anh cứ ngồi đây. Tôi sẽ trở lại ngay.” Nói rồi Thẩm Lệ Quyên nhanh chân chạy đi khỏi.

Phía bên này Ngôn Thiên Minh và Diệp Tích ngồi ăn bữa trưa trên bãi cỏ. Cô phá vỡ bầu không khí yên lặng hỏi “chú Ngôn” của mình:

-“Chú không định sẽ giải thích cho cháu biết một chút về tình hình ban sáng chứ ạ?”

-“Cháu đúng là một tiểu cô nương ma mãnh. Được, chuyện là chú “tình cờ” đến trước cửa công viên, lại “tình cờ” gặp tên đó, cũng “tình cờ” nói cho hẳn biết nếu còn dám theo đuổi người phụ nữ của chú thì chuẩn bị về công ty thu dọn đồ đạc là vừa. Chuyện sau đó thì cháu biết rồi.” Anh thần nhiên nói.

-“Cũng quá nhiều sự tình cờ rồi chú nhỉ. À, ngày mai cháu sẽ sang nhà Kỳ Kỳ, theo như cháu biết thì mẹ cháu cũng không có hẹn đâu hihi.” Cô cười lí lắc.

Ngôn Thiên Minh cũng nhận ra được ngụ ý của cô bé là muốn anh và mẹ cô có không gian riêng. Anh cũng rất muốn tận dụng cơ hội này để bày tỏ tình cảm của mình, vì anh biết cô cũng có cảm giác với anh. Chưa bao giờ anh yêu một người đến vậy, từ giây phút gặp cô lúc phỏng vấn, khi biết cô phải một mình nuôi con. Anh cảm thấy trong anh rất đau, dâng lên cảm giác muốn che chở, bao dung cô. Không phải thương hại mà đó là cảm giác yêu thương, đau lòng, không nỡ nhìn thấy người mình yêu phải chịu bất kỳ tổn thương nào. Nếu cô không yêu anh, anh cũng vẫn nhất định giữ cô bên mình vì chẳng ai có thể yêu cô hơn anh nữa...

Từ xa nhìn thấy cảnh hai người một lớn một nhỏ trò chuyện rất vui vẻ, Thẩm Lệ Quyên chợt rung động. Cô nghĩ có phải mình đã cố gắng mình mạnh mẽ lâu quá rồi không. Phải chăng cô cũng như những người phụ nữ khác, muốn được bảo vệ, nâng niu. Nhưng mà người đàn ông trước mắt quá sáng chói, quá hoàn mỹ, cô có thể với tới sao? Cũng có thể là cô tự mình đa tình, vốn dĩ người ta không để tâm đến cô...

Mỗi người một suy nghĩ, nhưng tình cảm là một chuyện rất kỳ lạ. Có thể những gì bạn nghĩ không thể lại có thể đến với bạn khi bạn không ngờ tới. Mọi chuyện vẫn còn ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Đến tối, sau khi ăn xong Ngôn Thiên Minh lái xe đưa hai mẹ con về nhà. Vừa xuống xe, Diệp Tích vội chạy vào nhà để lại hai người kia ở lại phía sau. Thẩm Lệ Quyên cười khổ, quay lại chào Ngôn Thiên Minh:

-“Giám đốc hôm nay thật làm phiền anh. Cảm ơn anh đã đi cùng hai chúng tôi cả ngày hôm nay.”

-“Không cần khách sáo với tôi như vậy.” Anh mỉm cười nói.

-“VẬY... ỪM... KHÔNG CÒN SỚM NỮA, ANH LÁI XE CẨN THẬN NHA. TÔI VÀO NHÀ TRƯỚC.” CÔ VỢI LẶNG TRÁNH QUAY ĐI. NHƯNG CHỈ TRONG TÍCH TẮC ĐÓ, TAY CÔ BỊ ANH KÉO LẠI. CÔ HƠI BẤT NGỜ NHÌN ANH.

-“Em nhất định phải dè chừng tôi như vậy sao?” Anh nhìn thẳng vào cô hỏi.

-“Giám đốc... tôi... tôi không có.” Cô hơi cúi mặt không can đảm nhìn vào anh trả lời.

-“Còn nói không, vậy tại sao không nhìn thẳng tôi? Hử?” Anh chất vấn.

Mặt cô hơi ửng hồng từ từ ngẩng lên nhìn anh, hôm nay sao anh có thái độ lạ như vậy. Anh làm sao biết được trước mặt anh, tim cô đập nhanh thế nào, đến nỗi chuyện cô cũng rất không thể tự chủ nữa.-“Tại tôi không quen nhìn thẳng vào người khác thôi mà.”

-“haha chỉ như vậy đã đỏ mặt rồi, thật đáng yêu. Không đùa nữa, ngày mai em cho tôi một cuộc hẹn được chứ? Chỉ em và tôi thôi.” Anh cười xuống gần hơn, nhẹ nhàng hỏi.

Cô như bị điểm huyết vậy, đứng chôn chân tại chỗ như cũ nhìn anh. Có phải cô nghe nhầm không, hay là anh ăn nhầm gì rồi?

-“Em không trả lời là đồng ý rồi đó. Sáng mai tôi đến đón em. Ngủ ngon.” Nói rồi anh quay lại xe, trước khi đi không quên tặng cô một nụ cười. Mãi đến khi xe anh đã đi rồi cô mới hoàn hồn.-“Ồi trời, anh ta vừa mới nói sẽ hẹn riêng với mình sao? Ahhhh sao lại nóng thế này chứ???” Vừa đi vào nhà cô vừa dùng tay quạt không ngừng để “hạ nhiệt”. Hoa tâm của ai kia đang nở rộ rồi đây.

Điệp Tích vào nhà thì vội gọi điện thoại cho Giai Kỳ báo ngày mai sẽ đến nhà cô bé chơi. Giai Kỳ rất vui mừng nói sáng mai sẽ nói bác Lưu đến đón cô. Nói chuyện một lúc, vừa gác máy thì Thẩm Lệ Quyên vào nhà. Thấy mẹ mình sắc mặt hơi đỏ, thì cô biết ngay là chú Ngôn của cô đã hoàn thành nhiệm vụ. Cô vội nói với mẹ: “Mẹ ơi ngày mai bác Lưu tài xế của Giai Kỳ sẽ đến đón con qua đó chơi. Chắc đến tối con mới về đấy ạ.”

-“Thế à, vậy đi tắm rửa rồi ngủ sớm đi con. Hôm nay chơi cũng mệt rồi.” Không phải con gái nói ngày mai sẽ sang nhà bạn học cô cũng chưa biết gửi con bé cho ai trông hộ nữa.

Những suy nghĩ này nếu Diệp Tích biết chắc sẽ nói “Mẹ thật là một nữ nhân thấy sắc quên tình nghĩa mà”.-“Dạ, con đi ngay”. Cô nhanh chóng trả lời mẹ rồi đi về phòng.

Hôm nay thật sự cô cảm thấy rất vui, những chuyện bình thường mà các gia đình khác thường làm như cùng nhau đi chơi, đi ăn... .đời trước cô chưa từng trải nghiệm qua. Cô từng mơ tưởng về những kế hoạch cho gia đình nhỏ của cô. Nơi có tiếng cười nói của những đứa trẻ, của cô, của anh; nơi chứa đựng hạnh phúc đơn thuần, giản dị nhất. Cô sẽ cùng anh chăm sóc, nuôi dưỡng, dạy dỗ các con. Hằng ngày cô ở nhà nấu cơm, dọn dẹp, lo cho con rồi chờ anh về; cùng ăn cơm, cùng trò chuyện. Những dịp lễ Tết sẽ cùng nhau đi chơi, đi du lịch. Sống những ngày tháng hạnh phúc, lấp đầy cảm giác thiếu thốn tình cảm gia đình bấy lâu của cô.

Nhưng tất cả đã vỡ tan như bọt biển. Bốn năm trời cô bên anh, cảm nhận từng chút từng chút con người lạnh lùng ấy. Cô biết anh và cô không cùng một thế giới. Việc cô có thể làm cho anh chỉ là nấu bữa cơm cho anh, ngồi đợi anh đi làm về. Nhưng cô vẫn muốn một lần “trèo cao”, biết đâu tấm lòng của cô sẽ cảm động được anh. Không ngờ đến cuối cùng ông trời cũng muốn cô phải chấp nhận sự thật là không nên cố giành lấy những thứ không thuộc về mình. Vì kết quả chỉ nhận lại tổn thương cho chính mình...

Nhưng thôi mọi chuyện đã là quá khứ, tất cả sẽ bắt đầu lại một lần nữa theo cách mà cô muốn. Vậy nên việc cần làm bây giờ là lạc quan và vui vẻ sống bên những người yêu thương. Bất kể tương lai như thế nào, cô vẫn sẽ dùng một tâm thái tốt nhất đón nhận. Việc cần làm nhất chính là tối nay cô phải ngủ sớm, ngày mai sẽ là một ngày dài.

Bạn đang đọc truyện *Điệp Duyên Ván Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sáng sớm hai mẹ con ăn sáng xong, Thẩm Lệ Quyên loay hoay chuẩn bị quần áo cho con gái. Tuy nói là đến nhà bạn học chơi, nhưng gia đình người ta cũng là nhà giàu có. Ăn mặc tươm tất một chút sẽ tạo ấn tượng tốt hơn.

Khoảng 8h bác Lưu đã đến trước cửa, Thẩm Lệ Quyên dặn dò con gái:

-“Đến nhà người ta phải ngoan, lễ phép với người lớn nha con. Không được nghịch ngợm như ở nhà đâu đấy.”

-“Dạ con biết mà, mẹ đừng lo hìhì. Thôi con đi nha. Bye mẹ.” Cô hôn tạm biệt mẹ rồi lên xe.

Nhìn chiếc xe rời đi Thẩm Lệ Quyên cũng vội vào nhà. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng phanh xe phía sau lưng. Cô quay lại thì nhìn thấy một chiếc Range Rover màu trắng đỗ trước nhà cô. Ngón Thiên Minh thoáng bước xuống xe, hôm nay anh mặc một áo sơ mi màu xanh nhạt, phối với quần short trên

gối màu xám. Trời ơi, đây là Giám đốc cao cao tại thượng hằng ngày của cô đây sao? Quá đẹp trai rồi. Thấy Thẩm Lệ Quyên ngẩng nhìn mình. Ngón Thiên Minh tháo kính mắt xuống đến gần cô. -“Em là đang đợi tôi hay sao?”

-“À... không phải, tôi đưa Tiểu Tích ra xe đến nhà bạn thôi.” Cô hơi khấn trương biện hộ.

-“Vậy à. Đã như vậy thì chúng ta đi luôn vậy.”

-“Khoan đã, tôi còn chưa thay quần áo. Anh chờ một chút có được không.” Lúc đưa con gái ra trước cửa, cô chỉ mặc một bộ váy liền, khoác thêm một cái áo len ở ngoài thôi. Làm sao có thể mặc vậy để đi ra đường cơ chứ.

-“À xin lỗi, tôi quên mất.” Anh hơi buồn cười vì sự nôn nóng vừa rồi của chính mình. Cô đâu biết không chỉ có cô bối rối, mà người trước mặt cô cũng lúng túng không kém.

-“Vậy tôi vào nhà đây. Anh chờ tôi một lát nha, rất nhanh thôi.” Cô cảm thấy hơi mất mặt khi để anh nhìn thấy cô trong bộ dạng lười thôi thế này. Chỉ muốn chuồn nhanh một chút thôi. Nhưng vừa quay đi lại bị anh bắt lấy cánh tay, cô quay lại.

-“Em định bắt khách đứng ở ngoài này, để chờ em hay sao?” Anh tỏ vẻ “nghĩ ngờ”.

-“Xin lỗi tôi thất lễ, mời anh vào nhà dùng trà.” Sao cô lại đi từ mắt mặt này đến mắt mặt khác vậy chứ.

Thẩm Lệ Quyên vội mời Ngón Thiên Minh vào nhà. Anh ngồi ở sofa, cô vào bếp bung ly nước ra mời anh.

-“Em cứ để tôi tự nhiên đi. Không cần khách sáo vậy.” Anh vừa nói vừa mỉm cười.

-“Vậy tôi vào trong thay quần áo. Anh tự nhiên nha.” Nói rồi cô đi vào phòng. Anh lẳng lặng ngồi trên sofa quan sát. Ngôi nhà tuy không lớn, nhưng rất gọn gàng. Rất ấm áp và có không khí gia đình. Nó làm anh khao khát muốn trở thành một phần của gia đình ấy, càng muốn cố gắng vì mẹ con cô mà nỗ lực che chở.

Vừa suy nghĩ, anh nghe thấy tiếng động phía sau nên quay lại. Cô mặc một maxi màu trắng, dài đến mắt cá chân. Bên ngoài khoác một chiếc áo len mỏng màu xanh dương, cộng với một chiếc túi màu trắng tạo nên một phong cách thời trang hoàn hảo. Nhìn thế này không thể nào biết được cô là người phụ nữ 30 tuổi và đã làm mẹ rồi được.

-“Giám đốc, chúng ta đi được chưa vậy?” Cô lên tiếng hỏi.

-“À... à, Đi thôi.” Anh đứng dậy đi cùng cô ra cửa. Quả thật hôm nay cô ăn mặc tuy giản dị, nhưng anh lại thấy thật đẹp. Làm anh có chút mất hồn.

Lên xe, Thẩm Lệ Quyên tò mò hỏi anh:

-“Giám đốc chúng ta sẽ đi đâu vậy?”

-“Bí mật, đến nơi em sẽ biết.” Anh mỉm cười ra vẻ thần bí.

-“...oh...” Trong tình huống thế này cô cũng chẳng biết nói gì. Không khí cứ vậy mà cũng yên tĩnh hẳn.

....

Trong lúc này, Diệp Tích cũng đã được bác Lưu đưa đến Tường gia. Nhìn vào ngôi biệt thự cũng đủ biết gia chủ là người giàu có thế nào. Xe vào cổng đã thấy được ngôi biệt thự màu trắng với lối kiến trúc tân thời, được xây dựng trong một khuôn viên khá rộng. Bước xuống xe, Diệp Tích đã thấy Giai Kỳ đợi ở cửa chạy đến:

-“Tiểu Diệp, cuối cùng cậu cũng đến rồi. Vào nhà thôi.” Cô bé kéo tay cô vào trong nhà.

Vừa vào phòng khách, đã thấy một người phụ nữ tầm tuổi mẹ cô ngồi trên ghế sofa cắm hoa. Trong bà rất sang trọng, lại có khí chất như vậy chắc hẳn là mẹ của Giai Kỳ. Chưa kịp để cô đến chào, Giai Kỳ đã kêu lên:

-“Mẹ, đây là bạn thân nhất của con – Diệp Tích.”

-“Dạ chào dì ạ, cháu là Diệp Tích. Bạn của Giai Kỳ.” Cô cúi người lễ phép chào.

-“À cháu chính là Diệp Tích sao, Giai Kỳ nhà dì lúc nào cũng nhắc đến cháu. Còn nói nếu dì gặp cháu rồi cũng sẽ thích cháu như nó vậy. Nhưng thật sự cháu là một đứa trẻ rất đáng yêu, thật là rất xinh nha.” Vừa nói bà vừa nựng má của cô, tỏ ra yêu chiều.

-“Dì đã quá khen rồi ạ. Thật sự cháu không dám nhận.” Cô tươi cười đáp lại.

Trong lòng Tô Bình âm thầm đánh giá cô bé trước mặt. Tuy cùng tuổi, nhưng so với con gái cô thì đứa nhỏ này dường như chín chắn hơn rất nhiều. Chỉ là một câu nói lại tỏ ra rất lễ độ, rất khéo xử sự. Ất hẳn gia đình rất nghiêm trọng dạy dỗ con cái mới có thể dạy ra đứa trẻ như vậy được. Thật ngưỡng mộ.

Chương 17

Tô Bình gọi người giúp việc:

-“Chị Mã, chị mang trái cây với nước ép ra cho tụi nhỏ uống đi”.

-“Dạ, phu nhân.” Người giúp việc đi vào bếp mang khay hoa quả cùng với nước trái cây ra.

-“Cháu cứ tự nhiên như ở nhà nha. Không cần ngại nha cháu.” Tô Bình thân thiết nói chuyện.

-“Dạ, cảm ơn dì ạ.” Cô nhẹ nhàng đáp lại.

-“Hôm nay ba của Kỳ Kỳ đi công tác ở Mỹ về. Tối nay cháu ở lại nhà đi dùng cơm nha.”

-“Phải đó Tiểu Diệp, lần đầu cậu tới nhà tớ. Nhất định không cho cậu về sớm đâu nha.” Giai Kỳ chen vào.

-“Nếu cả dì và Kỳ Kỳ đều nói vậy thì cháu xin làm phiền rồi.” Cô đành chấp nhận tấm lòng của hai người vậy.

-“Tiểu Diệp, chúng ta lên phòng tớ đi. Tớ cho cậu xem thứ này hay lắm. Đi thôi.” Vừa nói Giai Kỳ vừa kéo Diệp Tích đi. Cô đúng là hết cách với cô bạn thân này.

-“Vậy cháu lên với Giai Kỳ ạ. Xin phép dì”. Cô lễ phép nói.

-“Hai đứa đi đi, nhớ xuống ăn trưa nha. Hôm nay dì nấu rất nhiều món đó.” Tô Bình vừa nói vừa nhìn theo hai bóng lưng bé nhỏ lên cầu thang.

Trong lòng cô không ngừng vui mừng, thật hiếm khi con gái cô mới thoải mái chơi đùa với người khác. Xem ra nó thật sự xem cô bé kia là bạn tốt. Là con gái nên Giai Kỳ khó lòng hòa nhập với anh trai, cách nhau 4 tuổi không phải lớn nhưng cũng tạo ra khoảng cách cho hai anh em. Giai Kỳ lại có tính tình không giống ai, cô sợ nó không thể có bạn. Xem ra cô lo hơi thừa rồi...

.....

Ngôn Thiên Minh lái xe đưa Thẩm Lệ Quyên đến một ngôi biệt thự gần biển. Vừa xuống xe, cô đã ngất ngây trước vẻ đẹp của ngôi biệt thự màu trắng hai mặt giáp biển. Thật sự quá tuyệt.

-“Em có thích không?”-“Đương nhiên rồi, sao anh lại đưa tôi đến đây?”

-“Vào trong đi, tôi sẽ cho em biết.” Vừa nói anh vừa nắm lấy tay cô dắt vào nhà. Tim cô “thịch” một cái. Anh ấy có ý gì chứ?

Bước vào nhà, cô cảm nhận được cả không gian đều mang hơi thở của biển. Mát mẻ, thoải mái lạ thường. Không ngột ngạt như không khí ở thành phố, lái xe hai tiếng đồng hồ để đến đây quả thật không tiếc.

-“Giám đốc, anh hình như vẫn chưa trả lời tại sao lại đưa tôi đến đây?” Cô thắc mắc hỏi.

-“Nơi này là ngôi nhà mà mẹ tôi thích nhất, khi bà còn sống chúng tôi thường cùng nhau về đây nghỉ. Từ lúc bà qua đời cả tôi và ba không ai đến đây nữa. Xem ra người làm việc rất tốt, không một hạt bụi.” Anh vừa nói vừa nhìn quanh căn nhà rồi vô thức cười nhạt.

Cô nhận ra anh đang xúc động, cô biết cảm giác mất đi người thân khó chịu đến thế nào. Một người có mạnh mẽ, lạnh lùng đến đâu nhưng khi đối diện với tình thân cũng trở nên mềm yếu.

-“Hay là anh dẫn tôi tham quan nơi này đi. Làm tốt nghĩa vụ chủ nhà chứ hìhì.” Cô lảng sang chuyện khác để anh không khó xử.-“Xin lỗi, làm em mất vui rồi. Chúng ta ra vườn tham quan chút nha. Đảm bảo em sẽ thích. Đi nào.” Anh cười dắt tay cô ra phía sau vườn. Đường như cô cũng vô thức quen dần với những cái nắm tay của anh, dần trở thành sự đáp ứng tự phát. Cô phát hiện mình ngày càng bị rung động trước người đàn ông này.

Ra đến vườn hoa phía sau, cô khá bất ngờ khi thấy một “khu vườn cổ tích” thu nhỏ này. Giữa vườn là một cây hoàng lan lớn đổ bóng mát xuống sân, trong sân hoàn toàn được phủ bằng cỏ được cắt tỉa gọn gàng. Trong vườn trồng rất nhiều hoa, còn có một hồ nước nhỏ cạnh góc vườn. Thật sự rất đẹp.

Anh dẫn cô ngồi xuống xích đu dưới gốc cây, thật lâu cũng không thấy anh lên tiếng cô ngẩng mặt nhìn anh. Giây phút hai ánh mắt giao nhau, anh nhìn cô thâm tình vô hạn. Khoảnh khắc cô không biết nói gì, anh liền ngồi xuống đối diện cô. Nắm lấy đôi bàn tay cô, anh nói:

-“Lệ Quyên, thật ra hôm nay tôi muốn nói với em một chuyện. Có lẽ em cho rằng tôi quá đường đột, nhưng sự thật là từ lần đầu gặp em tại buổi phỏng

vấn 3 năm trước. Lúc đó anh đã thích em rồi, sau khi biết em một mình nuôi con nhỏ anh lại càng thương hơn. Em đừng nghĩ tới đó là thương hại, vì trong lòng anh suốt 3 năm nay đã lấp đầy hình bóng của em rồi. Đến hôm nay anh thật sự không thể im lặng nữa, anh không muốn bỏ lỡ tình yêu này, càng không muốn thấy người anh yêu phải khổ sở thêm nữa. Cho anh một cơ hội bên cạnh em có được không, làm bạn gái anh nha?”-“...” Cô lấy tay che miệng cảm động không thể thốt nên lời. Cô chưa từng nghĩ lại có người yêu cô như vậy. Anh có điều kiện tốt vậy tại sao lại yêu cô. Nhưng ánh mắt này, sự thâm tình trong lời nói này cô tin tất cả đều thật lòng. Cô có thể đáp lại tình yêu này sao?

-“Anh hiểu mà, thật khó để em chấp nhận được. Không sao, em coi như anh chưa nói gì là được. Anh vào trong gọi điện thoại, em cứ từ từ tham quan đi.”

Anh nói rồi vội quay đi, dự định được sẽ có trường hợp này xảy ra rồi. Nhưng lòng anh không kiềm chế được nhói lên một cái. Lần đầu tỏ tình lại tệ hại như vậy sao...

Bạn đang đọc truyện *Diệp Lyến Vân Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Đi được hai bước, đột nhiên có một vòng tay ôm chặt anh từ phía sau. Cô ôm anh nghẹn ngào nói:

-“Cảm ơn anh, cảm ơn vì đã yêu một người như em. Thật sự lúc trước em không có ý định đến với bất kỳ ai hết. Nhưng từ lúc chúng ta nói chuyện với nhau nhiều hơn, em hiểu anh hơn. Em càng cảm thấy mình bắt đầu có cảm giác với anh, làm việc cũng lén nhìn anh, lúc đi cạnh anh thì lúc nào cũng bối rối. Nhưng thật sự giữa em và anh có quá nhiều khoảng cách, em không biết mình nên làm thế nào nữa...”

Anh quay lại ôm chặt lấy cô:

-“Cô gái ngốc, chỉ cần em yêu anh thôi. Tất cả mọi chuyện khác không cần phải bận tâm. Hãy tin ở anh, có được không?”

Vùi đầu vào lòng anh, cô khẽ gật đầu. Biết là sẽ phải rất khó khăn, nhưng cô cũng muốn một lần sống cho chính mình, cố gắng vì tình yêu một lần nữa.

-“Thôi nào, hôm nay người giúp việc không đến, bữa trưa của anh em phải chịu trách nhiệm đó nha. Anh đói rồi này.” Anh mỉm cười lau nước mắt cho cô. Cô gái này, đã làm mẹ người ta rồi mà vẫn ngốc như vậy, làm anh không kiềm lòng được muốn cưng chiều cô hơn.

-“Ủm vậy vào nhà đi, em chỉ biết nấu mấy món thôi. Anh không ăn được thì không được trách đâu đấy.”

-“Chỉ cần là của em làm, có tệ anh cũng ăn hết.”

Hai người cùng nắm tay nhau vào nhà. Duyên phận đến cuối cùng vẫn rất khó lý giải. Người có tình ắt sẽ trở thành quyến thuộc, chỉ là xem bạn có chủ động nắm bắt hay không thôi...

.....

Vào phòng Kỳ Kỳ, cô hơi ngạc nhiên khi phòng của cô bé không giống với phòng của những bé gái khác. Thay vì màu hồng kiêu công chúa thì căn phòng tràn ngập gam màu xanh biển. Trước đây, cho dù là bạn thân chơi với nhau lâu như vậy nhưng cô cũng chưa bao giờ đến nhà Giai Kỳ. Thật không ngờ cô gái này cũng có nhiều sở thích khác lạ.

-“Cậu thấy phòng tớ có đẹp không?”

-“Ủm rất rộng, thiết kế cũng độc đáo. Rất sáng tạo.” Cô nghiêm túc đánh giá.

-“Nói cho cậu biết, tất cả đều là do mình góp ý kiến đó hihi.” Giai Kỳ tự hào.

-“Cậu đúng là có năng khiếu đó nha, sau này cậu có định phát triển khả năng này không?” Cô đặc biệt thưởng thức Giai Kỳ ở chỗ cô bé rất có óc sáng tạo, vẽ lại rất đẹp. Chỉ nhìn cách bày trí của căn phòng cũng thấy được tài năng của cô bé. Nếu thật sự theo đuổi đam mê này nhất định sẽ gặt hái nhiều thành công bất ngờ.

-“Mình không biết nữa, nhưng mình nghĩ ba mình sẽ không thích đâu. Ba nói việc vẽ vời chỉ nên tiêu khiển thôi.” Giai Kỳ thật thà đáp.

-“Mình nghĩ nếu cậu thật sự yêu nó và có đam mê thì chắc ba cậu sẽ không phản đối đâu. Mình không muốn thấy tài năng của cậu bị mai một như vậy đâu.”

-“Mình thấy cậu nói cũng đúng khi lớn lên mình sẽ thuyết phục ba, chắc ba mình sẽ chấp nhận hihi”

Cô nhìn thấy tấm ảnh gia đình trên bàn học, trong ảnh là Giai Kỳ chụp cùng bố mẹ, anh trai. Gia đình họ thật hạnh phúc, bố cô bé chắc cũng chỉ tầm tuổi

chú Ngôn - là một người đàn ông rất lịch lãm, nhất định Giai Kỳ đã thừa hưởng gen từ bố mẹ nên cô bé rất xinh xắn. Riêng anh trai của Giai Kỳ thì chỉ mới 12 tuổi lại rất đẹp trai, có thể thấy sao này nhất định sẽ làm cho bao người mê mẩn. Ôi gia đình gì mà ai cũng đẹp hết vậy.

-“Giai Kỳ, anh trai cậu đẹp trai thật nha. Sao ít khi nghe cậu nói về anh trai quá vậy?” Cô thắc mắc.

-“À, mình với anh ấy ít khi nói chuyện với nhau lắm. Anh ấy lúc nào cũng chỉ học và chơi với bọn con trai cùng lớp, chả bao giờ cho mình chơi cùng cả. Mình ư thêm chơi cùng anh ấy nữa.” Giai Kỳ giận dỗi nói

-“Thôi nào, chẳng phải cậu có mình chơi cùng rồi sao đại tiểu thư hìhì”

-“Đúng rồi, Tiểu Diệp là tốt nhất.” vừa nói Giai Kỳ vừa nhào tới ôm cô, suýt nữa làm cô không thở được.

Người giúp việc gõ cửa phòng gọi:

-“Tiểu thư, thiếu gia đi học về rồi. Phu nhân mời tiểu thư cùng Diệp tiểu thư xuống dùng bữa trưa ạ.”

-“Tôi biết rồi, chị xuống trước đi.” Giai Kỳ lên tiếng.

-“Tiểu Diệp tại mình xuống dưới đi, mình sẽ giới thiệu cậu với anh trai mình.”

-“Anh trai cậu có dễ gần không vậy?” Cô hỏi.

-“Cậu yên tâm, trừ mình ra thì anh ấy với ai cũng từ tể hết. Đi thôi.”

Xuống đến phòng ăn thì Tô Bình đã ngồi sẵn ở đó. Diệp Tích ngồi vào chỗ cạnh Giai Kỳ.

-“Tiểu Tích cháu chờ một lát, anh trai Kỳ Kỳ xuống đi sẽ giới thiệu cho hai đứa làm quen.” Trong lòng Tô Bình đã thầm muốn cô bé này trở thành con dâu tương lai rồi. Chỉ là không biết tên tiểu tử kia sẽ thế nào thôi.

-“Dạ hìhì” Cô nhẹ nhàng đáp.

-“Anh trai thật là. Để chúng ta ngồi đây đợi mỗi anh ấy.” Giai Kỳ than phiền.

...

-“Đến khi nào thì em mới thôi biến anh trở thành mục tiêu công kích của em vậy, Tưởng đại tiểu thư?” Một giọng nói vang lên từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Cả cô và Giai Kỳ đều quay lại nhìn. Một cậu bé bước vào phòng, cậu mặc áo phông trắng với quần short. Gương mặt như thiên thần vậy, không ai khác chính là người anh trai trong truyền thuyết của Giai Kỳ đây mà.

-“Em thích thì nói thôi, anh quản được em à.” Giai Kỳ ngang bướng.

-“Em hôm nay ăn gan hùm rồi à, dám lên giọng với anh.”-“Hai đứa có thôi đi không, mỗi lần nói chuyện là cứ như sắp đánh nhau tới nơi vậy đó. Còn nói nữa cơm trưa không có phần hai đứa đâu.” Tô Bình dằn xếp tình thế.

-“Không thêm gây với anh.”

-“Xem như em may mắn.”

-“Tiểu Tích, để cháu phải cười rồi. Hai đứa nhà đi là vậy đó, cứ như sao hỏa đụng địa cầu vậy. Chỉ có ba chúng nó mới trị được thôi.” Tô Bình giải thích cho Diệp Tích.

-“Không sao đâu ạ, cháu cảm thấy họ rất thú vị.” Cô mỉm cười đáp lại.

-“À, Tiểu Vỹ đây là bạn học của em gái con Diệp Tích. Tiểu Tích đây là con trai dì, cũng là anh của Kỳ Kỳ - Gia Vỹ, hai đứa làm quen đi.”

-“Em là Diệp Tích, rất vui được biết anh.” Cô cúi đầu chào.

-“Rất vui được biết em.” Gia Vỹ mỉm cười gật đầu chào lại.

-“Xem đó, chỉ có mỗi mình em bị anh phân biệt đối xử thôi. Người khác sẽ nghĩ anh và em là kẻ thù ấy chứ.” Giai Kỳ lên tiếng phàn nàn.

-“Anh thích thế đấy, không ngờ cũng có người chịu đựng được cái tính của em haha.” Gia Vỹ cười đắc ý nhìn cô em gái đang nổi đóa của mình.

-“Anh...” Giai Kỳ chưa kịp nói đã bị Diệp Tích ngăn lại.

-“Thôi mà Kỳ Kỳ, anh Gia Vỹ trêu cậu thôi. Đừng giận nữa, thức ăn nguội hết rồi kia.”

-“Phải đó chúng ta ăn thôi. Tiểu Tích con nếm thử món này đi. Chính tay dì làm đó.” Tô Bình vừa cười vừa gấp thức ăn cho Diệp Tích. Cô bé này đúng là rất khéo xử sự, lại hiểu lòng người như vậy. Khiến cô rất yêu thích, tên tiểu tử nhà cô cũng không có vẻ bài xích. Ngày tháng còn dài, con dâu này cô phải nhanh tay giữ lấy thôi.

-“Dạ cảm ơn dì, dì để con tự nhiên là được rồi”Bữa ăn diễn ra khá vui vẻ, hiếm khi hai tiểu quý nhà họ Tưởng không gây nhau ầm ầm trên bàn ăn. Tưởng Gia Vỹ cũng âm thầm quan sát cô bạn của em gái mình. Xem ra là một cô bé khá xinh đẹp, lại nói chuyện lễ phép. Nhìn vào lại dễ khiến người khác yêu thích, thảo nào mẹ anh lại mến cô như vậy. Anh suy nghĩ một chút rồi tiếp tục ăn.

.....

Đến chiều, Ngôn Thiên Minh cùng Thẩm Lệ Quyên dạo trên bãi biển. Ngồi tựa vào vai anh cùng ngắm mặt trời lặn, cô cảm thấy thời gian nếu ngừng lại thì thật tốt quá.

-“Em cứ cảm thấy mọi việc xảy ra quá nhanh. Làm em nghĩ có phải là mơ hay không đây.”

-“Như thế này có đủ chân thật chưa.” Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

-“Nếu ngay bây giờ em đồng ý, anh còn muốn mình cưới nhau ngay lập tức nữa kìa.” Anh nói tiếp.

-“Anh không cảm thấy quá nhanh sao?” Cô hỏi.

-“Anh chờ đợi ngày này 3 năm rồi. Rất khổ sở em biết không?” Anh than thở.

-“Em...” Cô ngập ngừng.

-“Em nhắm mắt lại đi.”

-“Anh lại có gì bí mật nữa vậy.” Nhắm mắt lại, cô hỏi.

Anh lấy chiếc nhẫn trong túi áo ra, nhẹ nhàng đeo vào tay cô. Cô hơi bất ngờ thì anh nói:

-“Chiếc nhẫn này là di vật của mẹ anh, bà luôn muốn anh đeo nó cho con dâu của bà. Giờ thì anh đã tìm được người phụ nữ của đời mình rồi, chắc bà sẽ rất vui mừng.”

-“Là anh cưỡng chế đeo thôi, chứ em đâu có nói là muốn nhận hihi.” Cô trêu anh.

-“Em đeo nhẫn rồi thì đã là người của anh. Anh không cho em chạy mất đâu.” Anh mỉm cười ôm cô vào lòng. Anh nguyện ý sẽ mãi mãi ở bên cạnh bảo vệ người phụ nữ này, bảo hộ cô, không cho phép cô rời xa anh dù có thể nào đi nữa.

Hai người cứ như vậy ngồi bên nhau nhìn ngắm tịch dương của ngày hôm đó. Có người dùng cả cuộc đời để tìm kiếm tình yêu đích thực, cũng có người chỉ một cái nhìn lướt qua đã gặp duyên phận cả đời. Hữu duyên ắt hợp, vô duyên sẽ tan.

Bánh xe vận mệnh lại không ngừng chuyển động, ai gặp ai? ai yêu ai? ai sẽ hận thù ai? Rồi tất cả cũng sẽ được sáng tỏ. Mọi việc chỉ là vấn đề thời gian...

Lời tác giả: “Gặp người có duyên nhưng lại không đúng lúc, chỉ là một tiếng thờ dài”.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Sau khi ăn tối, xe đã dừng trước cửa Tưởng gia. Bác Lưu bước xuống mở cửa, xuống xe là một người đàn ông mặc vest đen, dáng người phong độ. Tuy đã gần tứ tuần nhưng nhìn bề ngoài khó ai biết được tuổi thật của ông. Không ai khác đó là ba của Giai Kỳ, Tổng giám đốc tập đoàn cung ứng thực

phẩm đứng đầu cả nước, cũng như chuỗi cửa hàng tiện lợi ở một số quốc gia khu vực Châu Á – Tường Nam Vào đến nhà, Giai Kỳ vừa thấy đã lao từ trên sofa xuống mừng ba mình. Tô Bình đứng lên ra cửa đón chồng về. Diệp Tích thấy vậy nên cũng đi theo bọn họ, chỉ có Tường Gia Vỹ vẫn ngồi đọc sách. Tường Nam thấy con gái nhào vào lòng liền bế Kỳ Kỳ lên, cung chiêu hỏi:

-“Ba đi công tác, ở nhà con có ngoan không vậy?”

-“Đương nhiên rồi, con gái của ba mà hihi” Giai Kỳ- “Anh đi công tác lần này suôn sẻ hết chứ?” Tô Bình nhận lấy cái cặp da từ tay chồng rồi hỏi.

-“Mọi việc rất tốt, nếu không có việc gì nảy sinh. Sắp tới chúng ta có thể lán sân sang thị trường Mỹ.” Anh bày tỏ niềm vui.

-“Chú Tường, chú mới về à!” Diệp Tích cuối đầu chào.

-“Cô bé này là ai vậy em?” Anh hỏi vợ khi nhìn thấy Diệp Tích.

-“À, con bé là bạn học của Kỳ Kỳ. Hôm nay đến nhà chúng ta chơi nên em giữ con bé ở lại dùng bữa tối với nhà mình cho vui.” Tô Bình vừa nói vừa đặt tay lên vai Diệp Tích.

-“Chào cháu, chú là ba của Giai Kỳ. Nếu sớm biết cháu đến chú đã mua quà cho cháu rồi. Vậy đi sau này chú có đi công tác sẽ gửi quà cho Kỳ Kỳ đem đến cho cháu, có được không?” Anh nở nụ cười.

-“Chú không cần khách sáo ạ.” Diệp Tích khéo léo từ chối.

Tường Nam gật đầu, vừa cười vừa đánh giá cô bé. Hình như chín chắn hơn tuổi rất nhiều.

-“Thôi anh vào trong ngồi nghỉ một chút đi, đứng đây nói chuyện mãi được à.” Tô Bình nhắc nhở.

Vừa ngồi xuống Tường Nam đã cốc một cái rổ đau vào đầu con trai mình:

-“Tiểu quý, bây giờ cả ba về con cũng lạnh nhạt không thèm chào hỏi nữa à?”

-“Baaaa... đau lắm đấy. Ba muốn giết người à?” Gia Vỹ oán thán.

-“Dạy cho con một bài học. Xem con còn dám hay không?”

-“Con đâu phải con gái, lúc nào cũng mè nheo đòi quà. Chúng ta đều là đàn ông, sao ba có thể câu nệ tiểu tiết vậy chứ?”

-“Anh đang nói em mè nheo đó hả? Thật quá đáng mà.” Gia Kỳ phản nản.

-“Là em nói đó nha haha.”-“Anh muốn chết à?”

-“Có giỏi thì bước qua, anh sẵn sàng.”

Hai bên chưa kịp giao chiến, cả Gia Vỹ và Giai Kỳ đều bị véo vào tai. Đối phương cũng chính là người cha đáng kính của họ. Thật là cảnh tượng khiến người xem không nhịn được cười. Tường Nam ngồi ở giữa hai người, tay trái véo tai con trai, tay phải lại véo tai con gái.

-“Thế nào, chẳng phải đã nói không gây nhau nữa sao? Nếu vậy bộ màu nước số lượng có hạn và còn cả mô hình xe đua F1 của hai đứa, đợi đến khi nào hai đứa hòa bình với nhau thì hãy nhận nha.”

-“Ba sao có thể vậy chứ, chúng ta có thể thương lượng mà.” Gia Vỹ đàm phán.

-“Phải đó ba, Kỳ Kỳ biết lỗi rồi. Từ nay có sẽ ngoan mà, ba đừng như vậy huhu” Giai Kỳ lại dùng khổ nhục kế.

-“Xem như tạm tin các con lần này. Còn lần sau thì không có mùa xuân nào như hôm nay đâu đấy.” Vừa nói Anh vừa buông tay, trong lòng thảm thán vẫn “Phải chăng mình đã quá độ lượng với hai tiểu gia hỏa này rồi? con cái đúng là làm khó ba mẹ chúng mà. Đánh chúng thì không nỡ, mà không nghiêm khắc thì lại không xong.”

-“Anh cứ chiều hư tụi nó thôi.” Tô Bình lắc đầu nhìn chồng.

Thấy gia đình họ vui vẻ như vậy, Diệp Tích cũng rất ngưỡng mộ. Mong rằng cô cũng sẽ có thể tận hưởng được cảm giác ấm áp này.

-“Cũng không còn sớm nữa, cháu xin phép về trước ạ.” Cô đứng lên cúi đầu chào.

-“Cháu xem đi lo nói chuyện, quên mất thời gian. Di bảo bác Lưu đưa cháu về.” Tô Bình nói.

-“Thế cảm ơn đi ạ. Chào chú, chào anh cháu về ạ. Kỳ Kỳ mình về nha, sáng mai gặp.”

-“Đề mình tiễn cậu.” Giai Kỳ cùng cô đi ra cửa lớn.

Khi cô ra ngoài xe đã chờ ở cửa, cô cúi chào mẹ Giai Kỳ lần cuối rồi lên xe:

-“Tạm biệt dì, món ăn dì làm rất ngon ạ.”

-“Ừ cháu về đi. Rảnh rồi lại đến chơi nha.” Tô Bình cười nhìn cô.

Khi xe bắt đầu chuyển bánh, cô vẫy tay chào hai người rồi mới quay đầu. Cô thầm nghĩ giờ này chắc hai người kia cũng đã hoàn thành xong buổi hẹn hò rồi. Cầu mong kết quả sẽ tốt đẹp. Xoay đầu nhìn về phía cửa kính xe, nhìn những ánh đèn rực rỡ lần lượt lướt qua tầm mắt. Cô chợt phát hiện mình đã lâu chưa ngắm nhìn thành phố về đêm như thế này, thật sự đã rất lâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Ván Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Xe chạy đến ngã tư thì dừng đèn đỏ, một chiếc Mercedes màu xám bạc đậu ngay bên cạnh xe cô. Khoảnh khắc cô xoay lại nhìn ra ngoài, cô dường như chết lặng. Chẳng thiếu niên ngồi phía sau chiếc xe đó, đôi mắt ấy, thần thái ấy cô sao có thể quên. Chỉ là gương mặt trước mắt cô không còn âm trầm và băng lãnh như trong tiềm thức, mà tràn đầy ánh sáng thanh xuân. Lẽ nào...

Anh ngồi đó nhìn về phía trước, đôi mắt cương nghị kia dường như chẳng chứa được bất kỳ điều gì. Cô vô thức đưa bàn tay muốn chạm vào gương mặt kia qua ô cửa kính, thì bỗng chiếc xe kia tăng tốc lướt qua. Đèn vừa chuyển xanh, chiếc Mercedes cũng rẽ sang đường khác chỉ có cô vẫn ngây người nhìn theo.

Anh của nhiều năm trước là thế này sao. Cô còn nhớ khi trước cô có lần hỏi Trần quân gia:

-“Dì Trần, dì trông anh ấy từ nhỏ đến lớn. Dì có còn giữ ảnh lúc nhỏ của anh ấy không? Sao trong nhà cháu chẳng thấy tấm nào cả?”

-“Thiếu phu nhân, cô cũng biết rồi. Trước giờ thiếu gia tính tình rất khép kín, lại không muốn người khác tự tiện đụng vào đồ của mình. Nên hầu như tất cả đồ của cậu ấy thì cậu ấy đều tự mình cất giữ. Người làm chúng tôi không tiện hỏi đến.”

-“À, vậy lúc nhỏ anh ấy thế nào, có đáng yêu không?”

-“Thiếu gia từ nhỏ đã rất ngoan lại lễ phép, lúc nhỏ ngày nào cũng đùa nghịch cùng người làm ở trong sân. Chỉ là từ khi ông bà chủ qua đời, cậu ấy không còn nói cười như trước nữa. Tính tình lại trở nên khác trước rất nhiều.” Nói đến đây, dì Trần buông một tiếng thở dài.

Cô biết anh đã từng trải qua rất nhiều chuyện nên dù anh đối xử với cô như thế nào cô cũng không trách anh. Có thể nhiều người sẽ cho là cô ngốc, nhưng cô đối với anh là thật lòng cảm mến, thật lòng chờ đợi và thật lòng hi sinh. Chỉ khi nào người ta tìm được người mà họ dùng cả đời để yêu thương thì những việc khác đã không còn quan trọng nữa.

Mãi suy nghĩ về chuyện quá khứ, cô bị tiếng gọi của bác Lưu kéo về thực tại.

-“Tiểu Tích đến nhà rồi cháu.”

-“Dạ cảm ơn bác, bác vào nhà uống ly trà rồi về ạ.”

-“Trễ rồi. Để khi khác nha, cháu vào nhà cẩn thận đó.”

-“Dạ vậy tạm biệt bác.”

Cô đứng nhìn đến khi xe đi được một đoạn cô mới bước vào nhà. Thầm Lê Quyên mở cửa cho con, cô cảm thấy sắc mặt con bé có chút thất thường. Cô hỏi:

-“Tiểu Tích con làm sao vậy. Con thấy không khỏe ở đâu sao?”

-“Không có gì đâu mẹ, chỉ là con hơi mệt thôi. Con về phòng trước.” Cô mang vội đôi dép đi trong nhà vào rồi về phòng.

Thật sự cô rất muốn hỏi mẹ hôm nay đi chơi cùng chú Ngôn vui không? Nhưng tâm trạng hiện giờ của cô rất nặng nề, cô sợ nói càng nhiều sẽ làm mẹ lo lắng hơn. Vào phòng cô thả mình lên giường, mắt nhìn trần nhà. Giây phút nhìn thấy anh, khoảnh khắc thật ngắn ngủi nhưng cô lại có cảm tưởng đã trải qua ngàn năm rồi. Cô phát hiện chưa bao giờ cô quên được con người đó. Hay nói đúng hơn là rất nhớ anh, nhưng càng nhớ trái tim cô càng đau. Nước mắt vô thức lăn dài trên má. Ngoài trời đêm bình yên, tĩnh lặng. Trong lòng người lại không yên ả như đêm.

....

Chiếc Mercedes dừng trước cửa một nhà hàng năm sao. Tài xế bước xuống mở cửa, cậu thiếu niên trong xe đi xuống. Quản lý bước đến chào cậu:

-“Mời cậu theo tôi, chủ tịch Dương đã chờ cậu lâu rồi.”

-“Dẫn đường” Anh lạnh nhạt lên tiếng.

Hai người đi đến một phòng ăn dành cho khách VIP. Sau khi vào quản lý không quên đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại cậu và vị khách kia. Không lâu sau đối phương lên tiếng:

-“Đến rồi còn không mau ngồi xuống. Chẳng lẽ muốn ta phải mời con nữa hay sao?”

-“Ông nội, đã lâu không gặp người.” Anh cúi đầu chào rồi ngồi xuống ghế đối diện.

-“Con cũng biết nói đã lâu rồi, con còn để ta trong mắt nữa sao. Bảo ra nước ngoài du học thì con không chịu, ta cũng chiều theo ý con. Muốn chuyển ra ngoài sống, ta cũng chấp thuận. Giờ chuyện gì tốt không làm, lại quen với con bé kia. Đúng là không biết tốt xấu mà.” Dương Văn Tề nổi giận.

-“Ta hỏi con lần cuối, ra nước ngoài du học và cắt đứt với con bé kia. Hay muốn ta sử dụng biện pháp mạnh. Con chọn đi.” Ông nói tiếp.

-“Ông nội, ông là trưởng bối con không có ý cãi lại. Nhưng chuyện con yêu ai, con sống như thế nào con cũng sẽ tự chịu trách nhiệm. Ông không cần can thiệp đâu.” Anh lên tiếng.

-“Con...con muốn làm ta tức chết đúng không? Con không thấy có lỗi với ba mẹ con à?”

-“Ông đừng lôi họ vào chuyện này. Xem ra hôm nay con không thể cùng ông dùng bữa cơm này rồi. Con xin phép đi trước.” Nói rồi anh đứng lên bước ra khỏi phòng ăn.

-“Vân Phi con đứng lại, đồ nghịch tử...mày...” Ông ngã xuống ghế, tay ôm ngực trái. Thư ký Mạch chạy vào đỡ ông.

-“Chủ tịch ông sao rồi?”

-“Thuốc...lấy thuốc trong túi cho tôi...” Ông khó khăn nói.

-“Đây chủ tịch, ông thấy khỏe hơn chưa?” Sau khi cho ông uống thuốc, Mạch Đình hỏi.

-“Khá hơn rồi, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.”

-“Chủ tịch để tôi đi gọi thiếu gia trở lại.”

-“Không cần đâu. Để nó đi đi, nó giống hệt ba nó.” Ông thờ dãi.

Thằng cháu này, sao lúc nào cũng muốn ông đóng vai ác vậy chứ. Ông đã già vậy rồi mà nó vẫn không để ông hết lo lắng. Con bé kia làm sao đơn thuần như nó nghĩ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Mới đó mà đã hơn ba tháng kể từ ngày Diệp Tích sống lại. Mọi chuyện đều đã chuyển biến tốt hơn trước rất nhiều. Thẩm Lệ Quyên và Ngôn Thiên Minh đang trong giai đoạn ngọt ngào, còn bản thân Diệp Tích từ một học sinh bình thường cũng trở thành một học sinh thành tích đứng đầu trường. Cô thật sự không muốn nổi tiếng như vậy, nhưng còn cách nào khác đây. Thật làm người ta khó xử mà. Cũng vì việc này mà khi đến trường cô ngoài nhận được khen ngợi, tán dương thì cũng không ít người ghen ghét. Đúng là không hiểu bọn trẻ này nghĩ gì nữa, cô cũng hết cách, ghét hay không cũng là chuyện của bọn họ, cô không quản được. Hiện giờ Diệp Tích đang trong kỳ nghỉ hè nên thời gian rảnh cũng rất nhiều. Vì mẹ cô phải đi làm nên nhờ bà ngoại cô chuyển đến ở cùng để trông hộ. Nhân lúc bà ngoại nghỉ trưa, cô tranh thủ lên mạng để tìm một số tài liệu. Nói thật cô không muốn lãng phí thời gian ở trường học nữa, phải nhanh chóng tìm cách giải quyết vấn đề này.

Tìm hiểu một số quy định về việc học “nhảy lớp” ở trong nước cũng như các nước khác, cô mới biết thật ra việc như thế ở trong nước là chuyện không thể. Còn ở các nước khác cũng không cho phép, nhưng ở đó họ cho phép một học sinh có thể hoàn thành cả hai chương trình học cùng lúc. Như vậy cô cũng tiết kiệm không ít thời gian rồi. Nhưng mà thủ tục để đi du học thật sự không hề đơn giản như cô tưởng. Xem ra phải thương lượng với mẹ một chút.

Tắt máy, cô ra ngoài uống chút nước. Phát hiện bà ngoại đã thức rồi, cô đến sofa ngồi cạnh bà. Bà hiền từ xoa đầu cô hỏi:

-“Con có đói bụng không, để bà làm gì đó cho con ăn.”

-“Không đâu ạ. Mà hôm nay mẹ cháu nói mời chú Ngôn đến ăn cơm với chúng ta, hay là bà cháu mình đi siêu thị mua chút thức ăn nấu bữa tối nha bà.”

-“Phải rồi, con không nhắc thì bà cũng quên mất. Vậy con mau thay đồ rồi chúng ta đi.”

Sau khi chuẩn bị xong, hai bà cháu Diệp Tích ra đầu đường đón xe bus đến siêu thị gần nhà. Vừa đi cô vừa bàn với bà về các món ăn cho bữa tối. Gần như đã mua đầy đủ các nguyên liệu, cô mới đến kệ thức ăn vặt mua vài gói snack và mấy lon nước ngọt.

Trong lúc này, một cô gái cũng đứng cạnh quầy đồ ăn vặt vừa đứng chọn đồ vừa nói chuyện qua điện thoại. Cô mặc một chiếc váy màu xanh biển phối với áo sơ mi ngắn tay, mái tóc được tết gọn sang một bên, gương mặt rất thanh tú.

-“Thanh Thanh, tìm tờ có việc sao?”

-“Cũng không có gì, muốn hỏi cậu tối nay có rảnh đi club với chúng tớ không thôi?” đầu dây bên kia hỏi.

-“Ừm để tớ sắp xếp đã. Nếu để anh ấy biết thì không hay đâu.”

-“Yên tâm đi, chỉ những người trong nhóm chúng ta thôi. Không có người ngoài, làm sao đến tai anh ta được.”

-“Mà việc tớ bảo cậu làm sao rồi? Xử lý ổn hết chứ?” Cô nói tiếp.

-“Anh Anh, cậu yên tâm, con nhỏ đó mình đã cho nó một bài học rồi. Đảm bảo sẽ không có chuyện tương tự xảy ra. Giờ cả trường đều biết Dương đại thiếu gia là của cậu, có cho ăn gan trời cũng chẳng đưa nào dám tiếp cận đâu.”

-“Như vậy thì tốt, đồ của Viên Nghiên Anh này chúng nó muốn mơ cũng đừng hòng mơ tới.” Vừa nói cô vừa cúi xuống cầm một gói khoai tây chiên lên. Không ngờ cũng vừa lúc có một bàn tay nắm lấy gói khoai tây chiên này. Đột nhiên nhìn nhau, Diệp Tích không nhớ rõ mình là gặp cô gái này ở đâu, nhưng ánh mắt cô ta nhìn rất quen. Viên Nghiên Anh nhìn thấy đứa bé này đã giành đồ với cô còn nhìn cô chăm chăm, cảm giác rất khó chịu. Không suy nghĩ cô giật lấy gói khoai tây chiên cho vào giỏ mua hàng rồi quay lưng đi.

Do đối phương dùng lực mạnh nên Diệp Tích đứng có chút không vững té xuống đất. Bà ngoại xoay lại thấy cô liền đến đỡ:

-“Tiểu Tích, con có sao hay không, sao lại bất cẩn vậy chứ?”

-“Không sao đâu bà. Tại khi này cháu đứng không vững thôi. Không có chuyện gì đâu.”

Trong lòng cô thầm chửi rủa: “Sao trên đời lại có loại người như vậy chứ. Đến con nít cũng bắt nạt.” Nhưng mà, khi này hình như cô nghe thấy cô ta nói cái gì đó thì phải. Đúng rồi! chính là “đồ của Viên Nghiên Anh này chúng nó muốn mơ cũng đừng hòng mơ tới.”-“Nghiên Anh... Nghiên Anh... Là cô ta sao?” Cô thốt lên.

-“Tiểu Tích con nói gì vậy?” Bà ngoại thắc mắc hỏi cô.

“À không có gì đâu bà”. Vừa đi cô vừa suy nghĩ. Không ngờ Trái đất lại tròn đến vậy. Lại để cô gặp lại cô ta. Là phúc hay họa cũng chưa thể nói trước được.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Lần đầu cô gặp Viên Nghiên Anh là vào hôn lễ của cô, cô ta một mặt đến chúc mừng, mặt khác thì câu nào cũng công kích cô nhưng cũng may là không gây lớn chuyện. Lần thứ hai gặp cô ta là hai năm sau đó. Cô ta của nhiều năm sau về ngoài không còn thanh thuần như bây giờ, mà trở nên vô cùng sắc sảo với gương mặt đầy cộm lớp phấn son. Lần đó cô ta còn không ngần ngại tạt nguyên cốc nước ép vào mặt cô ấy chứ. Nhớ lại ngày đó...

-“Cô nghĩ mình là ai mà dám giành đàn ông với tôi. Tôi nhắc cho cô nhớ, nếu không phải chủ tịch phản đối thì tôi đã bước chân vào nhà họ Dương lâu rồi. Cô là cái thá gì chứ. Người anh ấy yêu chỉ có mình tôi thôi, biết điều thì cô yên phận cho tôi.”

-“Viên tiểu thư, cô nặng lời rồi. Tôi biết thân phận của mình nên chưa bao giờ mơ ước xa xôi gì hết và sẽ không vượt quá giới hạn. Nên cô không có quyền sỉ nhục tôi. Nếu không tôi sẽ không khách sáo đâu.”

-“Rồi cô sẽ làm gì tôi. Nói với Vân Phi sao? Không ngại nói cho cô biết, tôi đã ở cạnh anh ấy hơn 10 năm rồi. Liệu anh ấy sẽ tin cô, hay đứng về phía tôi hả? Dương phu nhân haha.”

-“Cô...nếu cô còn quá đáng như vậy, tôi sẽ tìm ông nội. Để ông ra mặt chuyện này.”

-“Được lắm, coi như cô giỏi. Nói được thì cô cũng nên làm được cho tôi. Nếu để tôi biết cô có ý gì với anh ấy thì thứ trên mặt cô sẽ không chỉ là nước ép thôi đâu.” Nói rồi cô ta cầm lấy túi xách đi khỏi. Đó cũng là những gì cô nhớ về cô ta. Không quá nhiều, nhưng đủ sâu sắc để cô không quên được. Thật không ngờ nữ diễn viên xinh đẹp, tài năng lại dịu dàng như nước được truyền thông ca tụng của nhiều năm sau. Tính khí từ thời trẻ đã kém đến vậy. Quả thật muốn thay đổi bản chất con người là một chuyện không dễ dàng. Kiếp này cô nhất định không để cô ta tổn hại nữa.

...

Tối đó Ngôn Thiên Minh đưa Thẩm Lệ Quyên về, sẵn tiện cùng dùng cơm với gia đình. Anh mang đến một giỏ trái cây và một hộp chocolate cho Diệp Tích. Bà ngoại rất vui mừng khi nhìn thấy con gái mình tìm được một người có thể nương tựa, không còn phải một mình gánh vác nữa. Câu chuyện trên bàn ăn cũng diễn ra vui vẻ hơn.

-“Không ngờ món sườn dê nướng rượu vang này bác làm còn ngon hơn ở nhà hàng nữa đấy ạ.” Anh luôn miệng khen ngon.

-“Anh đừng có nịnh ra mặt thế chứ.” Thẩm Lệ Quyên nhìn anh cười.

-“Không phải đâu, em thử đi. Thật sự rất ngon mà.” Anh gấp một miếng cho cô.

-“Ừm...Đúng là rất ngon, lại đậm đà hương vị của Châu Âu. Mẹ à trước giờ có món ngon như vậy sao không thấy mẹ nấu cho con ăn. Đúng là thiên vị mà.” Cô vừa nói vừa lườm anh.

-“Haha thật ra thì cũng không hoàn toàn là do mẹ nấu. Đều là Tiểu Tích giúp cả đấy.”

-“Tiểu Tích sao?” Cô nghi hoặc nhìn con gái. Diệp Tích chớp mắt nhìn mẹ.

-“Là thế này. Buổi chiều lúc đi mua nguyên liệu, mẹ chỉ nghĩ là làm vài món đơn giản. Nhưng Tiểu Tích nói nó từng ăn một món rất ngon, bảo là mua nguyên liệu về nó nói công thức cho mẹ nấu. Lúc đầu mẹ hơi nghi ngờ, nhưng khi nếm thử thì thật sự rất ngon.” Bà lên tiếng.

-“Tiểu Tích, con sao lại biết món này?” Mẹ cô nghi vấn.

-“Dạ...lần trước đến nhà Kỳ Kỳ, thấy mẹ cậu ấy làm món này, nên con ghi nhớ vậy mà.” Cô giải thích.

-“Xem ra Tiểu Tích là một đứa trẻ rất thông minh nha.” Ngôn Thiên Minh lên tiếng khen ngợi.

-“Hihi chú quá khen rồi hìhì”.

Bữa cơm diễn ra trong không khí đầm ấm như vậy. Sau khi trò chuyện và dùng trái cây với mọi người một lúc thì anh tạm biệt ra về. Thẩm Lệ Quyên tiễn anh ra cửa.

-“Bữa cơm này rất ngon, em cảm ơn bác giúp anh.”

-“Trời tối rồi, anh lái xe về cẩn thận đó.”

-“Anh thật sự không muốn đêm nào chúng ta cũng tạm biệt nhau thế này. Anh thật không nỡ chút nào.” Anh bước đến ôm cô vào lòng, tay xoa nhẹ mái tóc cô.

-“Chúng ta kết hôn đi” Anh nhẹ nhàng bày tỏ.

-“Chuyện này...”-“Anh lần đầu thật lòng yêu thương một người. Anh rất mong tình yêu của chúng ta sẽ có một kết thúc trọn vẹn. Anh càng không muốn để người con gái anh yêu ở bên anh mà không có một danh phận nào. Em hiểu không?” Anh nhìn vào mắt cô nói.

-“Nhưng mà em sợ...” Cô ngập ngừng.

-“Có phải em sợ ba anh sẽ không đồng ý không?”

Cô khẽ gật đầu. Anh bật cười xoa đầu cô.

-“Khờ quá, mọi việc cứ để anh lo. Em chỉ cần ngoan ngoãn thế này làm cô dâu của anh là được rồi.”

Cô không nói gì, chủ động ôm lấy anh.

“Đôi khi hạnh phúc chỉ đơn giản là nghe ai đó nói sẽ vì bạn mà làm tất cả, vì bạn mà hi sinh...”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Hai tuần sau, Ngồn Thiên Minh vì phía chi nhánh ở Singapo có chút vấn đề về hợp đồng với đối tác nên phải đi qua đó giải quyết. Vốn dĩ anh muốn Thẩm Lệ Quyên đi cùng nhưng cô một mực không đồng ý.

-“Sao em lại không đi cùng anh?” Anh nhàn nhã ngồi trên ghế nhìn cô. Anh vốn định sẽ cùng cô đi công tác sẵn tiện du lịch “đảo quốc sư tử”. Nhưng không ngờ cô lại từ chối thế này.

-“Lần này là đi vì công việc chứ có phải đi chơi đâu. Em theo cũng chẳng giúp gì được. Anh cùng với luật sư Lý đi là được rồi, không phải sao?”

-“Anh chỉ muốn cùng em đi chơi một chuyến. Không phải em tuyệt tình vậy chứ?” Anh than van.

-“Đây không phải là em tuyệt tình, mà là nghĩ cho việc lớn. Với lại anh xem, anh chỉ qua đó bốn ngày. Rất nhanh sẽ về rồi, không cần bày vẽ mặt đau khổ vậy chứ” Cô vừa cười vừa nhìn anh.

-“Thôi, nói không lại em. Vậy em ngoan ngoãn chờ anh về đó.”

-“Tuân lệnh sếp” Cô cười giờ tay chào theo kiểu quân đội “À, phải rồi ngày mai em muốn xin nghỉ một ngày.”

-“Có việc gì sao?” Anh hỏi.

-“Chỉ là em phải đi cùng Tiểu Tích tìm hiểu một chút về chuyện học tập sau này của con bé.”-“Việc học của con bé gặp khó khăn sao?”

-“Chuyện là hôm trước con bé nói với em, hỏi có thể cho con bé ra nước ngoài học không. Em nghĩ thành tích của con bé đã rất tốt, em cũng muốn con bé phát triển tốt nhất.”

-“Đó là một chuyện tốt mà. Con bé thông minh như vậy, học trong nước có phải sẽ lãng phí tài năng không?”

-“Biết là vậy, nhưng con bé trước giờ chưa từng rời khỏi em. Tuy là bên New York có gia đình chị gái em, nhưng em vẫn là không yên tâm. Con bé còn nhỏ như vậy...” Cô lo lắng.

-“Cũng phải, thôi dù sao thì chuyện này hai mẹ con cùng ngồi lại bàn bạc sẽ hay hơn. Với lại chúng ta cần phải tôn trọng quyết định của Tiểu Tích chứ. Anh thấy tuy còn nhỏ nhưng nó rất có chủ kiến, là một đứa trẻ rất hiểu chuyện. Em cứ yên tâm đi.” Anh khuyên cô.

-“Ừm em biết rồi. Thôi em về phòng làm việc đây. Không phiền anh nữa. Bye.”

-“Em không định hôn tạm biệt à?” Anh cười tươi, nháy mắt nhìn cô.

-“Anh ở đó mơ tiếp đi hì” Nói rồi cô “vù” một cái chạy mất, anh lắc đầu cười nhẹ.

.....

Điệp Tích đang cảm thấy mình sắp bị móc meo vì phải ở nhà thế này. Tuy được sống lại là một chuyện rất may mắn. Nhưng khi đó cô quên rằng, có rất nhiều việc không phải với sức một đứa trẻ có thể làm được. Đồi trước cô không mấy khi ngắm nhìn thế giới bên ngoài, đời này thật rất muốn tận hưởng tất cả. Chỉ có điều bây giờ làm sao cô có thể một mình chạy ra ngoài chứ. Bà ngoại lúc nào cũng trông cô, nói là không được chạy lung tung. Làm sao nói với bà ngoại rằng cô đã không phải là trẻ con nữa rồi chứ.

-“Bà ơi, con muốn đi đến nhà sách mua vài quyển sách. Bà cho con đi nha bà.”

-“Được rồi bà sẽ đi cùng con. Chờ bà thay đồ đã.”

-“Dạ” Cô còn cách nào khác đây. Dù sao giờ cô thuận tiện mang thân xác một đứa bé.

Nhà sách trung tâm thành phố thật sự rất lớn, cô rất muốn tìm một vài quyển sách ngoại ngữ để bổ trợ khả năng giao tiếp. Trong lúc bà cô và bà ngoại vào nhà sách, thì gặp một người quen của bà.

-“Tú Quân, lâu quá không gặp bà.” Người phụ nữ kia lên tiếng.

-“Ngọc Hoa sao? Cũng hơn 5 năm rồi còn gì. Bà giờ thế nào rồi?”

-“Tôi giờ chỉ ở nhà giúp con trai trông cháu nội thôi, rảnh rồi hẹn mấy người bạn trong câu lạc bộ tập thái cực uống trà. Còn bà?”

-“Tôi cũng giúp con gái trông cháu thôi. Tôi vừa chuyển đến đây không lâu. Gặp lại bà thật tốt quá. Sao bà đến đây?”

-“Hôm nay tôi đưa cháu đến sắm sách vở chuẩn bị năm học mới ấy mà.”

-“À hôm nay tôi cũng đưa cháu đi mua sách. Tiểu Tích chào bà đi con.” Bà ngoại vừa nói vừa vỗ vai Diệp Tích.

-“Dạ cháu chào bà ạ.” Cô cúi đầu chào.

-“Cháu gái bà xinh xắn quá. Là một đứa bé rất lễ phép, rất đáng yêu.” Bà mỉm cười nựng cô một cái.

-“Con trai bà giờ làm gì rồi?”

-“Nó giờ làm...bla...bla”

Cứ thế hai người cứ nói chuyện suốt mà quên mất cô một bên. Thấy vậy cô liền tự mình đi tìm sách vở, dù sao với cuộc đối thoại kia cô không nghĩ nó sẽ kết thúc sớm đâu.

Đến kệ sách ngoại ngữ rồi, tìm mãi cô mới tìm được cuốn sách mình muốn. Nhưng nó lại trên cao, với chiều cao của cô quả là hơi quá sức. Cô cố nhảy lên để với lấy, nhưng mãi không được. Đột nhiên có người đến, lấy cuốn sách xuống. Anh ngồi xổm xuống, đem cuốn sách đưa đến trước mặt cô: “Em cần cuốn sách này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Anh mặc một bộ đồng phục của học sinh trung học, vai đeo cặp lệch một bên. Anh cứ như vậy ngồi trước mặt cô, nhìn thấy anh ở khoảng cách gần như vậy làm cô rất khấn trương. Lần trước nhìn anh qua cửa kính ô tô với khoảng cách như vậy, cô chỉ cảm thấy đó chính là anh nhưng vẫn không thể khẳng định được. Có điều ngày hôm nay đối mặt với anh thế này, cô dám chắc chính là anh. Và lại phía ngực áo trái của anh còn gắn một cái bảng tên nhỏ. Cô nhìn rõ đó chính là “Đương Văn Phi – lớp 12A”.

-“Em không sao chứ?” Anh hươ tay trước mặt cô.

-“Dạ...không...không sao.” Cô sực tỉnh.

-“Ừ cuốn sách này là em chọn sao?” Anh anh mỉm cười, đưa quyển sách cho cô.

-“Đúng rồi, là của em” Cô khẳng định.

Cô bé trước mặt anh có khuôn mặt như thiên thần, càng nhìn càng thấy đáng yêu như vậy. Anh đoán chừng cô bé cũng chỉ bảy – tám tuổi thôi, nhưng lại chọn một quyển sách Anh Ngữ cấp độ cao để học. Đúng là không tầm thường.

-“Ừm vậy em tiếp tục chọn sách đi. Anh phải về rồi.” Nói rồi anh quay đi, để lại cô đứng ngây người ở đó.

Nhìn bóng lưng anh quay đi, trong lòng cô không khỏi dâng lên chút đau xót. Đời trước đã không có được tình yêu của anh, liệu kiếp này cô có nên tiếp tục điên cuồng yêu anh hay chọn cách trốn tránh tình cảm, cắt đứt đau khổ đây.

Đang thất thần nhìn theo người vừa đi thì bỗng có bàn tay nắm lấy vai cô, cô quay lại.

-“Tiểu Tích con đi đâu để bà tìm con này giờ vậy?” Thì ra là bà ngoại cô

-“Dạ tại con lo đi tìm sách nên quên mất. Con xin lỗi ngoại.”

-“Thôi bỏ đi. Con tìm được sách chưa?”

-“Dạ đủ rồi ạ. Minh tính tiền rồi về đi ngoại!”

-“Ừ đi thôi con”

Về đến nhà, bà ngoại vào bếp làm thức ăn, còn cô tự mình về phòng. Ngồi trước bàn học nhìn vào sổ sách vừa mua, cô lại bất giác nhớ tới anh. Khi này anh đã mỉm cười với cô, nụ cười mà đời trước cô rất hiếm khi được nhìn thấy. Anh và Đương Văn Phi của kiếp trước quả thật rất khác. Trừ bỏ ngoại hình có thể thay đổi theo thời gian, thì cảm giác mang đến cho người đối diện cũng hoàn toàn khác.

Khi anh nhìn cô, cảm giác rất ấm áp, không còn vẻ lạnh lùng ngày trước. Phải chăng nhiều năm lăn lộn thương trường, những âm mưu thủ đoạn, toan tính lợi ích. Đã khiến một chàng trai hòa nhã như vậy, trở thành một người đàn ông tuyệt tình, lạnh khốc.

Vận mệnh đến cùng là muốn Diệp Tích cô phải làm sao chứ. Vốn tưởng sống lại vì bản thân và mẹ mình thay đổi một số chuyện trong quá khứ, rồi sống một cuộc đời bình bình lặng lặng như vậy thôi. Một cuộc đời mà ở đó không tồn tại bất kỳ người nào tên Dương Văn Phi hết. Nhưng ông trời lại cho cô hết lần này tới lần khác gặp được anh, mỗi lần gặp tâm tư đều rung động. Rồi cuộc muốn cô phải thế nào?

Chẳng lẽ lại muốn cô dùng tình cảm cả đời để theo đuổi anh. Hay là dùng đau khổ tận cùng ngày trước mà bài xích anh. Cô thật sự không thể nghĩ nữa, cũng ngàn vạn lần không muốn nghĩ đến. Nếu đã định tình yêu này gắn chặt với số mệnh của cô thì chỉ bằng làm theo ý trời, cô sẽ không cưỡng cầu cũng chẳng lẩn tránh.

Tối đó lúc chuẩn bị đi ngủ thì Thẩm Lệ Quyên tới phòng của Diệp Tích. Cô muốn bàn bạc với con gái về việc du học của con bé.

-“Mẹ có chuyện muốn nói với con sao?” Diệp Tích nhìn cô hỏi.

-“Con gái à, con thật sự muốn đi ra nước ngoài học sao?”

-“Dạ. Nhưng mẹ đừng lo, con sẽ cố gắng lấy được học bổng toàn phần. Như vậy chi phí sẽ thấp hơn rất nhiều.”

-“Con gái ngốc, mẹ chỉ lo con còn nhỏ như vậy đã đi xa học. Rồi khỏi mẹ tất cả mọi việc đều phải tự làm. Mẹ không đành lòng con biết không.” Nhìn mẹ vừa nói vừa rơi lệ, con cũng không cầm lòng ôm lấy bà.

-“Tiểu Tích biết mẹ vì Tiểu Tích mà lo lắng. Tiểu Tích hứa với mẹ sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, cũng sẽ học tập thật giỏi để đem thành tích về cho mẹ.” Cô nghẹn ngào.

-“Tiểu bảo bối, con muốn đi như vậy mẹ cũng không cản con được. Để ngày mai mẹ cùng con đến Trung tâm hướng dẫn thủ tục du học để tìm hiểu có được không?”

-“Tốt quá, cảm ơn mẹ.”

-“Thôi ngủ sớm đi con” Nói rồi cô đắp chăn cho con rồi tắt đèn rồi khỏi phòng. Đêm đó, cả hai mẹ con đều mất ngủ. Lần này Diệp Tích đi, hoàn cảnh mới, cuộc sống mới, liệu cô có thích nghi được? Liệu sẽ còn điều gì bất ngờ sẽ xảy ra ở nơi đó hay không? Tất cả trước mắt đều còn là ẩn số...

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Tại một hội sở tư nhân nằm trên trục đường chính của trung tâm thành phố. Trên tầng dành cho hội viên, Dương Văn Tề ngồi đó cẩn thận dò xét cô gái trước mặt.

-“Trước mặt ta cháu không cần tỏ công diễn như vậy làm gì.”

-“Dạ...cháu...cháu không hiểu ông muốn nói gì ạ.” Cô đáp ứng cúi đầu.

-“Vân Phi cháu ta nó còn trẻ người non dạ, nhiều chuyện vẫn chưa thấu đáo được. Nhưng cháu cũng không nên cho rằng ông của nó cũng là lão hồ đồ chứ.”

-“Cháu thật sự không biết ông ý gì cả.”-“Chuyện của cháu mười phần ta cũng nắm được tám, chín rồi. Từ nhỏ đã là trẻ mồ côi, may mắn được một gia đình giàu có nhận nuôi. Nhưng đáng tiếc không khi cháu vừa lên trung học thì gia đình phá sản. Cháu vốn quen với cuộc sống của đại tiểu thư thì làm sao chịu được cảnh sống chui lủi trong nghèo khó chứ. Trước thằng bé ta biết, cháu thường xuyên qua lại với các công tử con nhà giàu, đến các điểm vui chơi hàng đêm, quần áo trên người cháu tính qua cũng hơn mấy trăm vạn. Thử hỏi ta có lý do gì để không thể nghĩ cháu đến với thằng bé là không có mục đích chứ.”

-“Ông...điều tra cháu?” Bàn tay ở dưới bàn đã nắm chặt thành quyền. Nhưng gương mặt cô vẫn không chút gì là giận dữ, mà lại tỏ ra rất vô tội.

-“Ta cũng không ngại nói với cháu. Vân Phi có thể lấy bất kỳ ai, nhưng là cháu thì ta không cho phép.” Ông khẳng định.

-“Ông ơi, cháu với anh ấy yêu nhau thật lòng. Mong ông chấp nhận chúng cháu.” Vừa nói, Viên Nghiên Anh khóe mắt vừa lưng trông nhìn ông.

-“Đến cuối cùng thì cũng vì tiền mà cháu mới khổ công tiếp cận nó. Ta cũng không muốn làm khó cháu. Vậy đi nếu cháu đồng ý không gặp nó nữa, tấm chi phiếu trên bàn là của cháu. Ngoài ra ta sẽ giúp cháu phát triển sự nghiệp, không phải cháu luôn muốn làm diễn viên đó sao? Cháu suy nghĩ đi.”

-“...” Cô im lặng tính toán trong lòng.

-“Vân Phi có nói với ta chỉ cần ở bên cạnh cháu. Nó chấp nhận không hưởng một đồng từ tài sản nhà họ Dương. Nhưng nếu đến cháu cũng không đồng ý điều kiện của ta, thì chắc ta cũng phải suy nghĩ việc lập lại di chúc rồi. Cách của ta tuy không mới. Nhưng với người thông minh như cháu, ta cho rằng cháu sẽ biết mình nên làm gì.” Ông cười nhạt nhìn cô. Cô lặng lẽ nhìn tấm chi phiếu trên bàn. Giá trị của nó làm cô suýt không thở được, là chín con số 0 đó. Quả không hổ là đệ nhất gia tộc ở thành phố A này, ra tay hào phóng như vậy. Vốn thứ cô muốn chính là vị trí Dương phu nhân mới cùng Dương Vân Phi bên nhau, nhưng lão già trước mặt đúng là lão hồ ly. Sớm đã âm thầm điều tra cô, giờ lại còn uy hiếp cô như vậy. Vậy cương không được, thì cô dùng nhu, “Giữ lại non xanh lo gì không có củi đốt.”

-“Được, cháu đồng ý với ông. Dù sao từ đầu đến cuối thứ cháu muốn vẫn là như vậy thôi, nếu ông đã nói đưa ra điều kiện hấp dẫn như vậy thì sao cháu có thể từ chối.” Cô nhìn thẳng ông mỉm cười.

-“Tốt. Mong rằng cháu sẽ làm đúng như giao hẹn, ta không có thói quen tha cho người nào thất tín với ta. Cháu hiểu chứ.”

-“Nhất định rồi.”-“Cháu về chuẩn bị đi. Tối nay sẽ có người đưa cháu đi đến Pháp. Ở đó ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Ta có việc. Chào cháu.” Ông nói rồi đứng lên rời khỏi.

-“Chào chủ tịch.” Cô khẽ cúi đầu, khoe miệng cười nhạt “Lão già này, ông hôm nay dẫn tôi đến đường cùng. Tôi nhất định sẽ bắt ông trả giá, tương đối tôi đi thì tôi không làm gì được nữa sao. Ông cũng quá xem thường Viên Nghiên Anh này rồi. Chờ đó, khi tôi trở lại sẽ cho ông một món quà bất ngờ haha.”

.....

Tại một căn hộ khác, trong khi đang lên mạng tìm tài liệu thì có tiếng chuông cửa, Vân Phi vội ra mở cửa.

-“Anh Anh, em đến rồi hả. Mau vào đi.”

-“Hôm nay em có mang thức ăn làm bữa tối cho anh này.” Cô mỉm cười nhìn anh.

-“Thật sao. Vậy anh sẽ phải ăn nhiều mới được.” Anh cười choàng tay qua vai cô, cùng nhau đi vào bếp.

Trong lúc nấu ăn, cô xoay qua nhìn anh cười nói:

-“Anh làm gì đứng đó nhìn em mãi vậy chứ?”

-“Anh cảm thấy lúc em đeo tạp dề nấu ăn thế này rất đẹp. Anh có cảm giác giống như bây giờ, có vợ ở nhà ngày ngày nấu ăn, đợi mình đi làm về thật tốt.”

-“...” Cô không nói gì chỉ mỉm cười cho qua.

-“Anh Anh, chỉ cần có em ở bên anh thế này thôi. Sau này khi anh có sự nghiệp của riêng mình rồi, anh sẽ không để em cực khổ nữa. Chờ anh, có được không?” Anh ôm lấy cô từ phía sau, ánh mắt chứa đầy nhu tình.

Cô khẽ gật đầu. Nhưng đâu ai biết khi anh ôm cô, ánh mắt cô đã thay đổi. Chứa đầy gian xảo, khoe miệng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ. Trong lòng cô thầm nói “Lão già đáng ghét, để rồi xem anh ta làm thế nào quên được tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Sau khi ăn cơm xong, cả hai ngồi trên sofa. Viên Nghiên Anh gọt táo cho Vân Phi. Anh nhìn cô gái trước mặt, không khỏi nhớ đến ngày mới quen biết cô. Một năm trước, khi anh trên đường đi học về, thì gặp một đám nữ sinh vây đánh một cô bạn học. Thấy chuyện bất bình nên anh không ngại xả thân giúp đỡ, vì thấy anh là con trai nên đám nữ sinh đó mới buông tha cô.

Hỏi ra mới biết cô là bạn học lớp bên cạnh của anh. Thấy cô còn sợ hãi như vậy nên anh quyết định đưa cô về nhà. Khi đến nhà cô nhìn thấy gia cảnh như vậy, anh càng thêm khâm phục nghị lực của cô gái này. Nói thật khi nhìn thấy cô anh đã có chút cảm mến, một người con gái xinh đẹp lại thanh thuần như vậy. Anh sao có thể không sinh ra tâm ý bảo vệ được.

Từ đó anh quyết định ngày ngày đón cô đi học rồi đưa cô về nhà. Tiếp xúc với cô nhiều anh mới biết cô rất hoạt bát, lúc nào cũng chọc cười anh. Từ nhỏ anh đã mất ba mẹ từ nhỏ, lại không có anh chị em. Chỉ có ông nội luôn lo cho anh, nhưng ông luôn bận nhiều công việc, Nên anh cũng không thể trò chuyện tâm sự cùng ai hết. Nhưng với cô thì khác, cô luôn bên cạnh anh những lúc anh không vui, cùng anh trò chuyện, quan tâm đến cảm nhận của anh. Cứ như vậy tình cảm của anh dành cho cô ngày một nhiều hơn.

Có một chiều khi tan học về thì trời đổ mưa, anh và cô phải trú tạm dưới mái hiên trước cổng của một ngôi nhà. Nhìn trời mưa mãi không dứt anh quay

lại nhìn cô nói:

-“Mưa thế này chắc sẽ rất lâu mới tạnh. Em đứng ở đây chờ anh, anh đi mua ô.”

-“Đừng đi.” Cô níu lấy tay anh.

-“Chẳng lẽ em muốn đứng thế này đến tối à.” Anh cười nhìn cô.

-“Chỉ là...chỉ là...em có chuyện muốn nói với anh.” Cô ngập ngừng.

-“Ừm em nói đi.”

-“Em...em...thật sự em rất thích anh.” Cô cúi đầu.

-“...”Anh im lặng nhìn cô, không biết nên nói gì.

-“Em biết anh có rất nhiều nữ sinh theo đuổi, còn em chẳng là gì hết. Em hiểu mà, anh cứ coi như em chưa nói gì hết đi.” Nói rồi cô quay người định chạy đi.

-“Anh cũng thích em rồi.” Anh níu tay cô lại, ôm vào lòng.

-“Là thật sao?” Cô hỏi.

-“Đương nhiên rồi. Ngốc à.” Anh khẽ gõ đầu cô.

Mãi nghĩ về chuyện cũ nên có chút thất thần, cô vỗ nhẹ vai anh.

-“Anh làm gì nhìn em chằm chằm vậy. Ăn táo đi nè.” Cô đưa miếng táo cho anh.

-“Không có gì. Thấy em đẹp nên anh nhìn hihi.” Anh đùa.

Cô chỉ cười không đáp. Anh nhìn đồng hồ thấy cũng đã trễ cũng thấy phải nên đưa cô về rồi.

-“Anh Anh, để anh đưa em về. Trời tối rồi, một mình em về anh không yên tâm.” Anh đứng dậy, chuẩn bị lấy áo khoác.

-“Khoan đã” Cô lên tiếng.

-“Có chuyện gì sao?” Anh ngồi xuống cạnh cô.

-“Đêm nay em không muốn về.” Cô nhìn anh.

-“Chuyện này...” Anh ngập ngừng.

Không kịp để anh suy nghĩ thì cô đã hôn anh. Cảm giác ấm ấm mềm mềm kia làm anh lúng túng. Anh là lần đầu tiên hôn con gái cũng không biết nên thế nào. Cô ôm lấy anh, nụ hôn ngày càng cuồng nhiệt hơn. Cảm giác khô nóng làm anh khó chịu, bất giác ôm lấy cả người cô, đè xuống sofa. Anh bắt đầu phản ứng hôn đáp lại cô. Một lúc sau rời khỏi đôi môi đó, anh hôn dọc xuống cổ và xương quai xanh. Hai tay cô ôm lấy cổ anh ra sức phối hợp. Nhưng vừa mở cúc áo của cô, anh đột nhiên dừng lại. Nhìn cô gái phía dưới, cô yêu anh như vậy lại là một người con gái lương thiện. Anh sao có thể không tôn trọng cô thế này chứ. Không thể, anh không thể chiếm lấy cô khi mà chưa cho cô được một tương lai chắc chắn. Tất cả những điều tốt đẹp nhất nên tận hưởng vào thời điểm thích hợp nhất.

-“Anh xin lỗi.” Anh cài lại cúc áo cho cô, đứng dậy đi vào toilet.

Đợi cô nhận thức được thì đã nghe được tiếng đóng cửa vọng lại rồi. Cô giận dữ tay nắm nệm xuống ghế sofa.

-“Tên ngốc này, dăng tới tận miệng mà cũng không ăn hay sao? Tức chết mình mà, kế hoạch bị hấn phá hoại cả rồi. Làm thế nào bây giờ.”

Đột nhiên điện thoại vang lên, cô ngập ngừng rồi bắt máy:

-“Alo, tôi nghe.”

-“Viên tiểu thư, chúng tôi đang đợi cô ở sân bay. Không phải cô muốn hủy giao ước đó chứ?” Đối phương lên tiếng.

-“Không phải lo, tôi đến ngay đây.” Cô nói rồi nhanh tay tắt máy.

Xem ra hôm nay cô là không đi không được. Vậy từ từ cô sẽ nghĩ cách đối phó, giờ chỉ nên làm theo ý ông ta thôi. Cô sửa lại quần áo, cầm túi xách ra khỏi cửa. Một lúc sau, Vân Phi tắm xong thay quần áo bước ra. Vốn định đưa cô về, nhưng nhìn khắp phòng khách đã không còn bóng người. Nhìn trên bàn có mảnh giấy cô để lại ghi “Em về trước, tạm biệt.”, anh lấy xem mới biết cô đã về rồi. Anh lắc đầu, mỉm cười ngồi xuống sofa. Cô gái nhỏ này tại sao hôm nay lạ vậy chứ.

Chương 28

Sau khi Thẩm Lệ Quyên nghỉ một ngày quay lại làm việc thì Ngôn Thiên Minh đã đi công tác, mới sáng sớm anh còn nhắn tin cho cô: “Anh đi rồi ở nhà phải chăm sóc bản thân cho tốt đấy. Khi về sẽ có quà cho em” Lâm cô không ăn kẹo cũng thấy trong lòng tràn ngập vị ngọt.

Đang làm việc thì điện thoại trong văn phòng reo:

-“Alo, phòng thư ký Giám đốc nghe ạ.” Cô bắt máy.

-“Thư ký Thẩm, chủ tịch muốn gặp cô. Mời cô lên phòng chủ tịch ngay.”

-“Vâng, tôi biết rồi.” Cô gác máy rồi trầm ngâm một lúc.

Cô không biết tại sao chủ tịch lại muốn gặp cô. Những việc cần làm thì cũng đã có thư ký riêng của Chủ tịch lo rồi, cô đâu có việc gì để gặp mặt chủ tịch chứ. Chẳng lẽ...chắc là do cô nghỉ nhiều thời. Suy nghĩ một chút, cô đứng dậy đi ra cửa.

Đi lên phòng chủ tịch, trước cửa đã gặp thư ký Trương. Anh nhìn cô gật đầu.

-“Thư ký Thẩm, chủ tịch đang chờ cô bên trong.”

-“Cảm ơn anh.” Cô chào anh, rồi tiến lại gõ cửa bước vào phòng.

Vào phòng, cô nhìn thấy chủ tịch không ngồi phía bàn làm việc mà ngồi ở sofa nhàn hạ pha trà. Thấy cô vào, ông ngược nhìn cô rồi nói.

-“Thư ký Thẩm đến rồi sao. Ngồi xuống đi.” Ông nói rồi đưa tay mời cô ngồi phía đối diện ông.

-“Chủ tịch gọi tôi có việc gì không ạ?” Cô ngồi xuống, hỏi ông.

-“Dùng trà trước đã. Ta mới pha, ném thử xem mùi vị thế nào.” Ông đưa chén trà cho cô.

-“Dạ, trà rất thơm ạ.” Cô nhấp ngụm trà rồi đánh giá.

-“Ừm. Con và Thiên Minh đang qua lại phải không?” Ông vừa đặt chén trà xuống.

-“Chuyện này...xin lỗi cháu không có ý giấu chủ tịch, chỉ là...” Cô không biết nên trả lời thế nào cho phải.

-“Không sao. Hôm nay ta gặp con cũng vì chuyện này.” Ông nhìn cô, mỉm cười nói.

-“Hôm trước nó có nói với ta chuyện của hai đứa. Trước giờ ta luôn tin vào mắt nhìn người của Thiên Minh, trong chuyện này cũng không ngoại lệ. Chắc con cũng biết trước giờ nó chưa từng thật lòng với bất kỳ cô gái nào. Ta nghĩ nó đã gặp người cần tìm nên mới nói chuyện này với ta. Ta biết con ngại vì đã từng kết hôn và có một con nhỏ. Nhưng ta có thể nói với con, ta chấp nhận chuyện của hai đứa. Nên con không cần e ngại gì nữa.” Ngôn Bằng ôn tồn nói.

-“Dạ?” Cô hơi ngạc nhiên. Lúc này cô còn đang nghĩ có lẽ ông sẽ nói “Cô hãy mau rời khỏi con trai ta” rồi ném tiền vào mặt cô như trong mấy bộ phim truyền hình chứ.

-“Con không tin ta?” Ông cười hỏi cô.

-“Không phải...không phải. Cháu chỉ là hơi bất ngờ thôi ạ.”

-“Ta biết con là người phụ nữ tốt. Mong sau này, con có thể ở bên cạnh bầu bạn, chăm sóc cho nó.”

-“Cháu cảm ơn chủ tịch.” Cô cúi đầu cảm ơn ông.

-“Phải rồi, mấy hôm nữa Thiên Minh về. Con cùng nó về nhà ăn cơm với ta đi, dẫn theo con gái con. Ta muốn gặp mặt con bé.”

-“Dạ, cháu sẽ đến ạ. Vậy không còn gì nữa, cháu xin phép ra ngoài làm việc ạ.”-“Được, con đi làm việc đi.”

Cô cúi đầu chào ông rồi mở cửa bước ra khỏi phòng. Cô không ngờ cha anh có thể dễ dàng chấp nhận cô như vậy. Xem ra ông trời không phụ người

có lòng, thật sự đã gỡ được khúc mắc trong lòng mình rồi.

.....

Trong biệt thự của Dương gia, Dương Vân Tề đang ngồi uống trà chiều trong vườn sau. Người làm vội vàng vào thông báo cho ông:

-“Lão gia, thiếu gia...cậu ấy...cậu ấy về rồi.” Người đó gấp gấp nói.

-“Nó chịu về rồi sao, gọi nó vào đây.”-“Là ông đã làm đúng không?” Anh đã chạy đến trước mặt ông chất vấn.

-“Cháu chạy về chẳng lẽ chỉ là muốn hỏi ông thế này thôi hay sao?” Ông vẫn chậm rãi dùng trà.

-“Tại sao ông lại làm vậy? Ông đã đưa cô ấy đi đâu rồi? Sao ông có thể đối xử với cô ấy như vậy? Ông thật quá đáng mà.” Anh chỉ trích ông nội mình.

“Chát”

-“Mất dạy. Mày vì đưa con gái như vậy mà dám lớn giọng với ông mày vậy sao. Mày hết thuốc chữa rồi.” Ông đứng dậy, giơ tay tát vào mặt anh. Cái tát mạnh đến anh phải toát cả máu ở khóe miệng.

“...”Anh im lặng, lấy tay chùi máu nơi khóe môi. Anh biết lúc này anh đã vô lễ với ông nội. Nhưng ông không nên đem người con gái mà anh yêu đi như vậy, sao ông không thể hiểu cho anh và chấp nhận cô được chứ. Anh phải làm thế nào ông mới chịu lắng nghe anh đây?...

Lời tác giả: “Cảm động trước tấm lòng của người dành cho ta, ta vì người mà nguyện trở nên thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

-“Mày xem nó có ngây thơ, lương thiện như mày nghĩ hay không.” Ông nói rồi ném vật gì đó xuống nền cỏ trên sân. Ông tức đến đỏ cả mặt, người làm đỡ ông vào trong nhà. Để lại một mình anh trong khoảng sân rộng.

Ngồi xuống nhặt chiếc mp3 dưới đất, anh nhẹ nhàng bật nút hoạt động. Bên trong vang lên giọng nói của hai người, không ai khác chính là ông nội anh và Nghiên Anh. Cả cuộc đối thoại hôm đó, từng câu từng chữ lướt qua tai như từng cơn dao mạnh mẽ cứa vào tim anh.

Mấy ngày nay anh điên cuồng tìm kiếm cô trong vô vọng, chạy khắp nơi hỏi thăm tin tức về cô. Nhưng khi nghe được những lời cô nói, anh như chết lặng. Tất cả những lời đó anh cũng nguyện ý tin rằng là do ông nội ép buộc cô. Đến khi nghe câu nói cuối cùng cô thốt lên, giọng nói đó vẫn là của người anh yêu. Nhưng cô đã không còn là người con gái đơn thuần mà anh biết nữa.

Trước đây cũng có người nói với anh về cô. Nhưng chưa bao giờ anh mấy may để tâm đến. Anh nghĩ khi đã chấp nhận yêu nhau thì phải cùng đối phương một lòng tin tưởng. Anh chọn cách tin vào người mà anh dành trọn tình cảm và yêu thương. Nhưng hóa ra, anh lại là một thằng ngốc. Cô đáp lại tình yêu của anh như vậy sao, tất cả lời nói yêu thương kia chỉ là giả dối. Một vai diễn xuất sắc, tất cả mọi người đều nhìn thấy chỉ có anh vẫn ngu ngốc tin rằng cô không lừa anh. Anh nắm chặt chiếc mp3 trong tay, ánh mắt trở nên lạnh lùng xưa nay chưa từng có. Anh im lặng một lúc rồi quay đi, thấy anh đi ra cửa người làm gọi anh:

-“Thiếu gia...cậu có ở lại dùng cơm không ạ.”

Anh không trả lời, đi thẳng ra ngoài. Người kia cảm nhận được vây quanh mình là một luồng sát khí dày đặc. Biết thiếu gia trước giờ luôn trầm lặng, nhưng đây là lần đầu cảm thấy cậu ấy đáng sợ như vậy.

Đứng bên cửa sổ trên phòng, Dương Vân Tề nhìn thấy cháu mình bước ra khỏi cổng. Ông thở dài:

-“Cũng đã đến lúc con phải trưởng thành rồi. Mong sau chuyện này, con sẽ học cách nhìn thấu bản chất của những người bên cạnh con. Con còn phải đảm nhận rất nhiều trọng trách, ông nội không thể bên con cả đời được.”

Ông đã sớm dự liệu sẽ có ngày hôm nay, nên hôm đó ông đã sớm đặt máy ghi âm dưới bàn. Lần này còn không cắt đứt với con bé đó được hay sao. Ông bước đến bên giường nhắc điện thoại lên:

-“Thư ký Mạch, giúp tôi nói với người bên đó. Giám sát cô ta thật tốt. Tôi không muốn cô ta bày thêm bất cứ trò gì nữa.”

-“Vâng thưa chủ tịch.” Mạch Đình ở đầu dây bên kia lên tiếng.

Hôm nay là ngày Diệp Tích phải đến lớp báo danh. Dù sao thì cô vẫn chưa hoàn thành thủ tục du học, nên buộc phải đến trường thôi. Nhà trường không

phân theo lớp năm trước, mà dựa vào thành tích cuối năm của tất cả các môn học mà sắp xếp học sinh sẽ học lớp nào. Cứ ba mươi người đứng đầu danh sách sẽ được xếp vào lớp A, bốn mươi người tiếp theo vào lớp B, bốn mươi người tiếp theo vào lớp C,... Cứ như vậy mà phân chia. Như vậy vừa khích lệ học sinh phấn đấu học tập, vừa đào tạo tốt cho các học sinh có năng lực.

Thành tích tốt vượt bậc của cuối năm rồi đã đưa cô đứng đầu danh sách, Hàn Minh Châu kia đứng thứ hai. Giai Kỳ thành tích không tệ đứng hạng mười, vậy nên hai người được xếp cùng lớp. Điều này làm cho cô nàng cười không khép được miệng. Vì hôm nay chỉ cần đến báo danh nên chỉ một chút là có thể ra về.

Cô cùng Giai Kỳ đứng trước cổng trường, cả hai nói chuyện rất vui vẻ. Trong lúc này Diệp Tích nhìn thấy dáng người quen thuộc đi bên kia đường. Anh hôm nay mặc quần jean kèm một áo sơ mi ca rô màu xanh nhạt, bên trong là một chiếc áo phông màu trắng. Anh đi như vô định hướng, còn va vào một số người đi đường. Nhưng dù cho họ chửi bới anh vẫn đi về phía trước. Bóng lưng đó sao lại cô độc như vậy.

Đang nhìn theo anh, cô bị Giai Kỳ vỗ mạnh vào vai:

-“Tiểu Diệp, cậu có đang nghe mình nói gì không thế?”

-“Minh...mà cậu nói gì vậy?” Cô hỏi lại.

-“Trời ạ. Minh nói bác Lưu đến rồi, để mình đưa cậu về cùng.” Giai Kỳ vỗ vỗ trán nhìn cô.

-“À...Chút nữa bà ngoại mình sẽ đến đón, cậu về trước đi.” Cô liền kiểm bừa một cái có.

-“Vậy sao. Thế mình về trước. Mai gặp.” Giai Kỳ vẫy tay rồi lên xe.

Khi xe của Kỳ Kỳ đi khỏi, cô bắt đầu chạy theo hướng anh vừa đi qua. Cô cảm thấy anh dường như có gì đó không ổn chút nào. Chạy mãi cô chạy đến bên bờ sông, nhìn quanh cô mới phát hiện anh đang đứng nơi lan can nhìn thẳng ra sông.

Dương Vân Phi đứng đó nhìn làn nước kia cứ chảy mãi như vậy. Anh tháo chiếc nhẫn trên bàn tay trái xuống, không chút do dự ném xuống. “Vĩnh biệt mối tình đầu” anh tự nói với chính mình. Bắt đầu từ đây anh sẽ không còn là một Dương Vân Phi trước kia nữa.Đột nhiên bên cạnh xuất hiện một cánh tay, đưa một chiếc kẹo mút cho anh:

“Mẹ em nói, khi buồn thì nên ăn đồ ngọt.” Cô tươi cười nhìn anh.

“Con người phải trải qua tất cả thử thách mới có thể trưởng thành. Cũng như kim cương phải qua áp lực mới có thể hoàn thiện”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Lyến Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Anh nhìn xuống cánh tay nhỏ đang đưa kẹo cho anh. Cô bé cười thật đáng yêu mặc đồng phục học sinh tiểu học, như một thiên thần nhỏ đứng cạnh anh. Anh ngồi xuống nhìn cô.

-“Sao em biết được anh đang buồn?” Anh hỏi.

-“Lông mày anh sắp dính vào nhau như thế này rồi kìa.” Cô làm bộ mặt nhăn nhó, rồi cười nhìn anh.

-“Anh xấu như vậy sao?” Anh bật cười. Anh lúc này cũng không thể hiểu chính mình, không phải là đang đau đến không thể thở nổi sao. Giờ lại vì một câu nói của cô bé này mà cười như vậy.

-“Phải đó. Nếu anh cứ nhăn mặt như vậy, một ngày nào đó lông mày đó sẽ dính chặt không giãn ra được đâu đó.” Cô vừa nói vừa diễn tả. Điều bộ đáng yêu đó làm anh cười đến rơi cả nước mắt.

-“Tại sao lại cho anh kẹo đây?” Anh cười hỏi cô.

-“Ừm...không phải hôm trước anh giúp em lấy sách sao. Em chỉ là muốn cảm ơn anh thôi. Anh không nhận thì em sẽ không nói chuyện cùng anh nữa.” Cô cười đưa chiếc kẹo cho anh.

-“À, anh cũng thấy em rất quen mặt. Vậy thì anh phải nhận lấy thôi.” Anh cười nhận lấy kẹo từ tay cô.

-“Anh bị thương sao?” Cô nhìn mu bàn tay anh bị trầy còn chảy máu nữa.

-“À chỉ bị cành cây cào thôi. Không sao.” Anh cười. Thật ra thì trước khi đến đây, anh và phải đánh côn đồ, còn đánh nhau với bọn chúng một trận. Nếu

cô bé không nói, anh cũng chẳng để ý đến mình bị thương.

–“Anh qua đó ngồi đi.” Cô chỉ vào băng ghế phía sau.

Sau khi hai người ngồi xuống, cô lấy trong cặp ra một chai nước suối và chiếc khăn tay của mình. Cô bảo anh đưa tay ra rồi lấy nước suối rửa vết thương. Sau đó dùng khăn tay phủ lên rồi buộc lại.

–“Em chỉ có thể làm sạch thế này thôi. Về nhà anh tự mình khử trùng nha. Nếu không để nhiễm trùng thì phiền phức lắm.” Cô cẩn thận dặn dò anh.

Anh nhìn cô bé trước mặt, tuy chỉ có bảy, tám tuổi nhưng lại rất hiểu chuyện. Nhìn bàn tay nhỏ từng chút thận trọng băng vết thương, dù tâm trạng không tốt nhưng trong lòng anh vẫn như có dòng nước ấm chảy qua. Mọi người đều vì lợi ích mới tiếp cận anh, còn cô bé trước mặt căn bản chỉ là một đứa nhỏ. Nó có thể lợi dụng được thứ gì trên người anh mà đối xử tốt như vậy chứ. Vì vậy anh tin cô bé thật lòng quan tâm đến anh, anh cũng muốn xem cô như một đứa em nhỏ mà đối đãi yêu thương.

–“Cảm ơn em. Em tên gì vậy?” Anh xoa đầu cô hỏi.

–“Em tên là Diệp Tích. Nhưng anh có thể gọi em là Tiểu Tích cũng được.” –“Ừ. Anh tên là Dương Văn Phi.” Anh mỉm cười với cô.

Cô nhìn anh, bất giác không khí giữa hai người dường như ngưng đọng lại. Anh đâu biết rằng phải lấy bao nhiêu can đảm cô mới dám đến gần anh thế này. Để vô tư hồn nhiên cười đùa với anh cũng đã là một thử thách với cô. Đời trước cô luôn trốn tránh, một mình lặng thầm yêu anh. Không dám bày tỏ cũng chẳng dám ước mơ.

Giờ nhìn anh buồn bã, còn bị thương như vậy trong lòng cô đau lắm. Tại sao không biết tự chăm sóc mình như vậy. Cô phát hiện cho dù đời trước hay hiện tại anh vẫn là tử huyệt của cô. Càng trốn chạy lại càng gần hơn. Vậy nên cô quyết định, dù sau này anh trở thành Dương Văn Phi lạnh lùng sắc đá đến đâu, chỉ cần nhìn thấy anh vui cô sẽ an lòng. Chỉ như vậy cô bằng lòng ngốc nghếch thêm một lần nữa.

Càng nhìn anh, khóe mắt càng cay. Cô sợ mình không kiềm chế được nên vội quay đi:

–“Thôi em phải về rồi, tạm biệt anh.” Nước mắt cũng vừa kịp lăn trên má.

Nói rồi cô quay đầu chạy một mạch đi, để lại anh một mình ngồi đó. Thấy bóng dáng nhỏ nhắn kia chạy đi, anh muốn nói gì đó nhưng lại không thốt lên được. Thành phố này rộng lớn như vậy, liệu anh còn có thể gặp lại cô nhóc kia hay không đây. Anh ngồi đó, bình thần ngắm nhìn cảnh vật trước mắt. Trong lòng dường như đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, xem ra cũng đến lúc phải thay đổi.

Diệp Tích một mình đi về nhà, đến trước cửa thì gặp bà ngoại bước ra. Thấy cô, bà ngạc nhiên hỏi:

–“Tiểu Tích, bà đang định đi đón con. Sao con về đây được?”

–“Dạ... là Kỳ Kỳ cho con quá giang về ạ.”

–“À, chúng ta vào nhà thôi con.” Hai bà cháu cùng nhau vào nhà.

Ngày hôm nay thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện. Đêm đó cô nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được. Ở nơi nào đó cũng có người nhìn vào chiếc khăn đã giặt sạch mà vô thức mỉm cười. Cả hai đều không biết rằng, mọi chuyện sau này sẽ vì cuộc gặp mặt hôm nay mà chuyển biến. Liệu khúc mắc trong lòng mỗi người có thể được hóa giải. Hay lại một lần nữa trở thành vật cản ngăn cách hai con người kia...

.....

Gửi đọc giả: “Đã 30 chương qua rồi. Cảm ơn tất cả đã ủng hộ nhiệt tình. Việc sai sót là khó tránh khỏi, mong hãy nhẹ nhàng bỏ qua cho. Còn về tính cách nhân vật, tuy có nhiều phản hồi không hài lòng về nam chính. Nhưng mình tin rằng, khi bạn đứng ở lập trường nhân vật mà suy nghĩ thì bạn sẽ có một cái nhìn hoàn toàn khác. Mình không viết theo motif “thần thánh” hóa nhân vật. Mình muốn nhân vật này gần gũi với đời thực hơn. Có lúc cũng phạm sai lầm, cũng có lúc phán đoán không khách quan. Như vậy sẽ giúp mọi người cảm thấy chân thực hơn. Mong các bạn hãy thông cảm nhiều cho nhân vật. Cảm ơn rất nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Ngày thứ hai sau khi Ngôn Thiên Minh về nước, tối đó anh dẫn Thẩm Lệ Quyên cùng Diệp Tích đến Ngôn gia ăn cơm tối. Ngôn gia là một biệt thự mang hơi hướng cổ kính, cả tòa biệt thự mà trắng lăm cho người ta có cảm giác đây chính là một cung điện thật sự. Sân vườn rất rộng, có cả một đài phun nước ở trước. Có trong sân được cắt tỉa rất gọn gàng, cây cảnh và hoa trong vườn đều rất đẹp, nhiều loại còn rất có giá trị.

Dù Ngôn tổng của chúng ta bảo không cần mang gì đến, nhưng Lệ Quyên vẫn nhất định muốn mua. Nhưng chọn mãi vẫn chưa biết nên mua gì, nên lúc trưa cô tham khảo ý kiến của anh:

-“Anh xem em nên mua gì bây giờ?”

-“Anh đã nói không cần phiền phức như vậy. Ba anh không quan trọng mấy việc đó đâu.”

-“Nói thì như vậy, nhưng đến làm khách mà không đem gì đến thì không phải phép. Anh mau nghĩ cho em đi.” Cô nài nỉ.

-“Thôi được rồi. Anh sẽ chuẩn bị, đến lúc đó em chỉ việc mang ra cho ba thôi. Chịu rồi chứ.” Anh cười bẹo má cô.

-“Như vậy sao được, phải để em tự mình mua chứ.” Cô phản đối.

-“Của chồng công vợ mà” Anh cười gian nhìn cô.

-“Ai làm vợ anh chứ. Không nói chuyện với anh.” Cô quăng cái gối trên salon vào người anh, đỏ mặt đi ra khỏi phòng. . .

Trở lại bữa tối tại biệt thự Ngôn gia. Khi vào cửa thì chủ tịch ngôn đang ngồi trên sofa xem tin tức tài chính. Ngôn Thiên Minh đưa hai mẹ con đến chào ông.

-“Ba, con đưa Lệ Quyên và Tiểu Tích đến rồi này.” Anh giới thiệu.

-“Chào chủ tịch, cháu mới đến.” Cô cúi đầu chào ông.

-“Người nhà cả rồi, sao còn gọi là chủ tịch chứ?” Ông cười.

-“Dạ, cháu chào bác.” Cô mỉm cười.

-“Thế nghe thân thiết hơn nhiều rồi.” Cả ông và Thiên Minh đều cười.

-“Cháu chào ông ạ.” Diệp Tích lên tiếng.

-“Cháu là Tiểu Tích sao. Là một cô bé rất xinh xắn, lại rất lễ phép. Rất tốt.” Ông cười xoa đầu Diệp Tích

-“Mấy đứa ngồi xuống đi.” Nói rồi ông bảo quản gia kêu người mang nước ra.

-“Dạ, cháu có món quà nhỏ. Mong bác sẽ thích.” Cô mang một chiếc hộp được gói cẩn thận đến cho ông.

-“Cháu khách sáo quá rồi. Đến là được rồi cần gì quà cáp vậy chứ.”

-“Ba mở ra xem có thích không. Là tự cô ấy chọn đó.” Anh chen vào.

Vừa nói xong, anh nhận được một ánh mắt muốn giết người từ cô. Quà là anh chọn mà còn nói là cô tự mình mua. Nếu lỡ ba anh không thích, thì cô chẳng phải sẽ mất điểm hay sao. Thật đáng ghét.

-“Ừ, để ba xem nào.” Ông vừa nói vừa mở gói quà.

Bên trong là một chiếc hộp rất tinh xảo bằng gỗ. Mở ra thì là một bộ cò vây, hai hộp đựng quân cò được điêu khắc hình hai đóa hoa sen. Thủ công đặc biệt tinh xảo, còn thoang thoảng mùi đàn hương. Ước chừng giá trị không thấp. Thầm Lệ Quyên tròn mắt nhìn Ngôn Thiên Minh, nét mặt rất không tin tưởng. Anh nháy mắt đáp lại.

-“Bộ cò này rất đẹp. Cảm ơn con.” Ông cười. Trong lòng lại suy nghĩ “Thằng nhóc này, nếu không vì bạn gái nó thì bao giờ nó mới để tâm đến mình như vậy.”

-“Dù sao vẫn còn sớm, Thiên Minh con đánh với ba một ván, để khai cò đi.” Ông gọi anh.

-“Đề khi khác đi ba. Con đưa Lệ Quyên đi lên lầu tham quan một chút. Ba trông Tiểu Tích giúp con.” Nói rồi anh nắm tay Thầm Lệ Quyên lên lầu, cô còn chưa định hình chuyện gì đã xảy ra thì đã bị người kia mang đi.

Đề lại hai người một già một trẻ ngồi lại đó. Ngôn Bằng lắc đầu cười khò:

-“Không chỉ có con gái lớn không giữ được. Mà con trai mình, lớn rồi lại càng không thể giữ được.”

-“Tiểu Tích, cháu học lớp mấy rồi?” Ông nhìn cô bé hỏi.

-“Dạ, năm nay cháu học lớp 3 rồi ạ.”

-“Vây à. Cháu xem tiểu tử kia bỏ chạy rồi, không biết khi nào ông mới có thể khai quang bộ cò mới này đây.” Ông chuẩn bị cho bộ cò vào hộp.

-“Nếu ông không chê, con cũng có thể chơi cờ cùng ông.” Cô đề ra ý kiến.

-“Cháu biết chơi hay sao?” Ông nhìn cô hơi ngạc nhiên.

-“Cháu từng học một chút. Mong được ông chỉ giáo nhiều hơn ạ.” Cô cười khiêm tốn.

-“Vậy được rồi. Ông cùng cháu đánh một ván.” Ông cũng muốn xem đứa trẻ này, thật sự có thể chơi được hay không. Thật ra khi trước cô trong lúc rảnh rỗi cô đã học chơi môn này. Lúc đó cô thường xuyên chơi cờ cùng ông nội anh, nhưng khoảng hai năm sau khi được gả cho anh thì ông đã sang Úc nghỉ dưỡng. Từ đó đến giờ kỳ nghệ của cô không được tập luyện thường cho nên không biết có chơi tốt không nữa. Giờ chỉ là nếu không cùng ông đánh cờ thì cô cũng chẳng biết nói chuyện gì với ông để giết thời gian nữa.

Còn Ngôn Bằng thì không ngờ đứa trẻ này lại biết nhiều như vậy. Lúc đầu mới gặp ông có thể cảm nhận được đây là một đứa nhỏ rất chừng mực. Bây giờ lại còn biết chơi môn khó như vậy, xem ra là một đứa trẻ không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Lyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Thẩm Lệ Quyên được Ngôn Thiên Minh đưa lên lầu tham quan, nhưng chủ yếu là tham quan phòng anh thôi. Anh đưa cô vào trong phòng, khoác vai cô rồi hào hứng.

-“Em thấy thế nào?”

Căn phòng trang trí rất đẹp, lấy chủ đạo là hai màu trắng và xanh da trời, tạo ra cảm giác rất tươi mát. Khác hẳn với suy nghĩ của cô về anh. Cô vốn tưởng căn phòng này phải có gam màu tối và nam tính hơn nhiều. Người đàn ông này đúng thật là khác biệt.

-“Không ngờ anh cũng có mắt thẩm mỹ đó chứ. Bày trí không tệ nha.” Cô quan sát căn phòng rồi gật đầu cho ý kiến.

-“Cái gì gọi là không tệ chứ. Em lúc nào cũng tiết kiệm lời khen với anh thế hả.” Anh lại bẹo má cô.

-“Em nói bao nhiêu lần rồi, sao anh cứ bẹo má em suốt vậy hả.” Cô giận dỗi đi về phía cửa sổ nhìn ra ngoài.

-“Nếu mỗi ngày đều được cùng em đi ngủ, cùng em thức dậy trong căn phòng này. Với anh thật sự đã rất hạnh phúc rồi.” Anh ôm lấy cô từ phía sau.

-“Ngưỡng hạnh phúc của anh cũng quá thấp rồi.” Cô cười trêu anh.

-“Vậy thì em sai rồi. Giới hạn hạnh phúc của anh cao lắm.” Anh xoay người cô lại, cúi đầu nhìn cô nói.

-“Không phải lúc nãy nói rồi hay s...”

Cô chưa kịp nói hết câu thì đã bị người nào đó hôn xuống. Ban đầu cô giật mình có chút kháng cự, nhưng đã bị Ngôn tổng nắm chặt tay lại. Sau một hồi, cô bắt đầu đáp lại anh. Cô vòng tay qua cổ anh, nhẹ nhàng tận hưởng nụ hôn dịu dàng kia. Anh rời đôi môi cô, cọ nhẹ cánh mũi. Anh cười:

-“Nếu em còn muốn tìm hiểu, anh còn có thể cho em thấy giới hạn cao hơn.”

-“Anh đáng ghét.” Cô đánh nhẹ vào vai anh.

Anh ôm cô vào lòng, khẽ siết chặt vòng tay.

-“Lấy anh nha. Từ nay về sau anh sẽ là người của em.”

-“Có ai cầu hôn như thế không hả?” Cô không nhịn được cười. Lắc đầu đi ra cửa.

-“Nếu em không đồng ý thì anh không cho em đi đâu.” Anh ôm lấy cô, giữ chặt không cho cô đi tiếp.

-“Anh mau buông em ra đi.”

-“Em không đồng ý, anh sao có thể buông chứ.”

-“Anh không có thành ý như vậy sao em đồng ý được.”

-“Vậy như thế nào mới đủ thành ý đây?” Anh nói lỏng vòng tay hỏi cô.

-“Thì... Anh tự mình suy nghĩ lấy.” Nói rồi cô chạy ra cửa trốn thoát nhanh chóng.

-“Em hay lắm, lần nào cũng bị em lừa.” Anh chạy theo cô.

Xuống lầu, hai người bắt gặp một cảnh tượng không thể kinh ngạc hơn. Điệp Tích đang cùng chủ tịch Ngôn, hơn nữa không khí dường như rất căng thẳng. Người giúp việc đang đứng gần đó, thấy anh xuống lầu thì chạy lại thông báo.

-“Thiếu gia, lão gia... hai người họ đánh cờ rất lâu rồi mà vẫn chưa phân được thắng bại.”

-“Trước giờ con bé làm gì biết chơi cờ. Để em qua đó, sao có thể vô phép vậy chứ.” Cô định bước qua dạy dỗ con gái.

-“Khoan đã em, chờ một chút xem tình hình thế nào.” Anh ngăn cô lại.

-“Nhưng mà...”

Cô chưa dứt câu. Thì bên kia đã nghe thấy tiếng Ngôn Bằng cười lớn.

-“Haha xem ra hôm nay ta gặp được một cao thủ rồi. Không ngờ kỹ thuật của cháu tốt đến vậy. Ta tâm phục khẩu phục.”

-“Ông quá lời rồi ạ. Là do ông đã nhường cháu thôi, cháu còn phải nhờ ông chỉ dạy nhiều.” Cô mỉm cười với ông.

-“Đứa bé này không những thông minh, mà ăn nói còn khéo đến vậy.” Ông cười xoa đầu cô.

-“Hai ông cháu có gì vui vẻ vậy?” Ngôn Thiên Minh và Thẩm Lệ Quyên đi lại, anh còn “ngây thơ” hỏi như chưa biết gì.

-“Haha Tiểu Tích vừa cùng ba đánh cờ. Con bé còn hạ gục ba trên bàn cờ ấy chứ.” Ông cười.

-“Tiểu Tích con giỏi vậy sao. Chú còn chưa bao giờ thắng được ông đó.” Anh tỏ ra hâm mộ.

-“Là do con kém thôi.” Anh bị ba mình bốc mẽ.

-“Ba thật là, không chịu giữ mặt mũi cho con.”

-“Thôi mọi người vào ăn cơm đi.” Ngôn Bằng đứng dậy nói.

Mọi người vui vẻ đi vào phòng ăn. Trong lúc đi, Điệp Tích bị mẹ mình nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc:

-“Sao trước giờ mẹ không thấy con biết chơi cờ vậy?”

“À, trong lúc rảnh rỗi có có tìm hiểu một chút ấy mà hìhì.” Cô lấp liếm. Vốn nghĩ chỉ là chơi một chút để có chủ đề chung với ông. Nào ngờ lại bị mẹ cô nghi ngờ như vậy, cô đứng là tự mang gông vào cổ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Sau khi ăn tối, Ngôn Thiên Minh đưa mẹ con Thẩm Lệ Quyên về. Ngôn Bằng ngồi uống trà thì nghe thấy điện thoại reo.

-“Alo”.

-“Ngôn lão đầu, sao bắt máy nhanh vậy.” Đối phương lên tiếng.

-“Haha hôm nay tôi rảnh rỗi thôi. Tự dưng hôm nay có hứng thú gọi cho tôi vậy?”

-“Thằng nhóc đó về nhà rồi. Nghe lời hơn trước, xem ra lần này tôi không uống công phí sức.”

-“Như vậy là tốt rồi. Tôi nói ông nghe, hôm nay Thiên Minh dẫn bạn gái về. Tôi định cho chúng kết hôn trong năm nay.” Ngôn Bằng hào hứng.

-“Sao trước giờ không nghe ông nhắc đến chuyện này?”

-“Tôi để cho nó tùy ý quyết định. Tuy con bé từng kết hôn nhưng là một người rất tốt. Không giống với những người khác.”

-“Cũng tốt, thằng nhóc Thiên Minh cuối cùng cũng kết hôn rồi. Nếu vợ chồng Vân Ý biết cũng sẽ mừng cho nó.” Giọng nói của Dương Văn Tề trầm hẳn.

-“Mọi chuyện cũng qua lâu vậy rồi. Ông để trong lòng làm gì. Mà này, hôm nào tôi giới thiệu với ông cháu gái tôi. Con bé rất khá đấy.”

-“Vây sao. Tôi cũng muốn gặp đứa trẻ có thể làm ông hết lời khen như vậy. Còn về chuyện số hàng kia, Thiên Minh giải quyết ổn thỏa rồi chứ?”

-“Ông yên tâm, vụ làm ăn đó thuận lợi cả rồi. Ông định khi nào giao mọi việc cho Vân Phi đây?”

-“Thằng bé hiện giờ còn chưa chín chắn. Tôi muốn cho nó qua Mỹ học, cũng là tiếp cận với môi trường huấn luyện bên đó. Khi nào nó chuẩn bị tốt tôi sẽ giao lại hết.”

-“Haha cũng đã đến lúc những lão già như chúng ta nên nghỉ ngơi rồi.”

Cuộc nói chuyện rất vui vẻ. Cả Ngôn Bằng và Dương Văn Tề đã là bạn già mấy chục năm. Ngoài ra Dương gia và Ngôn gia còn có quan hệ từ nhiều đời trước. Không chỉ vậy còn rất nhiều góc khuất mà người ngoài chưa bao giờ biết đến. Vì trước giờ hai gia tộc chưa bao giờ hợp tác trong bất kỳ lĩnh vực gì. Người khác cho rằng họ có xích mích, nhưng thật sự chỉ có người trong cuộc mới hiểu. Dương Văn Phi đang ngồi đọc sách, nghe thấy tiếng gõ cửa. Ông nội Dương bước vào:

-“Con còn chưa ngủ sao?” Ông ngồi xuống ghế đối diện.

-“Dạ, con muốn ngồi đọc thêm một chút nữa.”

-“Ông có chuyện muốn nói với con.” Ông phân vân.

-“Dạ ông nói đi.”

-“Ông muốn con qua Mỹ, con thấy sao?”

-“Nếu ông cho con một lý do con sẽ suy nghĩ.” Anh cười.

-“Thằng bé này. Xem như ông sợ con rồi.”

-“Để ông kể cho con nghe chuyện này, con cũng lớn rồi ông nghĩ cũng đã đến lúc. Từ thời ông của ta nhà mình đã làm ăn buôn bán rồi nhưng chỉ có thể gọi là kinh doanh nhỏ. Đến cha của ta tuy trong thời kỳ thể chế thứ nhất nhưng gia tộc đã phát triển mạnh trên thương trường. Chuyện mà người khác không biết là để có thể có chỗ đứng vững được thì nhà họ Dương chúng ta đã chuyển hướng sang kinh doanh vũ khí và trang bị quân sự cho các nước tham chiến.” Ông nói tiếp.

-“Xem ra nếu chỉ dựa vào thực lực một mình nhà chúng ta khi đó, con nghĩ khó có thể cung cấp số lượng lớn như vậy.” Anh thận trọng lên tiếng.

-“Con nói đúng. Lúc đó cha ta đã cùng một số người bạn đã lập nên một tổ chức bí mật gọi là Kinh Thiên. Ngoài việc cung ứng vũ khí, quân dụng, tổ chức còn mở rộng sang các ngành nghề khác. Vì vậy tổ chức ngày càng lớn mạnh và có tầm ảnh hưởng đối với hai giới hắc bạch. Gia tộc chúng ta cũng vì thế mà phát triển đến hôm nay.” Ông nhìn anh nói.

-“Kinh Thiên là một tổ chức lớn nhưng rất bí mật. Từ lúc thành lập mọi người đã chọn ra các vị trí trụ cột của tổ chức. Dương gia chúng ta giữ vị trí thủ lĩnh, ngoài ra còn tứ đại hộ pháp đại diện cho bốn phương vị Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Lần lượt là bốn gia tộc Hàn, Ngôn, Mạc, Thái. Nói đến đây chắc con cũng nắm được rồi chứ.” Ông tiếp tục.

-“Ông lần này muốn con sang Mỹ là để con chuẩn bị tiếp quản tổ chức sao?” Anh ngồi dựa hẳn vào ghế hỏi ông.

-“Phải. Ông muốn con sang đó một mặt là đi học nhưng mặt khác là để tìm hiểu rõ cơ sở bên đó. Sau này về nắm giữ tổ chức, con quyết định đi.”

-“Con đồng ý.” Anh kiên định.

“Vây thì tốt, ông sẽ chuẩn bị một số việc cần thiết. Khi nào ổn thỏa ông sẽ cho con qua đó. Ngủ sớm đi.” Nói rồi ông đứng dậy ra khỏi phòng. Để lại anh một mình với rất nhiều suy nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyện Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Cứ như vậy đã đến cuối năm, từng cơn gió thổi lạnh buốt cả không gian. Tại lễ đường trong phòng tiệc lớn của khách sạn Lam Triều diễn ra một lễ cưới xa hoa. Tất cả giới thượng lưu trong thành phố A này hầu như không ai vắng mặt. Hôn lễ long trọng của thiếu gia nhà họ Ngõn dường như đã làm cả thành phố xôn xao.

Họ không hiểu tại sao một danh gia như nhà họ Ngõn lại chọn một người phụ nữ từng kết hôn, lại không có xuất thân thư hương làm con dâu. Chỉ như vậy thôi cũng đã là chủ đề nóng trên các mặt báo mấy tuần liền. Nhưng chỉ ít lâu sau các tòa soạn kia lần lượt đổi chủ, có thể thấy phong cách làm việc của Ngõn tổng cũng rất dứt khoát.

Trong phòng trang điểm cô dâu, Diệp Tích lặng lẽ nhìn mẹ mình trong bộ váy cưới màu trắng. Trông bà thật đẹp, nhìn nụ cười trên môi mẹ, cô biết mình đã làm đúng. Bà cần phải sống thật hạnh phúc thì cô mới có thể yên lòng được, chỉ cần như vậy cô thấy mọi chuyện đều xứng đáng.

-“Tiểu Tích, con sao vậy? Sao nhìn mẹ chằm chằm vậy?” Thẩm Lệ Quyên thắc mắc hỏi con.

-“Hôm nay mẹ là cô dâu đẹp nhất.” Cô chạy đến bên cạnh ôm lấy mẹ mình.

-“Con bé này, cái miệng nhỏ ngọt ngào của con học từ ai đây.” Lệ Quyên cười, nựng má con gái.

-“Hôm nay tiểu công chúa của mẹ cũng rất xinh. Sau này khi Tiểu Tích của mẹ kết hôn, nhất định sẽ còn đẹp hơn mẹ bây giờ nữa.” Cô vừa vuốt mái tóc con vừa cười nói.

Nhưng chỉ một câu nói của mẹ, lòng Diệp Tích lại vô tình gợn sóng. Phải, một người phụ nữ cả đời chỉ trông chờ một ngày được khoác lên người chiếc váy cưới, cùng người mình yêu thương bước vào lễ đường, tuyên thệ trước cha sứ. Không phải cô chưa từng trải qua, chỉ là làm cô dâu đẹp nhất thì sao? Hôn lễ xa hoa thì sao? Chẳng phải cô cũng không có được trái tim của anh hay sao. Như vậy giữa một đám cưới thế kỷ nhưng chỉ là hình thức và một lễ cưới đơn giản không隆重 lấy, phổ trương mà giữa họ là một tình yêu xuất phát từ hai phía. Ai mới là người đáng để ngưỡng mộ đây? Nghĩ đến đây cô cảm thấy chính mình rất thất bại.

Bà Thẩm cũng rung rung nhìn con gái.

-“Con gái, sau này phải sống hạnh phúc. Chăm sóc cho bản thân thật tốt nha con. Nhà chồng con là một gia tộc lớn, việc gì cũng phải cẩn thận. Có chuyện gì cũng phải suy nghĩ trước sau, đừng bướng như lúc còn ở nhà mẹ nữa.”

-“Mẹ con biết rồi. Thiên Minh từng nói muốn đón mẹ về ở cùng sao mẹ lại không chịu vậy?”-“Con bé ngốc này, con lấy chồng còn dẫn theo mẹ thì ra thế thống gì đây. Mẹ cũng có tuổi rồi, mẹ muốn về quê chăm sóc mảnh đất hương hỏa của gia đình. Cũng là an hưởng tuổi già.”

-“Mẹ, mẹ nhất định phải giữ gìn sức khỏe thật tốt đó. Nếu không con sẽ không yên lòng.” Thẩm Lệ Quyên ôm lấy bà khỏe mắt ướt lệ.

-“Con gái của mẹ phải sống tốt thì mẹ cũng sẽ yên lòng.” Bà ôm cô vuốt mái tóc con cười.

Ngoài phòng tiệc Ngõn lão gia cùng Ngõn Thiên Minh đang tiếp đón khách khứa.-“Chủ tịch Ngõn chúc mừng ông.”

-“Lý Tổng cảm ơn ông đã đến dự. Mời vào trong.” Ngõn Bằng bắt tay, mời khách vào phòng tiệc.

-“Chúc mừng cậu cuối cùng cũng tìm được người quân được mình.” Trương Nam cùng Tô Bình đến dự tiệc.

-“Trưởng đại ca, hôm nay là ngày em cưới. Anh không nể mặt em một chút được à.” Ngõn Thiên Minh cảm thán.

-“Đùa với cậu thôi, chúc cậu trăm năm hòa hợp.”

-“Cảm ơn, mời anh và chị dâu vào trong dự tiệc. Hôm nay anh phải uống vài ly chung vui với em mới được đó.”

-“Nhất định rồi.” Nói rồi anh cùng vợ mình bước vào trong.

Cứ như vậy khách khứa lần lượt cùng nhau tới chúc mừng. Dương lão gia cũng cùng Dương Vân Phi đến chúc mừng.

-“Ngõn lão đầu, ông cũng đợi được ngày uống ly trà con dâu rồi đấy.” Dương Vân Tề vui vẻ nói.

-“Phải rồi, chút nữa tôi sẽ giới thiệu con bé với ông.” Ngõn Bằng tiếp lời.

-“Chú Ngõn chúc mừng chú.” Dương Vân Phi cười bắt tay Ngõn Thiên Minh.

-“Nhóc con, mới mấy năm không gặp cháu đã thành một thiếu niên đẹp trai thế này rồi. Bao giờ sẽ mời chú ăn cưới đây haha.”

-“Sẽ phải để cho chú đợi lâu rồi.” Anh mỉm cười.

-“Thôi, hai ông cháu vào trong đi. Cũng sắp đến giờ rồi.” Bốn người cùng nhau vào lễ đường.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

-“Cô dâu đến giờ làm lễ rồi. Mời cô bước ra ngoài.” Nhân viên tiệc cưới vào thông báo.

Thẩm Lệ Quyên được bà Thẩm phủ tắm voan trắng xuống mặt, cùng Diệp Tích ra ngoài. Trong phòng tiệc khách mời đã đến đông đủ, mọi người đều hướng mắt về cửa. Tiếng nhạc vang lên, cô dâu từ từ bước vào, đi trước rải hoa là một đôi hoa đồng rất đáng yêu. Bế gái thì mặc một chiếc váy trắng kiểu công chúa rất xinh, trên đầu còn cài một chiếc vương miện nhỏ thật đáng yêu. Cậu bé thì mặc lễ phục màu đen rất lịch lãm, tuy tuổi còn nhỏ nhưng soái khí đã không thể cường lại được. Trông như đôi tiên đồng ngọc nữ trên trời vậy. Vì ông Thẩm mấy năm trước đã qua đời, nên Dương lão gia thay mặt trưởng bối đến dắt tay Thẩm Lệ Quyên vào lễ đường.

Ngôn Thiên Minh ở trên sân khấu mỉm cười với cô, giây phút này anh mong đợi rất lâu rồi. Thời điểm nhìn cô bước vào anh chút nữa đã không kiềm chế được mà chạy đến với cô. Sau khi Dương Văn Tề đưa tay Thẩm Lệ Quyên giao cho anh, ông trở lại vị trí ngồi của mình, Diệp Tích cùng cậu bé kia cũng ngồi ở hàng ghế của mình.

Đang mãi mê theo dõi nghi thức lễ cưới, Diệp Tích bị người bên cạnh vỗ nhẹ lên vai.

-“Chào em, em tên gì vậy?” Cậu bé kia hỏi.

-“Chào, em tên Diệp Tích.” Cô mỉm cười đáp lại.

-“Anh tên Hàn Chí Kiệt, nghe nói em là con gái của Thẩm Ngôn.”

-“Đạ.” Cảm giác cô bây giờ rất khó tả. Hàn Chí Kiệt – người mà kiếp trước đã hết lòng thương yêu cô. Từ khi gặp cô năm 18 tuổi cũng vậy, đến khi gặp lại biết cô trở thành vợ Dương Văn Phi cũng vậy. Tình cảm đó trước giờ vẫn không thay đổi, nhưng cô biết thì đã sao, trong lòng cô mãi mãi chỉ có thể coi anh như anh trai. Ngoài ra không nảy sinh bất kỳ thứ tình cảm gì khác.

Cô còn nhớ rõ ngày hôm đó, một chiều cuối thu anh hẹn gặp cô chính tại quán kem ngày trước hai người quen biết. Anh mặc sơ mi trắng, quần âu đen ngồi nhìn cô rất lâu. Cái nhìn đầy thâm tình, nhưng cũng pha lẫn chua xót. Khiến cô không dám nhìn vào đó. Đột nhiên anh lên tiếng:

-“Em còn nhớ nơi này không?”

-“Em vẫn nhớ. Nơi này là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, lần đó em còn vì không có tiền mua kem khóc đến thảm thiết. Thật là mất mặt mà.” Cô lắc đầu cười khổ.

-“Vậy em của ba năm sau sống có hạnh phúc hơn không?” Anh hỏi.

-“Em...sao có thể không hạnh phúc được chứ. Lại còn ngày ngày vui vẻ ấy chứ.” Cô cười tươi nhìn anh.

-“Em nói dối. Rõ ràng là chịu ủy khuất còn mạnh miệng như vậy sao? Tên mặt sắt đó căn bản không yêu em, em hà tất phải vì một người như vậy tự hành hạ chính mình chứ.”

-“Anh nói gì vậy, em không hiểu.” Cô cúi đầu.

-“Anh biết giữa em với anh ta chỉ trên danh nghĩa vợ chồng, không hề có tình cảm. Nhưng em có biết, anh nhìn thấy em ngày ngày không vui như vậy anh rất đau lòng hay không?” Anh nói rồi cầm lấy tay cô “Từ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đã tự hứa với chính mình cả đời này người con gái anh yêu chỉ có mình Diệp Tích. Cô gái có đôi mắt to luôn ươn ướt nhìn anh, rồi cười thật tươi khi nghe anh kể chuyện. Em nhìn em bây giờ xem, em đã không còn vẻ tươi cười như trước rồi. Mỗi lần mỉm cười đều vô cùng gượng ép. Đừng như vậy nữa, tình cảm của anh em không phải không hiểu rõ. Bỏ hết tất cả chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, chỉ cần anh còn sống anh sẽ không bao giờ để em chịu tổn thương nữa. Đi cùng anh, có được không?” Giọng anh tha thiết như dòng nước ấm chảy qua trái tim cô. Người đàn ông trước mặt là niềm mơ ước của biết bao cô gái, lại một mực dành tình yêu cho cô. Nhưng đã định cô cả đời phải phụ tấm lòng của anh rồi.

-“Xin lỗi anh, Chí Kiệt. Em biết tình cảm anh dành cho em hiểu chứ. Nhưng anh cũng biết đó, mỗi người đều có một chấp niệm của riêng mình. Anh vì em mà cố chấp không buông, em cũng vì Văn Phi mà không thể từ bỏ. Em biết anh ấy không yêu em, nhưng tình yêu của em dành cho anh ấy đã không còn thuốc giải rồi. Chỉ cần nhìn thấy anh ấy ngày ngày bình yên vậy là đủ lắm rồi. Đến cùng em chỉ có thể xem anh như một người anh trai, mong anh hiểu cho em” Cô rút tay khỏi bàn tay anh.

-“Xem ra đến cuối cùng anh vẫn không thể nào so được với Dương Văn Phi trong lòng em. Được. Nhưng em phải hứa với anh, có chuyện không vui phải gọi cho anh, còn lúc nào tên đó ức hiếp em phải nói để anh ra mặt thay em. Không được giấu hết trong lòng rồi buồn bã nữa được không?” Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

-“Cảm ơn anh.” Cô mỉm cười, ngấn nước mắt nhìn anh.

Hình ảnh năm xưa như vừa mới hôm qua thôi. Nhìn anh bây giờ cười nói với cô như vậy, cô cảm thấy mình như tìm được người thân, tìm được người anh trai của những năm tháng ấy. Bỗng chốc tất cả như vỡ òa, từng giọt nước mắt nhẹ nhàng lăn xuống. Lúc này trên lễ đài, người chứng hôn cũng tuyên bố cô dâu chú rể chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp. Cả phòng tiệc đều đứng dậy vỗ tay chúc mừng. Hàn Chí Kiệt đưa chiếc khăn tay của mình cho cô:

-“Đừng khóc. Như vậy sẽ rất xấu.”

-“Chỉ là em vui mừng quá thôi. Cảm ơn anh.” Cô nhận lấy khăn tay nói cảm ơn anh.

Mọi người cùng nhập tiệc vui vẻ. Một lúc sau cô cảm thấy hơi ngột ngạt, nên cô trốn khỏi phòng tiệc ra ban công trên tầng trên hóng gió. Không ngờ cô vừa lên đã nhìn thấy bóng lưng quen thuộc. Hôm nay anh mặc bộ comple đen rất phong độ, anh cứ như vậy cầm ly rượu đỏ vừa ngắm sao vừa uống.-“Chòm sao Bọ Cạp đêm nay thật sáng” Cô bước chậm chậm lại gần anh.

Nghe thấy tiếng nói anh liền quay lại. Tiểu công chúa kia đến cạnh anh mỉm cười. Vừa rồi khi anh nhìn thấy cô bé bước ra anh còn nghĩ mình nhìn nhầm. Hôm nay cô bé thật sự rất xinh, giống như vật nhỏ bằng pha lê vậy. Chạm mạnh vào sợ vỡ nát, chỉ có thể như thế mà dịu dàng nâng niu.

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Lúc này ông nội anh có nói cô bé là con gái của Thím Ngôn. Anh tự hỏi duyên phận trên đời kỳ diệu đến vậy sao.-“Trùng hợp quá, lại gặp anh ở đây.” Cô cười nói.

-“Chúng ta lại gặp nhau rồi.” Anh ngồi xổm xuống xoa đầu cô.

-“Sao em không ở dưới mà lên đây làm gì, không sợ nguy hiểm?” Anh nói tiếp.

-“Em lên hóng gió thôi, với lại có cả anh ở đây thì có nguy hiểm gì được chứ.” Cô nhanh nhẩu nói.

-“Em không sợ anh sao?” Anh nhìn cô hỏi.

Cô chỉ lắc đầu không trả lời. Anh nhẹ nhàng cười rồi ngồi bệch xuống dưới nền cỏ. Vì khoảng sân nơi này được trải một nền cỏ nhân tạo để tạo cảm giác như một khu vườn nhỏ, nên anh có thể thoải mái mà ngồi xuống.

-“Lúc này em nói rất đúng, chòm Bọ Cạp đêm nay sáng thật. Không nhìn ra em lại có hiểu biết nhiều như vậy.”

-“Chỉ là trong lúc rảnh rỗi, có tìm hiểu một chút.” Cô mỉm cười. Đúng lúc cô định ngồi xuống cạnh anh, thì bị anh ngăn lại.

-“Em đứng yên đó nào.” Anh cởi áo khoác ngoài ra, đặt xuống cạnh bên mình.

-“Được rồi, em ngồi xuống đi.” Anh nắm lấy tay cô bảo ngồi xuống “Ngồi trực tiếp như vậy dễ nhiễm lạnh lắm.”

-“Cảm ơn anh.” Cô lặng lẽ ngồi xuống nhìn anh.

-“Anh có tâm sự?” Cô trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng.

-“Sao hỏi vậy?” Anh nhìn cô.

-“Cảm giác.” Cô chỉ cười nhưng lại nhìn lên bầu trời đầy sao kia. Có lẽ cô đã quen lãng tránh ánh mắt của anh, và lúc này cũng không ngoại lệ.

-“Cuộc đời rất nhiều chuyện rất khó mà giải thích.” Anh trầm ngâm.

-“Cũng như việc anh gặp được em vậy đó, bé ngốc.” Anh xoa đầu cô.

-“Vậy em được xem là may mắn hay phiền phức của anh?” Cô vừa rồi là hỏi thay cho Diệp Tích của hiện cũng là vừa hỏi cho cô của quá khứ. Rốt cuộc cô với anh mà nói mang ý nghĩa gì đây.

-“Em chính là một ngôi sao may mắn. Gặp được tiểu thiên sứ như em là may mắn của anh đó.” Anh cười.

-“Cảm ơn anh” Cô chỉ nhỏ giọng nói thầm với chính mình không để anh nghe thấy.

-“Đáng tiếc một tuần nữa anh phải đi du học. Sẽ rất lâu mới có thể gặp em.” Anh nhìn lên trời cao.

-“Vậy...thứ bảy tuần sau anh có thể dẫn em đi chơi có được không?” Cô hỏi.

-“Ừ, em muốn đi đâu.”

-“Đến đó em sẽ nói với anh hihi” Cô cười lém lỉnh “Mình xuống dưới đi. Nếu không mọi người sẽ đi tìm.” Cô đứng dậy đi xuống dưới tầng.

Cô đâu biết anh đã ngồi đó nhìn theo cô rất lâu, đến khi bóng dáng nhỏ kia khuất sau cánh cửa cầu thang. Cảm giác mỗi lần gặp cô bé đều rất khác, nhưng mà thứ anh nhìn thấy trong ánh mắt trong veo kia lại là thứ làm anh hiểu kỳ. Trong đôi mắt ấy có một chút luyến tiếc vừa có chút xót xa, không ngờ mà một cô bé 8 tuổi không thể có được.

....

Trong phòng tiệc mọi người đang nói chuyện vui vẻ.

-“Thiên Minh này, anh thấy con gái cậu trông rất thông minh, lại đáng yêu. Cậu thấy Chí Kiệt nhà anh có thể làm con rể cậu hay không đây? Haha” Hàn Chí Văn lên tiếng.

-“Chí Văn, anh nói thế là hơi sớm rồi đấy. Chúng tôi đã nhầm trúng con bé trước rồi.” Tô Bình cười đáp lời.

-“Bình Nhi, cô không nể mặt anh thế à.”-“Anh họ, dù là họ hàng như em cũng phải dành quyền lợi cho con trai mình chứ. Anh không thương cháu anh à.” Mẹ của Hàn Chí Văn chính là chị ruột của mẹ Tô Bình, hai anh em họ này thân nhau từ nhỏ. Tuy gặp là đầu khẩu nhưng tình cảm rất tốt.

-“Thôi xin hai người, con gái em còn nhỏ. Sau này lớn lên cho nó quyết định đi.” Hôm nay là lễ cưới của anh, hai người họ lại thay phiên hỏi dâu thế à. Thật không còn gì để nói.

Lúc này Diệp Tích vừa hay bước vào phòng. Ngôn Bằng vừa thấy đã đến dắt tay cô đi.

-“Cháu theo ông đến đây chút nào.”

-“Dương lão đầu, tôi dẫn cháu gái đến giới thiệu với ông này.” Ông dẫn cô đến nói chuyện với Dương lão.

-“Ừ, không tệ. Nhìn qua đã biết là đứa trẻ thông minh.” Ông cười vỗ nhẹ vai cô.

-“Tài đánh cờ của con bé so với tôi và ông chỉ có thể bằng hoặc hơn chứ không kém đâu.” Ngôn Bằng tán thưởng.

-“Ông nội quá khen rồi ạ.” Cô mỉm cười.

-“Ồ, thật không ngờ.” Dương Văn Tề một lượt đánh giá, ánh mắt khó tin nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyện Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Lỡ hẹn

Sau đám cưới, hai vợ chồng Ngôn Thiên Minh cùng nhau đi nghỉ hai tuần ở Bali. Thế là những ngày này Diệp Tích ở nhà cùng ông nội. Sáng thì được tài xế đưa đến trường, ngoài những ngày học thêm thì chiều nào cô cũng ở nhà. Từ ngày có cháu gái nhỏ sống cùng, Ngôn Bằng cảm thấy không khí trong nhà vui vẻ hẳn.

Đứa nhỏ đó ngày nào cũng ngồi uống trà chiều cùng ông, thỉnh thoảng lại cùng ông đánh cờ. Đôi lúc ông còn không nhận ra con bé chỉ mới là học sinh tiểu học.

Hôm nay cũng như mọi hôm, sau khi ăn tối Diệp Tích cùng ông nội ngồi xem tin tức. Cô nhìn ông hơi ngập ngừng:

“Ông nội ơi...ngày mai là thứ bảy ạ...”

Ừ, mới đó đã cuối tuần rồi nhì.” Ông nhàn nhã mỉm cười rồi hớp một ngụm trà.

“Chuyện là...con...”

“Chuyện là thằng nhóc Vân Phi muốn đưa con đi chơi phải không?” Ông cười xoa đầu cô.

“Ồ...sao ông biết.” Cô hơi ngạc nhiên.

“Nó gọi điện thoại xin phép ta rồi. Nhớ không được chạy lung tung, phải theo sát anh biết không? Nếu không ta không biết sao ăn nói với ba mẹ con đây.”

“Dạ. Con hứa sẽ ngoan ngoãn hihi. Nhưng mà con đi, ông ở nhà một mình nhất định sẽ rất buồn chán.”

“Con yên tâm. Ngày mai ông nội Dương sẽ đến đây chơi. Không cần lo chuyện đó.” Ông cười.

“Dạ vậy là tốt rồi. Vậy con lên phòng trước, chúc ông ngủ ngon ạ.”. Thế là cô chạy như bay nhanh lên phòng, trong lòng có một niềm vui không tên.

Sáng hôm sau, Diệp Tích dậy sớm để chọn quần áo. Cô chọn mặc một chiếc áo phông màu trắng, phối với chiếc quần jean màu xanh đậm, khoác bên ngoài là chiếc áo sơ mi ca rô đỏ. Ngắm kỹ mình trong gương hồi lâu, thấy mọi thứ đã ổn cô liền đi xuống nhà.

Trong lúc này, Ngôn Bằng cũng vừa tập Thái Cực ngoài vườn vào. Thấy cô bước xuống ông gọi:

“Con xuống rồi thì ăn sáng với ông nội đi.”

“Dạ.”

Hai ông cháu cùng đến phòng ăn. Ngôn Bằng luôn quan niệm bữa ăn sáng cung cấp năng lượng cho cả ngày, nên không bao giờ ông ăn qua loa. Diệp Tích lâu nay cũng có thói quen này nên cũng không có ý kiến.

Trong bữa ăn, hai người chỉ im lặng dùng bữa, điềm tĩnh không nói lời nào. Những người giúp việc trong nhà cũng lấy làm lạ. Từ ngày Diệp Tích về đây sống cùng, cứ nghĩ cô bé sẽ có thái độ tiểu thư, trịch thượng với người dưới. Nhưng ngược lại hoàn toàn, cô bé rất lễ phép, cư xử có chừng mực lại hiểu lòng người. Chuyện gì hề cô tự làm được thì sẽ không nhờ đến ai cả, đôi khi cũng nhìn thấy cô bé ngồi một mình trong vườn hoa đọc sách. Phong thái đó không phải đứa trẻ nào cũng có được.

Dùng bữa xong, Ngôn Bằng nhìn cháu gái hỏi:

“Con đã no chưa, có muốn ăn nữa không?”

“Dạ con no rồi ạ.” Cô cười rồi lấy cốc sữa tươi trên bàn uống.

“Có con ở đây ta mới có người cùng ăn sáng đây. Ba con sáng nào cũng ăn đại khái, không thì lại bỏ bữa. Có bao giờ chịu ngồi cùng ta ăn xong một bữa thế này đâu.” Ông than.

“Ông yên tâm sau này nhất định ba mẹ và con cũng sẽ cùng ông ăn cả ba bữa luôn hihi.”

“Con bé này, chỉ được cái miệng ngọt thôi.” Ông cười.

Hai ông cháu đang trò chuyện vui vẻ thì người giúp việc chạy vào:

“Tiểu thư, người có điện thoại.” Cô giúp việc đưa điện thoại cho cô.

“Vâng, cảm ơn cô.” Diệp Tích nhận lấy điện thoại.

“Alo”

“Tiểu Tích, là anh Vân Phi đây.” Đầu dây bên kia vang lên.

“Vâng, em nghe đây ạ.” Cô nhẹ nhàng.

“Anh có chuyện gấp nên sẽ đi Mỹ sớm hơn. Hôm nay chắc sẽ không dẫn em đi chơi được. Đợi anh về sẽ bù lại cho em có được không?”

“...” Một khoảng im lặng diễn ra trong vài giây.

“Em đừng giận anh Vân Phi nha.” Anh năn nỉ.

“Không đâu ạ. Anh lên đường bình an.” Sau câu nói cô lặng lẽ gác máy.

“Ông nội, con ăn sáng xong rồi. Con lên phòng làm bài tập đây. Chúc ông buổi sáng tốt lành.” Cô cúi chào ông rồi bước lên phòng, cả quá trình diễn ra rất chậm làm người bên cạnh cảm thấy không khí cũng chùng xuống khá nhiều.

“Là ai gọi đến?” Ngôn lão gia hỏi.

“Dạ, cậu ấy nói họ Dương.” Người làm trả lời.

Ngôn Bằng trầm suy nghĩ, chả lẽ con bé lại có...tâm tư với thằng nhóc kia.

Cuộc đời có lẽ là vậy, con người càng muốn nó trôi qua nhẹ nhàng, thì nó lại càng trở nên khó khăn khôn lường. Liệu rằng họ bỏ lỡ nhau lần này, phải chăng là cả đời?

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Hoa Tuyết

Trên hàng ghế chờ ở sân bay, chàng trai vừa buông điện thoại xuống thì có tiếng nói bên cạnh.

“Thủ tục xin đường bay sẽ được thông qua trong vài phút nữa. Chúng ta sẽ lên phi cơ chuyên dụng đến đó. Cháu có 12 tiếng để xem tất cả tài liệu về tổ chức, hạ cánh ông sẽ cùng cháu đến thẳng đó.” Dương lão gia ôn tồn nói.

“Cho cháu lý do?” Anh cất giọng.

“Lô hàng vừa xuất đi lại bị cướp, nội bộ có gián điệp, Chính phủ gây sức ép. Và ông biết cháu có năng lực giải quyết. Cháu thấy đã đủ lý do để đi chưa?”

“Ông thật tin tưởng như vậy sao?” Anh mỉm cười.

“Những năm qua, năng lực của cháu thế nào chẳng lẽ ông không rõ. Chỉ là do cháu muốn giấu, ông cũng không nói ra thôi.”

“...” Anh cười, nụ cười mang theo hương vị của sự tự tin, niềm kiêu hãnh có thể nói là ngạo mạn. Không hiểu sao giờ phút này, rời khỏi đây điều anh cảm thấy luyến tiếc lại là nét cười trên khuôn mặt cô nhóc kia. Nghĩ đến đây anh cảm thấy như muốn tự đánh mình một cái, anh như vậy là đang để tâm đến một con bé tiểu học sao? Không, nhất định là anh điên rồi.

Anh nghĩ mình đã có lỗi với cô bé khi không thực hiện lời hứa kia. Giây phút nói chuyện với cô, anh biết cô nhóc đã giận anh. Cảm giác đó làm anh thấy không thoải mái, định nói thêm vài câu thì bên kia đã gác máy. Có lẽ khi về anh sẽ chuộc lỗi với cô một cách đáng hoàng.

Giờ phút này, Dương Vân Phi anh không hề biết rằng cuộc đời hai người sẽ rẽ sang một hướng mới. Còn cơ hội tạ lỗi kia có thể sẽ kéo dài lâu hơn anh nghĩ. Sau này khi nhớ lại, anh thấy có lẽ đây là khoảng thời gian anh cảm thấy tiếc nuối nhiều nhất.

.....

Điệp Tích ngồi trong phòng nhìn ra, có lẽ hôm nay anh đi cũng là một lựa chọn hay. Nếu như hôm nay cô gặp được anh, cô cũng không biết mình sẽ nói gì, làm gì. Mỗi lần gặp anh, cô đều mong thời gian trôi càng chậm càng tốt. Cô thấy mình đã bị anh làm cho điên cuồng rồi.

Cô đã yêu anh nhiều đến vậy sao? Hôm nay không gặp nhau thế lại tốt. Cô cần có thời gian và không gian để nuôi dưỡng lại tâm hồn chính mình. Yêu anh, cô không phủ nhận. Nhưng những gì cô cần làm là hoàn thiện mình, thực hiện những gì mình muốn làm. Ít ra cũng sẽ cố gắng để không vì rào cản thân phận mà cảm thấy tự ti với anh như ngày trước.

Tối đến, như bình thường cô cùng ông nội dùng cơm tối. Không khí vốn đã trầm lắng, nay còn nặng nề hơn. Ngôn Bằng phá lệ lên tiếng, vì ông biết đứa nhỏ này đang không vui:

Lúc chiều ông nội Dương của con có gọi báo cho ta. Nói hai ông cháu nhà bên đó có việc phải đi gấp. Con đừng buồn khi nào về ta sẽ bảo thằng nhóc đó dắt con đi chơi bù lại.

Không sao đâu ông. Chỉ là một buổi đi chơi thôi, không đi dịp này sẽ còn có dịp khác mà. Ông đừng bận lòng làm gì. Cô tươi cười.

Đang định nói tiếp thì ông nhận được tin nhắn.

Ba con gọi điện thoại vệ tinh về đây. Chúng ta ra phòng khách nào. Nói rồi hai ông cháu cùng nhau đi khỏi phòng ăn.

Bật TV lên sau đó kết nối với hệ thống, không lâu sau trên màn hình hiện ra hình ảnh hôn hờ của cặp vợ chồng mới cưới kia.

Ba, Tiểu Tích. Hai người vẫn tốt chứ. Ngôn Thiên Minh lên tiếng.

Vẫn ổn cả. Hai đứa cứ đi chơi vui vẻ là được. Ngôn Bằng cười.

Vài ngày nữa là chúng con về rồi. Làm phiền ba chăm sóc Tiểu Tích rồi. Thẩm Lệ Quyên lên tiếng.

Con bé này, người trong nhà cả sao lại nói phiền với không phiền được chứ. Với lại Tiểu Tích rất ngoan, lại hiểu chuyện. Ngược lại phải nói nó chăm sóc

cho ta mới đúng haha. Ông cười lớn, xoa đầu cháu gái nhỏ.

Tiểu Tích con muốn ba mẹ mua quà gì cho con không? Ngôn Thiên Minh hỏi.

Con nghe nói tui da ở đó được làm hoàn toàn bằng thủ công, rất có tiếng. Hai người có thể chọn tùy ý một cái cho con là được hihi. Cô cười gian xảo.

Haha con bé đúng là biết thưởng thức đó. Khi về sẽ có quà cho con.....Cuộc nói chuyện của cả gia đình cứ thế tiếp diễn trong những tiếng nói cười rôm rả. Ngoài trời tuyết đã bắt đầu rơi.

.....

Thành phố A là như vậy, mùa đông đến sớm ban đầu là những cơn gió lạnh buốt. Phải đến cả tháng sau mới thấy tuyết rơi, nhưng cũng chỉ kéo dài đến cuối tháng 1. Cũng trong mùa tuyết rơi năm ấy, cô đã đánh mất trái tim mình. Quá khứ cứ thế ùa về.

Một tháng sau ngày cưới của mình, Diệp Tích cùng Dương Vân Phi đến tham dự một tiệc rượu. Từ sớm cô đã được các chuyên viên đến nhà trang điểm, tạo mẫu tóc, chăm sóc da,...các kiểu. Họ thật sự xem cô như một trái banh lăn qua lăn lại khiến cô chóng cả mặt. Thật ra người giàu có cũng đâu có gì tốt, suốt ngày tiệc tùng, sự kiện. Đúng là vất kiệt sức của cô rồi.

Khi mọi thứ đã hoàn tất, cũng là lúc cô được thông báo đến giờ xuất phát. Cô chậm rãi bước xuống lầu, vô thức nhìn về hướng sofa giữa phòng khách. Anh đang ngồi xem điện thoại hướng đối diện cô. Cô cảm nhận tim mình vừa đập mạnh một cái.

Hôm nay anh rất lịch lãm, vẫn tone màu đen cổ hữu. Sự cường ngạnh của anh đến hơi thở cũng đã có thể bức tử người đối diện. Vệ sĩ đứng cạnh cửa nhìn thấy cô đến gần gấp người chào. Có thể anh đã nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn cô. Hai ánh nhìn vô tình chạm vào nhau, không biết anh đang nghĩ gì nhưng với cô hiện tại chỉ có hai từ căng thẳng.

Người con gái trước mặt anh đang khoác trên người một bộ lễ phục màu tím, chiếc váy ôm sát người phát họa từng đường cong trên cơ thể cô chỉ đến phần đuôi váy mới xòe ra. Ánh mắt anh dừng lại trên cái cổ trắng ngần cùng phần vai trần của cô. Bỗng anh đứng dậy, chậm rãi tiến đến chỗ cô. Cô cảm thấy lúc này tay chân mình thật dư thừa.

Rất ổn. Nhưng vẫn thiếu. Anh nói rồi ra hiệu cho người trợ lý gần đó đem đến một chiếc hộp. Khi anh mở ra lấy vật bên trong cô mới ngỡ ngàng. Đó là một sợi dây chuyền, nhìn qua đã biết giá trị không nhỏ. Nhìn kỹ lại cô mới thấy mặt dây chuyền có hình một hoa tuyết.

Đến khi cô tỉnh ra thì tay anh đã chạm vào cổ mình. Thì ra anh đeo dây chuyền cho cô, khoảng cách này cô có thể cảm nhận rõ hơi thở của anh vây quanh cô. Gương mặt cũng tự nhiên xuất hiện một mảng hồng.

Đi thôi. Dứt lời anh bước nhanh ra cửa. Để lại cô ngây ngốc ở đó, tay nhẹ nhàng chạm vào mặt dây chuyền trên cổ. Người đàn ông này...cảm giác đó...không phải là cô đang rung động chứ?

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Dạ Tiệc

Trên chiếc Limousine sang trọng, một mảng im lặng đến ngột ngạt. Anh ngồi đó, như một bức điêu khắc tinh xảo, sắc nét và hoàn mỹ đến từng góc cạnh. Anh không nhìn ra cửa sổ mà chỉ nhìn chăm chăm về phía trước.

Sau khi kết hôn, hầu như thời gian tiếp xúc giữa cô với anh thật sự không nhiều. Nhưng mà người đàn ông này thật sự rất nguyên tắc và cực kỳ khó sống chung.

Trong nhà tất cả người làm đều sợ anh ta đến thành thói quen rồi. Lúc nào đám người họ cũng dè dặt cô: Thiếu phu nhân, phòng ngủ của thiếu gia và thư phòng là cấm địa. Không có sự cho phép của cậu ấy cô không được vào đâu....Thiếu phu nhân, đồ dùng của thiếu gia cô tuyệt đối không được chạm vào....Nào là thiếu phu nhân đừng thế này, đừng thế khác. Và quan trọng hơn tất cả đều chỉ vì THIẾU GIA KHÔNG THÍCH

Cô đây thêm chắc. Anh ta giàu có thế nào cũng mặc xác anh ta, nếu không phải vì cô đã ký cái hợp đồng quái quỷ đó thì có cho vàng cô cũng không thêm ở lại. Nói thật cô cũng rất nhớ nhà, nhiều lần cô cũng có ghé qua nhà nhưng là nhìn từ xa thôi. Có trách thì trách cô tại sao lúc đó lại nóng vội ký vào chứ.

Quay trở lại trong xe, ngồi cạnh tầng băng di động này cô sắp lạnh đến chết rồi. Xem ra cả tối nay cô sẽ trong trạng thái này...Ôi chết mất thôi.

Mặt mày như vậy là thái độ gì? Ám ức sao? Đột nhiên anh lên tiếng.

Hả...Đâu có. Cô giật mình.

Tốt nhất là như vậy. Tôi nay cô thể hiện tốt một chút.

.....

Buổi tiệc hôm nay là lễ kỷ niệm thành lập tập đoàn Thái Thị. Có lẽ nói hôm nay Dương Văn Phi dù muốn hay không cũng phải đến. Thái lão gia đã từ lâu không còn quan tâm đến chuyện của công ty, mọi quyền hành đều do con trai cả Thái Kính Phong nắm giữ, con trai thứ Thái Kính Chân giữ chức Giám đốc kinh doanh và con gái út Thái Tuyết Phần là Giám đốc Bộ phận truyền thông. Tuy nhiên không có bức tường nào không có gió lùa, bên trong gia tộc này mâu thuẫn vẫn đang từng ngày nảy sinh. Mọi người ngoài mặt có thể nói là một gia đình hết sức hòa thuận, nhưng cái chính vẫn là bằng mặt không bằng lòng.

Bước vào sảnh tiệc Điệp Tích thật sự cảm thấy hơi choáng ngợp trước sự xa hoa này. Khách mời không phải doanh nhân có máu mặt trên thương trường cũng là quan chức cấp cao, xem như hôm nay cô được hiểu thêm về thế giới thượng lưu này vậy.

Có ngạc nhiên cũng không cần há hốc mồm ra như thế đâu. Giữ hình tượng Dương phu nhân một chút đi. Đừng có làm mất mặt tôi.

Cô như vừa bị anh kéo từ thiên đường xuống địa ngục vậy. Tên này lúc nào cũng độc miệng như vậy, cô nguyên rủa anh ta.

Tôi biết rồi. Cô ậm ừ trả lời.

Cô tìm chỗ nào ngồi xuống chờ tôi. Tôi phải đi chào hỏi một chút. Muốn ăn gì thì kêu phục vụ, nhớ đừng có trưng bày cái kiểu ăn hổ đói của cô ra đây là được. Nói rồi vị kia tao nhả bước đi để lại một mình cô ôm một bụng oán khí.

Anh ta vừa nói mình ăn như hổ đói sao? Thật là đồ xấu tính..

Cô nhận một ly nước trái cây từ tay phục vụ rồi đứng một phía nhìn xung quanh. Phía xa Dương Văn Phi đang đến chào hỏi các vị trong Thái gia và các lãnh đạo Thành phố. Cô thong thả nhấp một ngụm nước thì bỗng bên cạnh vang lên giọng nói:

Không phải Dương phu nhân đây sao? Thật vinh hạnh quá.

Trùng hợp thật. Cô mỉm cười với đối phương Viên tiểu thư vẫn khỏe chứ?

Cảm ơn lòng tốt của cô, tôi cảm thấy rất tốt. À mà nếu cô thấy không thoải mái có tôi có thể nói với Văn Phi cho xe đưa cô về. Dù sao những buổi tiệc sang trọng như vậy đâu phải ai cũng có thể tham gia. Dù có trang hoàng lộng lẫy thế nào thì bản chất thấp hèn vẫn không che giấu được. Cô nói có đúng không? Viên Nghiên Anh nhếch môi cười nhạt.

Trong lòng của Điệp Tích hiện giờ thật sự rất ai oán. Cô à trước mặt này đúng thật rất khó ưa, cô ta biết rõ sự thật của cuộc hôn nhân này nhưng lúc nào cũng muốn chống đối cô. Lúc ở cùng tên gian thương kia thì lúc nào cũng như mèo, lúc trước mặt mình thì lộ nguyên hình một con sư tử. Đúng là không hổ danh ảnh hậu trẻ tuổi nhất của làng điện ảnh.

Viên tiểu thư thật sự nói rất chính xác, tôi rất cảm động khi cô dùng những lời chân thành nhất để nói về chính mình như vậy. Tôi nghĩ mình sắp khóc rồi.

Cô nói gì đó. Sao cô dám? Cô ta trừng mắt nhìn Điệp Tích.

Thì chẳng phải cô cũng xuất thân từ những tầng lớp thấp sao? Nếu nói về địa vị, tôi nghĩ những lời vừa rồi có thể thốt ra từ miệng bất cứ người nào trong phòng tiệc này. Nhưng chính Viên đại tiểu thư đây là người không có tư cách nhất đó. Điệp Tích kiên định đáp trả.

Con ranh, mày đang muốn làm tao điên lên đúng không? Viên Nghiên Anh trở nên mất bình tĩnh. Có thể sau nhiều năm ở trong giới này cô ta dần trở nên thủ đoạn và đáng sợ hơn. Nhưng điểm yếu của cô ta vẫn là cái quá khứ của chính mình, nó là thứ làm cô ta chột vật để xóa sạch đi nhưng không thể.

Là cô muốn gây sự trước còn gì. Vừa nói dứt câu thì Điệp Tích đã cảm thấy có một thứ rất lạnh đập thẳng vào mặt mình. Ôi không con mụ điên này vừa dùng rượu tạt vào cô.

Đồ lão xược, tao sẽ dạy mày cách cư xử cho đúng mực. Cô ta đưa cánh tay lên định tát Điệp Tích thì..

Người nên xem lại cách cư xử là em đó. Em biết hậu quả của việc làm tôi không vui rồi chứ. Tiếng nói đó như vang lên từ địa ngục vậy. Không chỉ làm Viên Nghiên Anh tái mặt mà chính Điệp Tích cũng không tự chủ rùng mình.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía ba người. Dương Văn Phi bỏ tay của Viên Nghiên Anh ra, cảnh cáo:

Đừng để tôi nói lại lần thứ hai. Em tự mình kiểm điểm đi, đừng nghĩ tôi không nỡ ra tay với em.

Anh là đang vì con ranh này ra mặt sao? Em mới là người yêu của anh đây này. Cô ta ầm ứ nói.

Tôi muốn nhắc lại cho em nhớ. Em chỉ là một trong những người tình của tôi, thủ đoạn của em tôi còn không nhìn ra sao. Hãy an phận một chút cho tôi. Nói rồi anh kéo tay Điệp Tích ra khỏi sảnh tiệc.

Cô vừa bước đi vừa nhìn vào lưng của anh. Tầm lưng người đàn ông trước mặt rất rộng, dường như có thể che chở cả thế giới cho mình. Bàn tay anh thật ấm, cô cứ vậy vô thức nắm lấy tay anh và nghe thấy tim mình lỗi nhịp. Bỏ lại tất cả ánh mắt tò mò và một Viên Nghiên Anh đang điên tiết phía sau,

mà không hay rằng nơi góc phòng có một người vẫn đang nhìn theo hai người. Một đôi mắt hệt hẫng và đầy nỗi buồn...

Có người đã từng nói: Nếu giữa mùa đông lạnh giá, nếu bàn tay của bạn lạnh thì bạn là một người rất chung tình. Còn nếu bàn tay bạn ấm hơn thì bạn chính là một kẻ bạc tình.

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Vùng đất mới

Hôm nay là ngày Điệp Tích lên máy bay sang Mỹ. Cô ngồi trên hàng ghế ở phi trường suy nghĩ rất mong lung.

Con đã đem hộ chiếu chưa? Vé máy bay giữ cẩn thận đấy. Bên đó thời gian này lạnh lắm con đem áo ấm chưa?...

Mẹ. Mẹ đừng như vậy có được không. Con không muốn nhìn thấy mẹ thế này, con đi sẽ không yên tâm.

Cô không muốn mẹ lại vì mình mà rơi lệ lo lắng. Nhìn bà bây giờ cô thấy bản thân thật bất hiểu.

Con bé này, con cũng biết mẹ lo lắng cho con sao? Đứa trẻ không tim không phổi như con còn biết mẹ đau lòng à? Vậy sao con còn nhẫn tâm bỏ chúng ta mà đi hả... Bà vừa khóc lóc vừa lườm cô.

Tiểu Tích, sao con không để ba mẹ cùng con qua đó. Một mình con thật sự ba cũng không yên tâm. Ngón Thiên Minh xoa đầu con gái.

Ba, không phải con không quan tâm hai người. Chẳng phải qua đó ba đã sắp xếp tất cả rồi sao? Con tự mình đi cũng được, hai người qua đó đến lúc về chẳng phải sẽ vẫn đau lòng sao? Đau dài chi bằng đau ngắn.

Một đứa trẻ như con sao có thể suy nghĩ quá tuổi như vậy chứ? Mẹ đang nghi ngờ không biết có phải mẹ sinh con ra hay không nữa. Thảm Lê Quyên sụt sùi.

Thôi mà mẹ. Con biết hai người rất thương con, con đi sẽ thường xuyên gọi về cho mọi người mà. Ngày lễ Tết được nghỉ con sẽ bay về lập tức. Thế có được chưa mẫu thân đại nhân? Cô ôm chặt lấy mẹ an ủi bà.

Đứa bé ngọc, con còn nhỏ như vậy chưa từng rời xa mẹ. Giờ lại một mình sang đất khách, không có ai bên cạnh. Con nói sao mà mẹ yên lòng đây?

Hai mẹ con ôm nhau nghẹn ngào, Ngón Thiên Minh bên cạnh cũng chạnh lòng không kém. Anh thật sự rất khâm phục cô con gái này của mình. Anh năm 12 tuổi cũng ra nước ngoài du học một mình cũng khá chật vật, trong khi con bé mới 9 tuổi. Thật là một đứa nhỏ khác thường.

Các hành khách chú ý, chuyến bay số hiệu BJ8517, khởi hành từ Thành phố A đến New York sẽ cất cánh sau 20 phút nữa...

Mẹ đến giờ rồi, con phải đi thôi. Mọi người ở lại giữ gìn sức khỏe, lúc rảnh rồi mọi người cũng có thể bay sang thăm con mà.

Được rồi, qua đến đó nhất định phải gọi về cho mẹ đấy. Thảm Lê Quyên gạt nước mắt tiễn con.

Tạm biệt, rất nhanh con sẽ về thôi.

Nói rồi cô một mình kéo chiếc vali nhỏ tiến vào cổng. Vừa quay mặt đi hai dòng nước mắt đã trực trào. Cô không muốn ba mẹ đau lòng, lần này ra đi không biết bao giờ mới trở về trong lòng không khỏi luyến tiếc...

.....

Philadelphia, Mỹ.

Tại một dinh thự vùng ngoại ô, không khí trong thư phòng cực kỳ căng thẳng. Dương Vân Tề ngồi trên ghế tựa nhìn cháu trai, gương mặt có chút lo lắng.

Chuyện tối qua, lúc lên kế hoạch hành động không phải ông đã bảo chờ quyết định của ta sao? Con tự ý làm cần như vậy, nếu sơ xuất thì hậu quả đã nghĩ đến chưa?

Không phải từ lúc đầu ông đã giao toàn quyền cho con rồi sao? Việc con làm gì ông không nên can thiệp mới phải chứ. Anh ngồi tựa lưng vào sofa đối diện, áo sơ mi đen đã tháo hai cúc. Đôi mắt đã thấy rõ những tơ máu, nếu nhìn thật kỹ thì trên cổ tay vẫn còn vài vết xước máu đã khô.

Gia đình Anthony thì sao? Ông nghiêm nghị hỏi.

Nếu ông ta biết sớm có kết cục ngày hôm nay thì không nên chọn con đường của kẻ phản bội. Anh thần nhiên nhếch mép.

Làm việc đôi khi không cần phải tuyệt tình như vậy. Dù sao ông ấy cũng đã làm việc cho tổ đã hơn nửa đời người rồi. Có thể tha thì nên tha.

Tha cho ông ta...haha, vậy ông muốn ông ta đến và giết hết chúng ta thì như vậy đã mới gọi là đền đáp những công hiến của ông ta cho tổ chức sao? Chắc có chuyện này ông vẫn chưa biết. Nếu hôm qua không có cuộc thanh trừng kia, thì ông cháu mình giờ chắc cũng thành tổ ong dưới tay của bọn lính đánh thuê mà ông ta đưa về rồi. Không chỉ vậy, số tài sản trong tay ông ta khi ông nhìn đường giết mình nhé. Nói rồi anh để sắp tài liệu trên bàn rồi đứng dậy.

Vết thương trên vai con sao rồi?

Con đã xử lý rồi. Ông không cần lo quá. Không còn gì nữa con xin phép đi trước.

Anh cứ đi thẳng mà không quay đầu. Sau 4 tháng ở Mỹ, chỉ có anh và 4 thân tín đã làm nên lịch sử của Kinh Thiên, cuộc thanh trừng đẫm máu khiến người người nghe qua đều kinh hãi. Sự lạnh lùng và tàn nhẫn của anh đã thành công đưa tổ chức một lần nữa quay lại đúng quỹ đạo của nó.

.....

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: \\\

10 năm sau

New York, 4:00 sáng.

Trên chiếc giường trắng, một cô gái đang nằm thiếp đi. Mái tóc xõa dài trượt theo lưng để lộ gương mặt trắng hồng cùng vành tai nhỏ. Căn phòng thật rất gọn gàng và ấm áp, thiết kế tối giản, mọi thứ đều sắp xếp tinh tế tạo cho người ta cảm giác thoải mái và thư thái khi nhìn vào.

Điện thoại trên bàn cạnh giường không ngừng vang lên âm thanh quen thuộc của bản giao hưởng Beethoven Virus. Cô gái trên giường nhú mồm, với tay lấy di động :

Alo.

Nè. Sao bây giờ mới bắt máy hả? Chị gọi em hơn 10 cuộc rồi đó, biết chưa hả???? Đầu dây bên kia hét lên ầm ĩ.

Chị gái xinh đẹp, em phải xử lý công việc đến 3 giờ sáng, mới ngủ được 1 tiếng thì chị gọi đó. Nếu chị không có lý do hợp lý cho em thì coi chừng bị em xa thải đó nha chị gái. Giọng nói dịu dàng vang lên pha chút đùa cợt với đối phương.

Giỏi lắm, bây giờ em không cần chị nữa chứ gì huhu chị biết chị đã hết giá trị lợi dụng rồi mà. Đúng là hồng nhan bạc mệnh mà... Bên kia nức nở.

Wow, chị ngày càng giống người trong nước rồi đấy. Dùng thành ngữ thật chuẩn nha haha. Thôi chị nói việc chính đi. Giọng cô nghiêm túc hẳn.

Được rồi. Chúng ta vừa nhận được một vụ làm ăn mới.

Không phải chứ. Vì chuyện nhỏ vậy mà chị cũng phải báo với em sao? Ôi chúa ơi. Sao chị không tìm Thomas cùng xử lý? Cô ngạc nhiên.

Ôi không, em bình tĩnh nghe tiếp đi. Ông chủ lần này chính là Kinh Thiên. Chuyện này có đủ để tìm em chưa? Đầu kia nhấn mạnh.

Cái gì? Cô bật dậy Chị nói rõ một chút đi.

Thủ lĩnh Kinh Thiên muốn chúng ta liên minh.

Vì cái gì?

Vì chúng ta có thực lực haha.

Chị nghĩ họ không có não à. Không đơn giản vậy đâu.

Nói em nghe đúng là không sai mà. Trong lĩnh vực thông tin hiện nay, em thử hỏi có ai không biết đến IC. Dưới tay em là hơn 20 hacker giỏi nhất thế giới rồi đó. Chúng ta không có thực lực thì ai có đây hả?

Họ đưa ra yêu cầu gì?

Khi họ cần thông tin chúng ta sẽ cung cấp, tiền sẽ tính trên mức quy định của chúng ta. Chị nghe nói hiện nay Kinh Thiên cùng hai giới hắc-bạch trong nước đang xung đột gây gât. Chắc đây là họ muốn kéo chúng ta về một phe.

Trả lời họ là em đồng ý hợp tác. Về chi tiết thì chị cứ ra mặt bàn bạc, chỉ cần đừng mất quyền lợi của chúng ta là được.

Vì hấn ta đúng không? Em đúng là không có tiền đồ mà. Nếu hấn ta thật sự có chút tình cảm nào với em thì 2 năm trước đã không làm như vậy rồi.

Ada, chúng ta đã nói là không bàn tới vấn đề này nữa rồi mà.

Ừ, chị chỉ muốn em hạnh phúc thôi con bé ngọc. Thôi không làm phiền em nữa, chị cúp máy đây.

Bye bye.

Ngắt điện thoại cô bước xuống giường đi đến bên cửa sổ. Bây giờ đã là cuối thu, hàng cây trước nhà đã gần như trút sạch lá rồi. New York những ngày này đã lạnh dần, nơi đây cô đã gắn bó suốt 10 năm. Nó với cô đã trở thành thân thuộc từ lúc nào, nó là nơi nương náu cho tâm hồn tan vỡ của cô. Cũng đã 2 năm rồi cô không về lại nhà mình, cô sợ đối mặt, sợ nhìn thấy anh, sợ cái lạnh nhạt cô đã từng nhận được ở cả hai kiếp người. Vân Phi liệu chúng ta sẽ như thế nào đây? Cô ngẩng đầu nhìn những vì sao trên bầu trời đêm vô tận, cứ như chìm dần trong những mảnh vụn ký ức xa xôi.

.....

Thành Phố A

8:00 tối

Trong biệt thự riêng của mình, Dương Vân Phi đang xử lý công việc trong thư phòng thì có tiếng gõ cửa.

Vào đi.

Thưa Thiếu gia, bên phía IC đã thương lượng thành công. Chỉ cần điều chỉnh một số yêu cầu theo hướng có lợi cho hai bên nữa là có thể ký kết hợp đồng. Người thanh niên mặc vest đen cung kính thông báo.

Tốt. Cứ tiếp tục tiến hành, hiện giờ tình huống đang rất bất lợi cho chúng ta. IC là lựa chọn tốt nhất trong thời điểm này. Anh từ tốn lên tiếng.

Nghe nói Bạch phu nhân-người đứng đầu IC là một kẻ bí ẩn, chưa ai từng gặp mặt hay nói chuyện trực tiếp với bà ta. Hồ sơ của bà ta chỉ là một tờ giấy trắng, hầu hết mọi việc đều do hai trợ lý là Ada và Thomas ra mặt giải quyết.

Dù cho có là ai thì giờ cũng đã dưới quyền chỉ đạo của chúng ta. Cậu nói bà ta giờ trò gì được đây. Anh nhếch mép.

Dạ Thiếu gia. À còn chuyện của Hạ tiểu thư giải quyết thế nào ạ? Hiện giờ thông tin Thiếu gia cùng Hạ tiểu thư đính hôn đã lan truyền trên các trang tin tức rồi. Lão gia cũng rất tức giận.

Không vội, cô ấy muốn làm gì thì cứ mặc đi. Còn việc tôi bảo cậu điều tra đến đâu rồi?

Bên phía Ngôn gia đã phong tỏa toàn bộ tin tức, chúng tôi không thể tìm được. Nhưng mấy ngày trước họ có một cuộc gọi đường dài và đầu bên kia chính là ở New York. Chúng tôi nghĩ có khả năng cô ấy vẫn còn ở đó.

Được rồi. Cậu ra ngoài trước đi.

Dạ Nói rồi người thanh niên cúi đầu chào anh bước nhanh ra cửa.

Trong phòng làm việc bây giờ chỉ có anh và những văn kiện trước mặt. Anh đưa tay kéo ngăn bàn lấy ra một quả cầu âm nhạc. Nó đã không còn hoạt động nữa, tuy đã được dán lại rất cẩn thận nhưng vết nứt trên quả cầu vẫn có thể thấy rõ. Có lẽ nó đã từng bị vỡ, dưới cái đế bằng gỗ còn có khắc một dòng chữ rất nhỏ VP - em yêu anh. Anh đưa tay chạm nhẹ vào quả cầu như nâng niu trên tay một sinh mệnh mong manh nào đó:

Tích Nhi, em có khỏe không?

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ngày trở về

Sân bay quốc tế John F.Kennedy, nhà ga số 4.

Trên hàng ghế chờ là một cặp nam nữ. Người con gái mặc một chiếc áo sơ mi phồng len oversize xanh nhạt kết hợp với chiếc quần jean rách gối cùng đôi boot da màu đen. Cô đội một chiếc nón xanh ton sur ton với màu áo cộng với chiếc kính râm nên rất khó thấy được hết khuôn mặt cô ấy. Nhìn cô ấy làm người ta cảm thấy thời tiết lạnh giá của New York chẳng ảnh hưởng gì đến cô gái bé nhỏ này.

Nếu cô gái trong có vẻ trầm mặc khó gần, thì chàng trai bên cạnh là một sự đối lập hoàn toàn. Anh chàng này là người bản xứ. Đặc trưng cho mái tóc vàng ánh kim nước da trắng sứ, chiếc mũi cao cùng đôi môi đỏ với đôi mắt xanh màu trời. Vẻ đẹp của anh ta làm những cô gái đi qua đều ngoái đầu nhìn lại, một số còn đứng lại chụp hình vì ngỡ là sao Hollywood, anh chàng vẫn vui vẻ tạo dáng cho họ.

Này, em có bảo anh đi cùng đâu? Cô gái lườm anh ta.

Tôi qua chẳng phải em gọi anh à? Anh tỏ ra vô tội.

Em chỉ bảo anh đặt vé cho em về, chứ có nói anh hãy đi cùng em sao?

Thì anh cũng vô tình đặt thừa một vé thôi, không đi thì tiếc tiền lắm. Anh cười gian xảo.

Được thôi. Lương tháng này của anh cũng coi như bay đi theo anh rồi nhé.

Oh no. Em đúng là boss ác ma mà, cứ chọc giận em là lại bị dọa trừ lương không thì đuổi việc. Em đối xử với cộng sự mình thế à. Anh chàng mếu máo.

Vậy anh biết điều thì nói thật đi. Cô khoanh tay trước ngực nhìn anh.

Thôi được rồi anh nói. Chuyện là anh và Ada cãi nhau.

Vậy là anh chạy trốn. Cô nhún mày.

Em nói sao khó nghe vậy. Là anh đi tìm nơi yên tĩnh thôi. Đẳng nào thì em cũng phải quá cảnh ở Sân bay Incheon rồi mới bay về nhà còn gì. Anh sẽ hộ tống em đến đó rồi chúng ta tách ra.

Em thật hết nói hai người. Cô thở dài.

Mà sao đột nhiên lại muốn về nhà? Anh hỏi.

Hôm trước mẹ em có gọi qua. Còn nói nếu em không về thì bà ấy sẽ từ em nên không còn cách nào khác. Cô cười.

Hai năm nay mẹ em dọa tự tử không dưới 10 lần mà không lung lay được em, giờ chỉ có từ mặt thôi em chịu về sao? Khó tin quá. Anh nghi hoặc.

Biết nhiều quá cẩn thận em diệt khẩu anh bây giờ haha. Cô trêu anh.

Nhỏ ngọc, em đừng nghĩ anh không biết em vì cái gì mà về. Nhưng anh tin là em biết chính mình muốn gì. Anh cười xoa đầu cô.

Thomas, mấy năm nay thật sự em đã nợ hai người quá nhiều.

Hai người cứ như vậy mà trò chuyện suốt chuyến đi.

.....

Thành Phố A. Biệt Thự Ngõn Già

Cả gia đình lớn nhỏ đang ngồi trên sofa phòng khách dùng tráng miệng. Thẩm Lệ Quyên đưa tách trà cho Ngõn Bằng rồi hỏi:

Ba, hôm nay hình như ba hẹn với bác Dương phải không? Có cần con chuẩn bị gì không ạ?

Ừ, ông ấy định cùng ba đi câu cá. Chút nữa con làm giúp ta vài món ăn nhẹ là được.

Dạ, con biết rồi.

Hôm nay là cuối tuần, ba cha con không có tiết mục gì sao? Bà đưa miếng lê cho Ngõn Thiên Minh.

Hôm nay tụi nhóc nhất định không chịu đi đâu khỏi nhà. Anh cũng đành chịu. Ông nhún vai.

Hai đứa nhóc bên cạnh thì nhìn nhau tùm tùm cười. Hai nhóc này không ai khác chính là cặp sinh đôi 10 tuổi của Ngõn Thiên Minh cùng Thẩm Lệ Quyên - Ngõn Vũ Hy và Ngõn Vũ Hiên. Chuyện là trước khi về Điện Tích đã bí mật thông báo cho hai tên tiểu quỷ này rồi, nên vì đội cô chúng quyết định không đi đâu cả.

Hai đứa con sao hôm nay là ngoan như vậy. Có ý đồ gì đúng không? Thẩm Lệ Quyên tra hỏi.

Mẹ, không lâu nữa sẽ có bắt ngờ lớn dành cho mẹ. Nói rồi Vũ Hy đưa tay ra hiệu cho Vũ Hiền rồi cả hai đưa high five với nhau, làm cả nhà hơi nghi ngắc không biết chúng giờ trò quý gì nữa đây.

Đúng lúc này chiếc taxi đã chạy từ cổng vào đến cửa lớn. Hai đứa nhóc chỉ nghe tiếng thôi là ủa nhau chạy ra nhanh như cắt. Cả nhà cùng nhau ra xem thử.

Chị...Chị về rồi. Điệp Tích vừa mới rời khỏi xe chưa đứng vững đã bị hai khối thịt nhỏ lao vào người suýt nữa là té chồng vó.

Nè, hai đứa muốn ám sát chị đấy à. Cho chị thử với chứ. Cô xoa đầu hai nhóc, rồi bước lên trước.

Ông nội, đã lâu không gặp. Con rất nhớ ông. Nói rồi cô ôm ông mình một cái.

Con bé này, nói đi là đi. Bao lâu nay không về nhà, về rồi ta từ từ dạy dỗ lại con. Ông rướm nước mắt gõ đầu cô.

Ba mẹ hai người vẫn khỏe chứ? Cô đến chào ba mẹ.

Sao con về không báo một tiếng. Cả nhà ra đón con đi về một mình bất tiện lắm. Ngôn Thiên Minh trách con gái.

Con còn biết đường về sao? Sao không đợi mẹ chết rồi hãy về luôn thể. Chưa kịp trả lời thì mẹ cô mắng, rồi bà bỏ vào nhà một mình. Cô biết bà lo cho cô nhiều lắm, chỉ là giờ phút này bà muốn lấy với cô một chút thôi.

Mẹ con giận rồi, mau vào trong xin lỗi mẹ đi. Ba cô vỗ vai ra hiệu. Cô gật đầu. Vậy con vào nhà đây.

Đến nhà bếp, đã thấy bà đang lấy thực phẩm trong tủ lạnh ra làm. Cô đứng đằng sau ôm lấy bà:

Mẹ, con gái về với mẹ rồi đây. Từ nay con không đi nữa. Cô vui mặt vào lưng bà.

Tránh ra một bên đi. Mẹ nói chết mảy cũng không về còn gì. Bà gắt giọng.

Con xin lỗi mà mẹ. Con biết con sai rồi. Mẹ bỏ qua cho con đi mà nha nha. Cô siết chặt vòng tay dùng sức lay bà.

Rồi rồi. Bỏ mẹ ra xem nào con bé này. Nói rồi bà không quên cốc đầu cô một cái rõ đau.

Hôm nay mẹ định nấu món gì vậy? Cô nũng nịu

Sườn xào chua ngọt. Vừa nói bà vừa ướp sườn.

Wow, mẹ là số 1. Yêu mẹ nhất trên đời.

Thôi đi cô. Lên phòng tắm rửa thay đồ rồi nghỉ ngơi đi. Khi nào ăn cơm trưa mẹ gọi con. Bà mỉm cười.

Tuân lệnh. Con sẽ nghỉ ngơi thật tốt sau đó sẽ ăn bữa cơm của mẫu thân nha. Nói rồi cô ba chân bốn cẳng chạy lên phòng.

Bây giờ em đã yên tâm chưa? Ngôn Thiên Minh mỉm cười ôm vai bà.

Cuối cùng thì nó cũng chịu trở về. Em sợ nó sẽ suốt đời không thể đổi mặt được. Xem ra nó đã lớn thật rồi anh à.

Cả hai nhìn theo bóng dáng nhỏ bé vừa khuất sau cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Điệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Đêm giao thừa tại New York

Thoáng chốc Điệp Tích đã về nước được một tuần rồi. Mọi thứ như ủa về trong cô, ký ức của những ngày xa xưa ấy, về anh và về tất cả. Hôm nay ở trường của Vũ Hy và Vũ Hiền có hoạt động trước kỳ nghỉ đông nên cả ba mẹ cô đều hộ tống hai nhóc đến trường. Trong nhà chỉ còn cô và ông nội, hai ông cháu cùng nhau trò chuyện và thưởng trà trong sân vườn.

Mấy năm trước đã lấy bằng MBA rồi sao vẫn không chịu về nhà giúp ba con? Ông nhấp một ngụm trà nhìn cô.

Lúc đó con chỉ nghĩ là học để lấy học vị thôi. Thật sự môi trường làm việc nghiêm túc như vậy không hợp với con đâu ông. Cô cười.

Con bé này, không phải là bà chủ lớn rồi nên không muốn về làm trong công ty nhỏ của ta phải không?

Ông nội, sao con dám. Chỉ là con còn nhiều việc phải giải quyết thôi. Và lại ở bên đó con chỉ kinh doanh nhỏ, sao có thể gọi là bà chủ lớn được chứ.

Những tập đoàn công nghệ lớn bên đó không phải con đều có cổ phần à. Doanh thu một tháng bao nhiêu số 0 con còn không rõ sao? Ông nói rồi cười lớn

Chỉ là gặp một chút thuận lợi thôi ạ. Không đáng nhắc tới đâu ông. Thật ra thì những năm còn là du học sinh, cô đã chú ý đến thị trường chứng khoán bên đó. Những công ty, tập đoàn lớn hiện nay vào thời điểm bấy giờ chỉ là những cái tên không ai biết; Có công ty còn đang trên đà phá sản. Vì có lợi thế là biết được tương lai, nên cô cũng mượn nước đẩy thuyền - vay tiền của ba rót vốn đầu tư vào. Như dự định thì chúng ngày càng phát triển, tiền đẻ ra tiền và chỉ một năm cô đã có thể trả cả vốn lẫn lãi cho ba.

Từ nhỏ ta đã biết con là đứa bé không tầm thường rồi. Ta rất mong con về phụ giúp ba con một tay, như vậy ta cũng yên tâm.

Ông à, chuyện đó sau này tính cũng được mà. Trà hôm nay đặc biệt quá ông nhỉ? Cô nhấp ngụm trà rồi từ từ thưởng thức.

Hôm trước ông nội Dương của con tặng ta. Là thằng nhóc Vân Phi đầu giá mua về, Thiết Quan Âm thượng hạng đó con.

Ông vừa dứt lời, chén trà trên tay cô ngừng lại. Không khí ngưng đọng vì hai từ Vân Phi vừa thốt ra. Đúng vậy từ lâu anh đã trở thành điểm yếu của cô, cũng giống như người gặp chứng Hemophobia chỉ cần nhìn thấy chất lỏng màu đỏ cũng sẽ phản ứng vậy.

Vậy sao ạ...Rất ngon. Cô đặt chén trà xuống, gượng cười.

Con và nó đến giờ vẫn như vậy sao? Cũng mấy năm rồi, buông được thì nên buông con à.

Thôi con nhớ còn có chuyện phải làm. Con xin phép vào nhà trước nha ông. Chưa kịp để Ngón Bàng phản ứng cô đã như con gió lướt đi mất.

Cái con bé này, hể nói đến là lại chạy trốn haizz. Ông thở dài.

Vào đến nhà thì cô nghe thấy tiếng điện thoại bàn reo, người giúp việc vừa chạy từ nhà bếp ra thì cô ra hiệu:

Chị vào làm việc đi, để em nghe cho. Nói rồi cô nhấc máy.

Alo

... Bên kia không có dấu hiệu trả lời.

Alo, ai vậy ạ? Nếu không trả lời thì tôi cúp máy đây. Trong giây phút cô định đập máy thì..

Là anh. Âm thanh trầm thấp bên kia vang lên như lưỡi hái vừa chém vào tâm trí cô. Cơ thể cô gần như ngưng hoạt động trong giây phút đó, nhưng rất nhanh chóng sau đó cô đã lấy lại tinh thần.

Anh là ai?

Dương Vân Phi

Chào chủ tịch Dương, ngài gọi có việc gì không? Ngữ điệu của cô mới nghe qua thì có vẻ rất bình tĩnh và lịch sự, nhưng chỉ anh mới biết nó mĩa mai đến mức nào.

Lâu rồi không gặp. Em hình như đã không còn ngoan ngoãn như trước rồi. Cô dường như có thể nghe rõ được tiếng cười nhạt của anh.

Tôi chỉ lễ phép với người thân thôi. Nhưng tôi và anh thì không thân thiết gì cho lắm đâu.

Anh vẫn thích nghe em gọi là anh Vân Phi như trước kia hơn. Em bây giờ ghét anh như vậy sao? Anh hỏi.

Xin lỗi nếu anh gọi đến chỉ vì muốn nói mấy chuyện đó thì tôi cúp máy đây.

Ngày mai là kỷ niệm thành lập Tập đoàn Dương thị. Anh muốn em đến tham dự, đến lúc đó sẽ có người đến đón em.

Anh là đang ra lệnh cho tôi sao hả? Cô không kiềm chế được quát lên.

Anh không nói lại lần hai đâu. Em muốn tự đến hay bị cưỡng chế đến thì tùy em...tút...tút. Vừa dứt lời thì anh đã gác máy, không để cho cô nói thêm bất cứ lời nào nữa.

Anh... Cô thật sự rất ám ức, anh hết lần này đến lần khác khi dễ cô. Hai năm trước đùa giỡn tình cảm của cô. Bây giờ cô trở về thì lại cưỡng ép cô như thể anh và cô không hề xảy ra chuyện gì. Anh cứ một tay nắm một tay thả như vậy muốn cô phải làm sao đây.

.....

Trong những năm du học tại Mỹ hầu như cô và anh đều liên lạc với nhau. Ban đầu chỉ là cô hỏi thăm email của anh. Lúc gửi lời nhắn đầu tiên cô đã do dự rất lâu. Cô không chắc rằng anh sẽ còn nhớ đến một đứa nhóc như cô, nhưng cô cũng đã can đảm gửi đi. Hai ngày sau nhận được phản hồi từ anh, cô mừng đến sắp không tin vào mắt mình nữa anh nói là nhớ cô là ai, hỏi thăm tình hình của cô. Và cứ như vậy hai người hầu như ngày nào cũng trò chuyện, có lần anh còn đến nhà để thăm cô, cùng cô đi chơi, đi ăn. Ngày lễ Tết về nước cả hai cũng thường xuyên gặp nhau, những người lớn trong nhà thường trêu rằng hai đứa thân như anh em ruột vậy.

Nhưng về sau lịch học dày hơn, cả hai không thường xuyên liên lạc nữa mà chỉ thi thoảng nói chuyện. Anh phải gấp rút hoàn thành khóa học để về nước tiếp nhận quản lý công ty. Cô đang lao đao vì việc học hai chương trình. Lúc đó cô vẫn chưa biết bối cảnh thật của gia đình anh và ở kiếp trước cô lại càng không hay biết. Cô còn nhớ 2 năm sau đó anh về nước, cô đã bỏ buổi học ở trường để ra sân bay tiễn anh. Cô nói:

Năm nay chắc em sẽ không về được. Không biết bao giờ gặp lại, tặng anh này. Cô nói rồi đưa cái hộp đựng gói rất tí mĩ trước mặt anh.

Là gì vậy? Anh nhìn cô.

Bí mật. Khi nào lên máy bay anh hãy mở. Cô cười nhìn anh.

Em không phải cho anh bom hẹn giờ chứ? haha

Anh nghĩ nếu là bom thì anh đi qua cổng được sao? Cô bĩu môi.

Anh biết rồi. Nhóc con giữ gìn sức khỏe nhé. Có dịp anh sẽ sang thăm em. Nói rồi, anh quay đi. Cô lặng nhìn anh.

Rất lâu sau khi cô hỏi về món quà đó. Anh bảo đã làm thất lạc lúc chuyển hành lý lên máy bay nên không biết đó là gì. Nhưng cô không hề hay biết rằng anh đã xem và nghe hết bản nhạc trong quả cầu âm nhạc cô tặng. Và cả lời tỏ tình của cô nhóc 14 tuổi anh cũng đã nhìn thấy, và anh biết dường như chính mình cũng đã vô thức có tình cảm với cô bé. Chỉ là hiện tại chưa phải lúc để nói với cô về chuyện này, còn quả cầu thì vẫn còn nhưng do một người sơ ý va chạm vào anh khi đi chuyển ở sân bay nên đã vỡ. Anh đã cố gắng nhưng vẫn không thể sửa được.

Hai năm trước khi cô về nước, cô đã quyết định tỏ tình với anh. Cô đã nói với anh rằng cô sẽ đợi anh ở quảng trường Thời Đại vào đêm giao thừa, không gặp không về. Sáng hôm đó, anh gọi cho cô nói đã xuống máy bay rồi nhưng cần xử lý vài việc nên cô phải tự mình đến chỗ hẹn. Kết quả cô đã đứng cả đêm dưới tòa nhà đó. Giây phút cả quảng trường đồng loạt đếm ngược thời khắc năm mới, từng loạt pháo hoa được bắn lên rồi quả cầu từ từ được thả xuống. Cô gọi cho anh gần như cả trăm cuộc nhưng đáp lại cô là một hồi chuông dài, lúc đó cô vẫn còn nghĩ anh bận việc và cứ đứng ngây ngốc ở đó chờ mãi.

Rồi sáng sớm hôm sau thì trên tất cả các màn hình lớn ở quảng trường đồng loạt đưa tin Tổng giám đốc tập đoàn tài chính xuyên quốc gia Dương Thị - Dương Vân Phi, đã đáp chuyến bay đến New York để mừng sinh nhật cùng ca sĩ nhạc pop Jessica Hạ Đình Hân. Cả hai đã có một tối lãng mạn tại khách sạn Park Hyatt New York. Kèm theo đó là hình ảnh của anh đang tay trong tay với cô gái kia và bên phía đại diện hai bên cũng đã tuyên bố cả hai đã hẹn hò được một thời gian. Nếu đã không muốn đến thì sao không nói thẳng ra, bày nhiều trò vậy làm gì? Cô đưa tay gạt nước mắt, ném cốc cà phê trên tay vào thùng rác rồi quay bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Diệp Luyến Vân Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.